haftalık politik-sosyal mizah gazetesi

AMCABEY

YIL : 1
20
KASIM
1963

CİLT : 1
SAYI : 5
100
KURUŞ

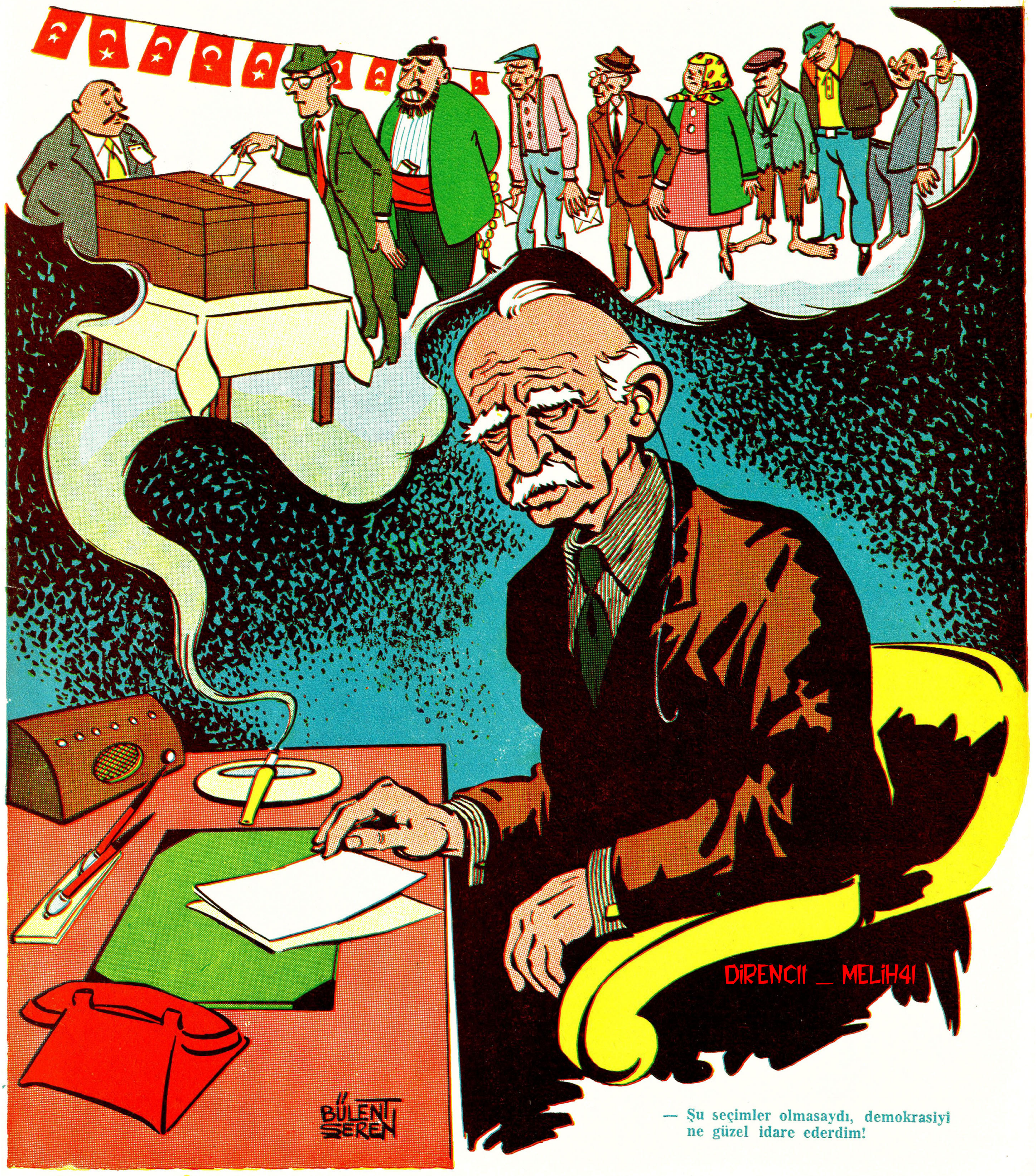

DIRENCII _ MELIH41

— Şu seçimler olmasaydı, demokrasiyi ne güzel idare ederdim!

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizah Gazetesi
YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 5 — 20 Kasım 1963 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Vedat SAYGEL

ADRES : Cağaloğlu, Himaye-i Etfal Sokak, Emek Han, Kat: 2, No: 17, Telefon : 22 05 24 - 17
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.
İLÂN FİATI : Kapak içi santimi 20, iç sayfalar 30 liradır.

YAZARLARI :
M. Samim AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Şemsi BELLİ
Necmettin DELİORMAN
Necdet Rüştü EFE
Burhan ESEN
Orhan KEMÂL
Güzin SAYAR
Vedat SAYGEL
Bülent Hikmet ŞEREN
Vedat ÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :
Zeki BEYNER
Mustafa EREMEKTAR
Yurdagün GÖKER
Yurdaer KALAYCI
Mehmet POLAT
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Mim UYKUSUZ
Cemil YÜREKLİ

★ Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.

GÜNEŞ
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ
Sermayesi: 2.500.000 TL.

Kurucuları :
Vakıflar Bankası — Toprak Mahsulleri Ofisi
İstanbul Bankası

— Yangın
— Kaza
— Trafik
— Nakliyat
— Hayat

Bütün sigortalarınız için emrinizdedir.

ADRES : Vakıf İş Han Bahçekapı — İSTANBUL
TEL : Müdüriyet : 22 76 22
Servisler : 22 53 01 — 22 37 38 — 22 13 71

(Amca : 13)

Hayat
Nakliyat
Yangın
Kaza
Cam
Dolu
Hayvan
Zirai

Şeker
Sigorta

HER ŞEHİRDE - HER BRANŞTA

(Amca : 14)

AMCABEY
haftalık politik-sosyal mizah gazetesi

Bazı partiler birbirini üçkâğıtçılıkla itham ediyor :

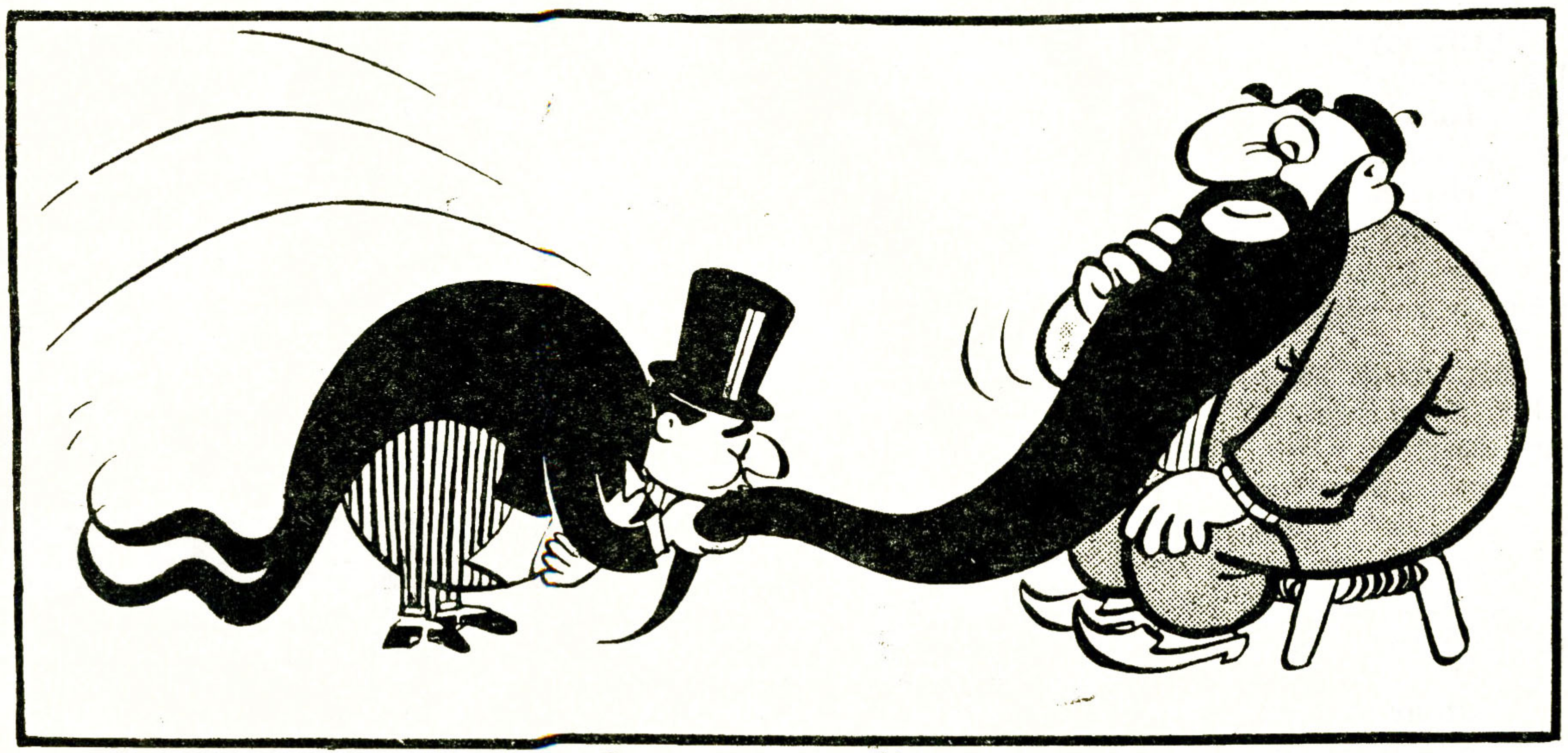

BUL KARAYI...

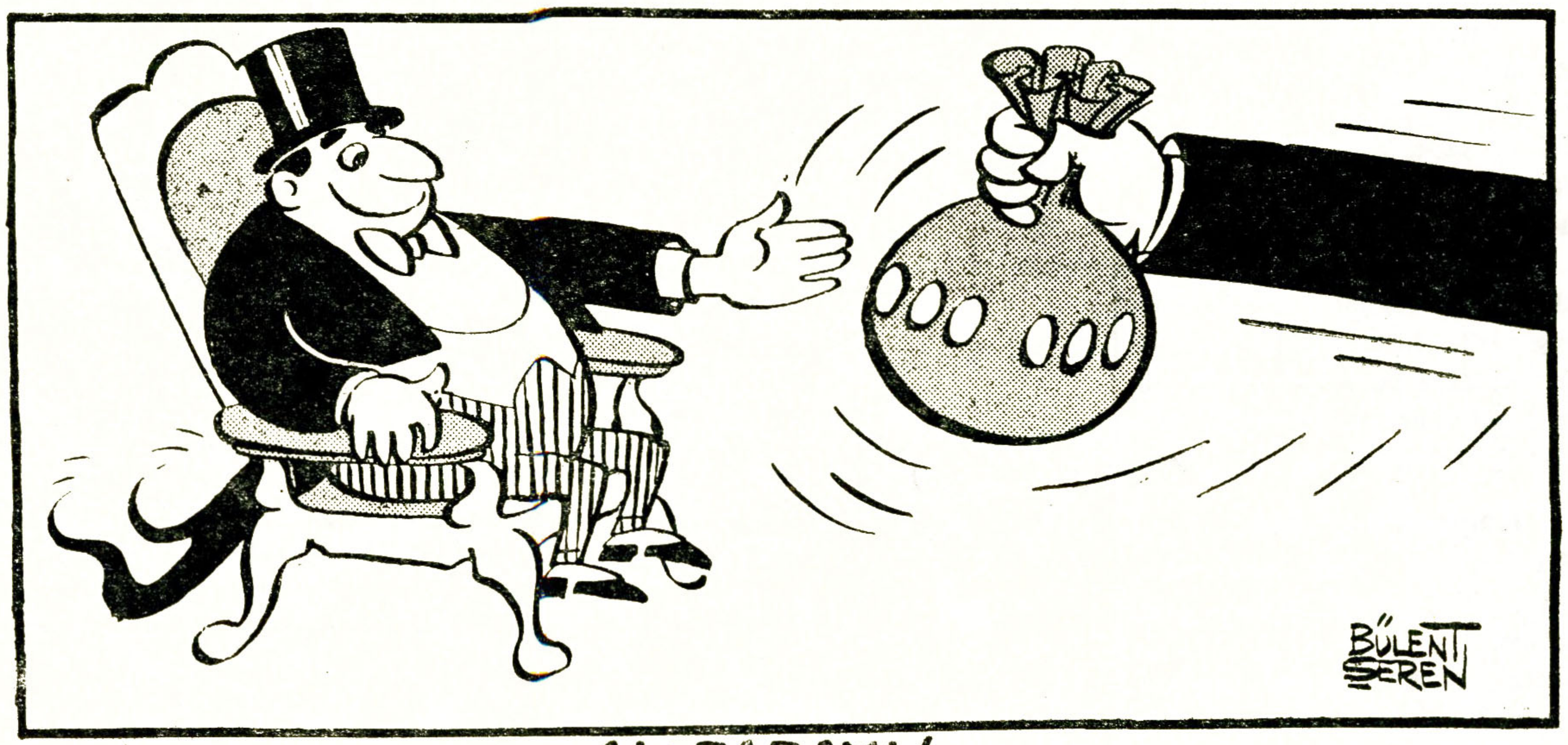

AL PARAYI!

DOĞU'NUN BATIŞI!

Batının yükselme hızına, bizim kalkınma gücümüzle kaç yıl sonra varılacağını hesaplamadım bile... Çünkü, bir iki değil, en azından bir kaç yüz bilinmeyenli bir denklemdir bu! Bizim hesaplayabileceğimiz, olsa olsa, şimdi batının tarihine gömülmüş bulunan, hangi çağda yaşadığımızdır. Ama, bunu hangi ölçüyle hesaplayacağız?

«Buzdolabı?.. Bizde de var! Televizyon?.. Bizde de var! Termosifon?.. İpini çekince, bizim helâlarımızda da gürüldüyor!» diye mi? Aman yapmayalım. Hesabı böyle tutarsak, eni caddelerimizin enine sığmayan kadillâklarımızla, hacıağalarımızın kıçına şalvar olan İngiliz kumaşlarımızla, zenginimizin sofrasında yavaş yavaş suyun yerini alan skoç viskilerimizle, kendimizi batının o kadar ilerisinde buluruz ki, bünyemizde kalkınma gücü değil, kıpırdama mecâli arasak, bulamayız!

Hesabı, gelin, en son durumdan, batı ile aramızdaki geçen haftanın farkından başlıyarak tutalım:

Bizim Atamıza ağlayarak yedi gün daha kaybettiğimiz geçen hafta, batı, Atatürk'ü duyarak ve duyurarak, uygarlıkta yedi gün daha kazandı! Batı'nın ilerleyişine, ya da bizim gerilememize ondört gün daha katıldığının bundan açık hesabı mı olur?

Geçen bir hafta içinde, Atatürk'ün, medenî düşüncede, bir numaralı baş olduğunu, medenî bir öğünçle söylemeyen tek batılı ses duymadım. Ama, bizim şarklı düşüncemizin devlet radyolarından fışkıran çeşitli sesleri, bütün iyi niyetlere rağmen Ata'yı, birkaç gün sonra oy yağmalıyacak olan particilik müessesesinin üstünden aşıramadı. Bu karanlık kafalar mıdır, batıya götüren yolları aydınlatacak olanlar!

Batıda, aç ev, odsuz ocak, kiracısına beyaz esir muamelesi eden ev sahibi yok... Batıda, bin vatandaşı bir ağanın emrine ırgat kılan kanunlar artık yürümüyor... Batıda, en çirkin politikacının yüzü bile, artık ön plânda vatandaşını düşünmenin huzuru ile aydınlanmış, güzelleşmiştir... Şarkın mağaralarda süren toprak altı hayatını, batıda, gökdelenlerle gökyüzüne çıkaran batı kafası, şimdi bu huzurunun devamını, geri kalmış ülkelere ileri yolu göstermekte arıyor! Ve... Aman yarabbi, bu yolu, Gazi Mustafa Kemal'le, Mustafa Kemal Paşa'yla, Kemal Atatürk'le, Atatürk'le aydınlatıyor: Bizim Ata'mızla!

Biz, geri kalmış ülkelerin tam ortasında, mağaralara sığınmış köylülerimiz, dargelirli, meskensiz şehirlilerimiz, okulsuz çocuklarımız, hakları korunmayan işçilerimiz, imkânsızlıklara boğulmuş aydınlarımızla politika meydanlarına fırlamış, karanlık çıkarlarımızın düellosunu yapıyoruz! Ve... Aman yarabbi, bu düelloyu, Gazi Mustafa Kemal'le, Mustafa Kemal Paşa'yla, Kemal Atatürk'le, Atatürk'le yapıyoruz: Bizim Ata'mızla!

O'nu galiba, avlamaya çalıştığınız milyonlarca oy kadar, kalın kafalarınıza milyonlarca taş düştüğü gün anlayacaksınız!

Bülent Hikmet ŞEREN

— Allah rızası için, biraz akıl!

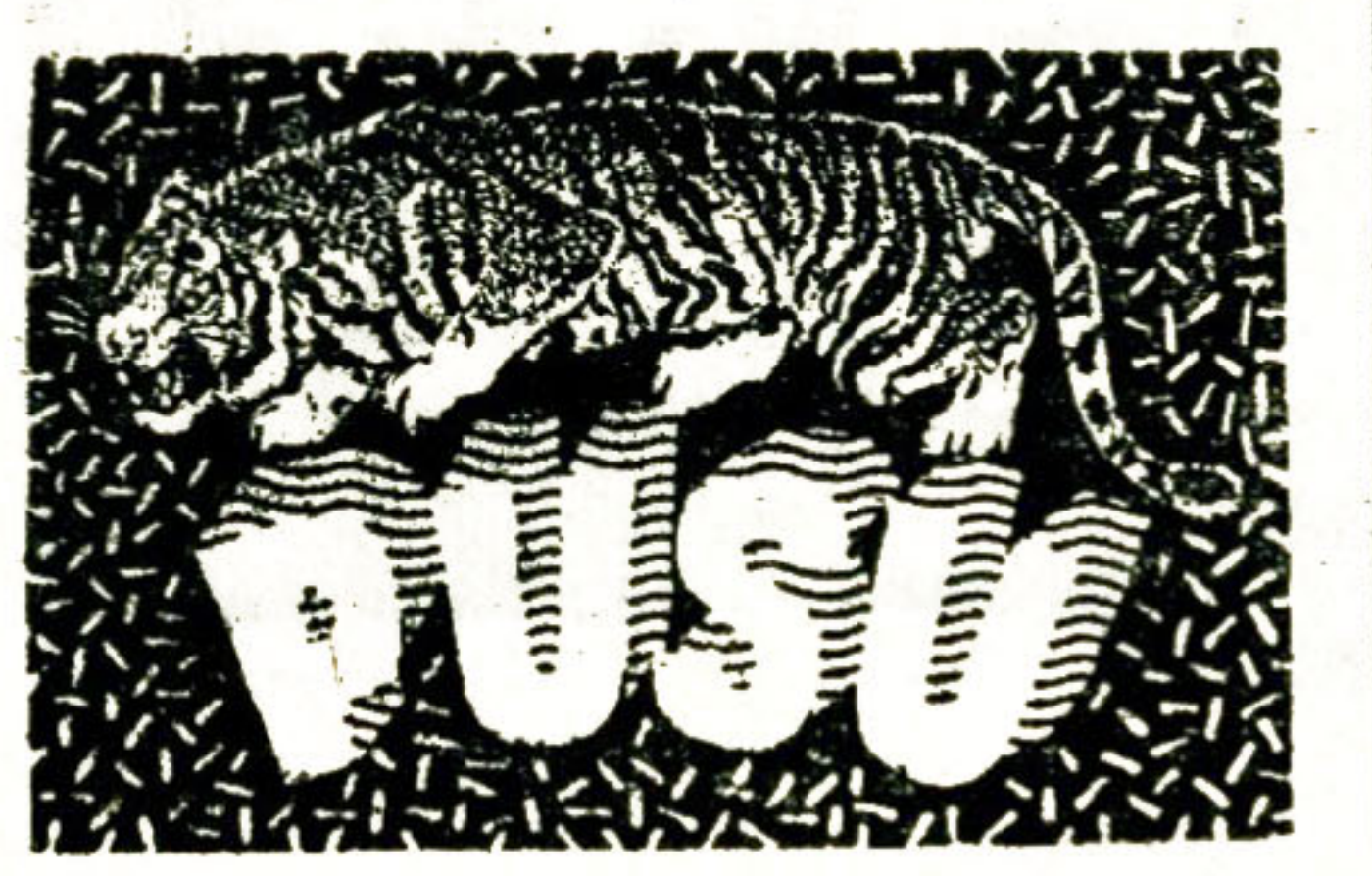

PUSU

Yürütmeye kalırsa...

Bir medyum bayan, manyetik şualarla felçli bir çocuğu üç haftada yürütmüş.

Aman efendim bu da bir şey mi? Bizim bir avuç siyasî, birbirini tutmaz nutuklarla yıllardır koalisyonu yürütüyor!

Bir ümit kalmış

C.H.P. Genel Sekreteri Kemal Satır, Elâzığ'da: «Artık kardeşçe yaşamanız lâzım» demiş.

Demek o da, hepimizin kardeşçe yaşamasından ümidi kesmiş, hiç olmazsa Elâzığ'ı kurtarayım diye çırpınıyor.

Onlar ve biz

Geçen yıl bağımsızlığına kavuşan Zengibar'da, kadınlar çarşafı atmış.

Cumhuriyetimizin kırkıncı yılında, kadınlarımızın yüzde yetmişi çarşaflı.

Ve... Onlar Afrika'nın en geri ülkesi, biz Orta Doğu'nun en ileri...

Anlaşılan çarşaf meselesinde Zengibar'la hizaya gelebilmemiz için iki çare var: Ya onlar bizim kadar ileri olmalı; ya da biz onlar kadar geri!..

Kaçıncı kotadan?..

Yurdumuza Batı tarafından büyük bir soğuk dalgası geliyormuş...

Merak ettik... Acaba kaçıncı kotadan?...

Tescil

A.P. Kadıköy'de propaganda konuşmaları yapmak için bir camiin hoparlörünü kullanmış.

Kötü bir maksatları olduğunu sanmıyoruz. «Esselâmün Aleyküm» lü seçim konuşmalarını, din' kanaldan geçirmek istemişlerdir, o kadar.

Mimar mısın mübarek?

Mardin'de bir konuşma yapan Alican: «C.H.P. otuz yılda otuz çivi bile çakmadı» demiş.

Aman üstad, söylemenin ne gereği var? Çivi çakılmayışı koalisyonun yalpalamasından belli değil mi?

Modern hoca

Gümüşpala, Nasreddin Hoca'nın türbesini ziyaret etmiş.

Bunu bir kere yapmışsınız ama paşam, bir daha yapmamaya çalışın. Bizi yıllardır birbirini tutmayan sözlerinizle yeteri kadar güldürdünüz, Hoca'yı katıltmayın bari.

Vedat SAYGEL

BEN BU KAZI YUTAMAM!

BURHAN ESEN

Ben böyle halt yemezdim. Kırk yılın başında ahbap sözü tutalım dedim. Münir bey, dedim, bu adamın aklı olsa yüksek okullarda dirsek çürütüp, kocaman diplomayı cebine kattıktan sonra, 500 lira aylıkla bizim depoda katiplik mi yapar? Bizim diplomadan gayri neyimiz eksik? Mebusu, senatörü bir iş yapacakları zaman bize danışıp sırtımızı sıvazlamıyorlar mı? Şu bizim piç biraz daha büyüse... O zaman kâtip maaşı bile vermekten kurtulacağım. Münir bey, orospu çocuğunu bir görsen... İmzasını atmayı öğrensin diye okula verdim. (Külyutmaz) diye kâğıda harfleri kondurduğu gün okuldan çekip alacağım. Okula biraz daha devam ederse, it oğlu it, bildiklerini de unutacak. Yok toplum bilimdi, yok yurttaşlıktı derken kişiliğini yitirecek. İlki bitirdi mi, orta diyecek, orta bitince lise. Bir de bakacaksın bizim velet, 500 lira aylıkla iş arayan kâtip olacak. Yooo, Münir, ben seni severim amma, çocuğun istikbalini körletmeye hakkımız yok. Ben oğlan çocuğu bulana kadar tam 16 metres değiştirdim.

Geçenlerde öğrenmen bizim aşalağa:

— Külyutmaz, şu gazeteleri, dergileri sat ta gel, demiş... Heriflerin satacak başka neleri var ki. Hesap öğrenmişler, 600 lira aylığı 30 güne bölüp te geçinecez diye elde kalan kuruşu bölüyor, lirayı çarpıyor, ikibuçukluğu denkleye koyuyor, onluğun küpünü alıyorlar. Tarih okumuşlar, Firavunların hazinelerini hangi ehramın altına sakladığını biliyor, hiç birisi gidip te, o ehramın altındaki çil çil altınları yürütmek aklına gelmiyor. Coğrafya dersi almışlar... Hangi ormanda, en iyi meşe odunu çıkar, biliyorlar. Hiçbirisi o odunlardan birkaç araba yürütüp te, satmak açıkgözlüğünü gösteremez. Ne ise, bizim bitirim mecmuaları koltuğunun altına aldığı gibi, çarşıya fırlamış. Baba, diyor, birine çektirdim, 10 kilo geldi. Ötekine varınca 12 ye çıktı. En sonunda 15 kiloyu tutturdum.

Çocuğu küçük yaştan terbiye edersen adam olur. Suratına silleyi indirdim:

— Ulan eşşoğlu eşşek... Bir kilo 1000 gramdır. Terazi senin elinde olsa kilonun kaç gram geleceğini senden başkası bilmez. Ama terazi başkasında...

— Birine çektirdim, 10 kilo geldi. Ötekine giderken bir çeşmeye uğradım. Ortasından bir tomarını ıslattım.

— Aferin be, yaşa oğlum dedim.

— Sen her zaman, bir mal ağırlığınca kâr getirirse ticarî meta'dır. Aşağa düştü mü, o mal tekel maddesi olmuş demektir, bırak hükûmet satsın, demez miydin? Islak sahifelere avuç avuç kum serptim. 15 kiloya yükseldi..

Ya Münir bey, böyle bir cevheri okutayım da o parlak ticarî zekâsını mı yitirsin? Matbaayı kimin icat ettiğini öğrensin de patlak bobin kâğıtlarının hangi matbaada bulunabileceğini mi unutsun?

Geçen gün bizim kâtibi çağırdım:

— Mart geldi. Bu yıl maliyeye ne vereceğiz, dedim.

— Bilmiyorum. Daha plânço yapmadım, dedi.

— Ulan, plânço deyip benim asabımı bozma. Ne vereceğiz, onu söyle!

— Plânço...

Cinler başıma toplandı. Elimin tersiyle suratına dokanıverdim. Hep te burunları kanar. Bu heriflerin olanca kanlarının deposu burunları mıdır, nedir? Elini yüzünü yıkayıp gelince:

— Otur, şuraya salak, dedim. Siz okulda maliye dersi okudunuz mu?

— Yooo, dedi, ben iktisatçıyım.

— Tevekkeli cebinize yaldızlı diplomayı koyup, kâtiplikten yukarı çıkamıyorsunuz. Dinle, bak. Maliye kazançtan vergi alır. Ama senin gibi sadece iktisat okuyup, maliyeyi bilmiyenlerden sersemlik vergisi bile tarh eder. Bu sene ne kadar kâr etmişiz?

— 500.000!

— Bu 500.000 nin dörtyüz elli binini ben ticarî zekâmla kazandım. Maliye zekâ vergisi ala-

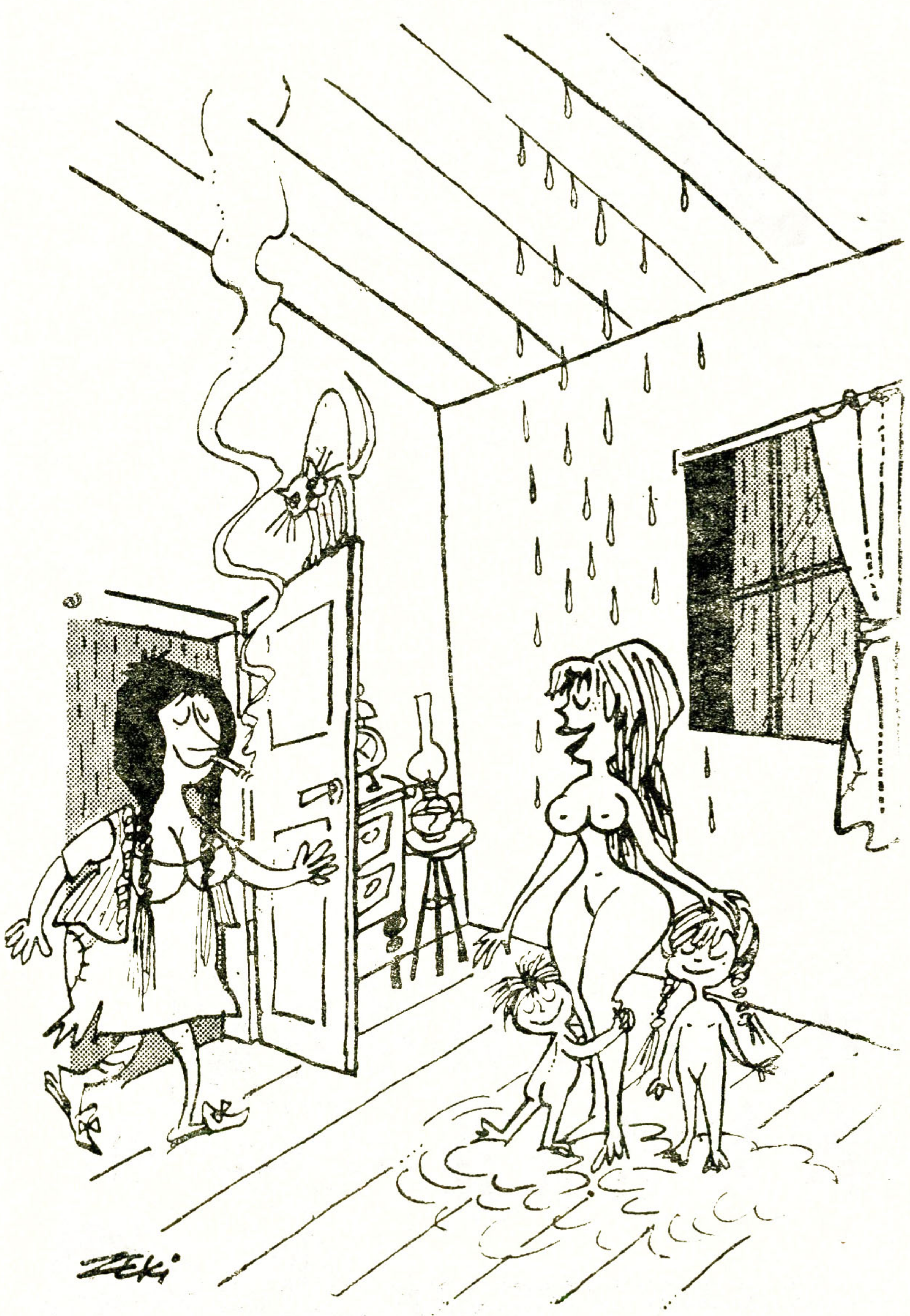

— Ayol, ben de bir duş yapayım bari!

maz. Kaldı mı elli bin. Bu ellibinin kırkbini ticaret yolu ile kazanılmamıştır. Maliye ile ilgisi yoktur. Harar diye yırtık çuvalı yutturmuşumdur. Pamukların çeki gününü yağmurlu güne denk getirmişimdir. Şunu iyi belle. En iyi tüccar, meteoroloji istasyonunu kafasında taşıyan kimsedir. Maliye kafamdaki bu istasyondan vergi alacak değil ya. Ne kaldı geriye?

— On bine düştük...

— Haydi defol. Git yazıhanene. Kafanı çalıştır. Beşbine inecek bu. Hesabı tuttururssan aylığına 2 lira elli kuruş zam yaparım...

Ahh, Münirciğim, benim başımı sen yaktın, kimseler değil. Adama usulü muhasebeyi öğretinceye kadar akla karayı seçtim. Bu yetmiyor gibi, bizim hanım: «Avrupa» diye tutturdu. Bir defa gittim, açlıktan 120 den 119,5 kiloya düştüm!. Bir daha mı, gitmem... Ben canımı yolda bulmadım.

Lokantaya giriyorsun. 5 porsiyon yemeğin yanında ciklet büyüklüğünde ekmek... 5, 10 defa ekmek istesen hepsinin toplamı bizim çeyrek somun kadar olmayacak. Herifler bir kilo ekmekle 3 gün lokantayı idare edecekler. İşler de biliyorsun kesat. Bu yıl ancak iki apartman, bir depo yaptırabildim. Büyükada'daki yalının inşaatını da güçlükle bitirebildim. Aklıma kâtip geldi:

— Ulan Ali, seni Avrupa'ya göndereceğim, hazırlan...

— Kurtlanmış incirleri oraya mı satacağız, dedi.

— Bizim hanımla beraber gideceksin, dedim. Benim işim çok. Şöyle İtalya, Fransa, İsviçre falan bir dolaşacaksınız.

Oğlan sevinçten uçacak. Elimi bırakıp ayağıma sarılıyor.

Avrupaya gidip, geldiler, Keşke göndermez olsaydım. Allahın kazına karı emanet edersen, böyle olur. Ah! Münir... seni severim amma, bütün bu işlere sebep olmamalıydın.. Şöyle namusludur, böyle dürüsttür dedin kazık gibi herifi başıma belâ ettin.

— Bunun asansörlüsü yok muydu be?

Gezide İtalya'ya uğramışlar. Bizim karı, sinemalarda görüyor ya, ille de Venediğe gidip, gondollara bineceğiz, diye tutturmuş. Keçi gibi inatçıdır, cadaloz. Onunla ben bile başa çıkamıyorum, iktisat diplomalı kâtip ne etsin... Bir gondol kiralamışlar. İkisi de binip yarım kürek açılmışlar. Öyle de bir mehtap varmış ki... Kıyılardan kitara sesleri gelmekte. Eh, gençlik bu, hanımın kanı kaynamağa başlamış. Denizin üstüne bizim gecekondular gibi yayılmış diğer gondollar da, aşk terennüm edilirken bizim hanım durur mu:

— Kâtip, bana sarıl.. demiş. Bizim öküz, kadını bayılıyor sanarak:

— İmdaaat.... Doktooor!.. diye bağırmaya başlamamış mı? Kâtibe meramını anlatıp, güç halle yatıştırabilmiş. Sahildeki kitaralar (Vuslat) valsini çalmaya başlamışlar. Orada herkes bu havaya uymak zorunda imiş.

— Kâtip, beni öp! kollarının arasına al! demiş. Bizim Allahın belâsı, meşe odunu kâtip ne yapmış biliyor musun?..

Hiç bir şey yapmamış... Yooo.. Münir bey, ben seni ne kadar severim bilirsin. Hatırın için çiğ tavuk yerim. Fakat bu kadar kocaman bir kazı da yutamam. Emanete hiyanet eden, patronunun karısının emirlerini dinlemeyen bu ahlâksız, bu namussuz, bu karaktersiz kâtibi de büromdan kovuyorum...

Burhan ESEN

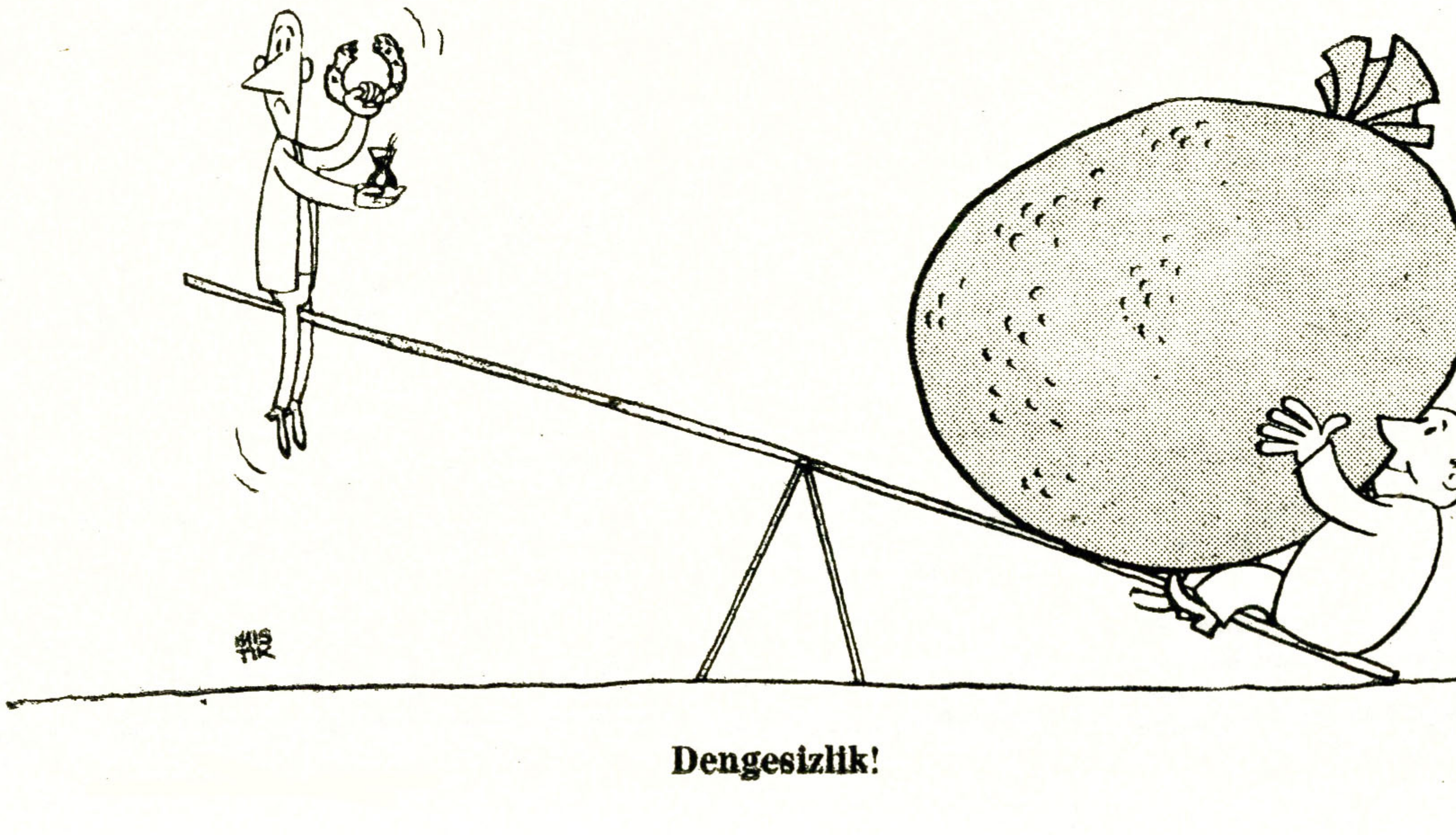

Dengesizlik!

GÖBEKTAŞI

Erkekçe

Bir kadın aday:

«— Politikayı erkeklerden daha iyi idare ederim,» demiş.

Yerden göğe hakkı var.

Bizde politikanın erkekçe bir yönü kaldı mı zaten?

Pek yakında

Gazeteler yazıyor:

«Dünyanın en kurak yeri, Şili Cumhuriyeti sınırları içindeki bir çölmüş.»

Merak etmeyin efendim. Bizde bu orman katliamı varken pek kısa bir zaman sonra, Şili Cumhuriyeti içindeki o çölün lâfı bile edilmez!

Korkunç korkunç...

Bir süredir yeryüzü «Korkunç Yenge» lâfıyla çalkanıyor. Bütün dünya gazeteleri, adım adım onu izliyor. Anlamadık ne var şu «Korkunç Yenge» de...

Vallahi bize böyle korkunç yengeler vız gelir. Korkunç ev sahipleri, korkunç piyasa, korkunç işsizlik, korkunç bir sömürge ve daha yığın yığın korkunçluklar içinde ömür boyunca boğuşan bizler için, böyle «Korkunç Yenge» lerin lâfı mı olur?

Tavsiye

Bir Fransız doktorunun annelere tavsiyesi:

«Ruhî sarsıntı geçiren çocuk altını ıslatıyor.»

Bizim de aday yakınlarına tavsiyemiz:

Ruhî sarsıntı geçiren bir çocuk altını ıslatırsa, seçimi kaybeden adayın yapacaklarını siz hesaplayıp tedbirinizi alın...

Mahşer

Bir gazetenin haberi:

«Ankara'da mahşerî defile... Başkentin şık hanımları mankenlere taş çıkarttı...»

Hele, hele.. siz o (mahşeri) kara kış bastırsın da görün...

Odun, kömür, yiyecek, içecek diye çırpınan fakir fukara mahşerini...

Bu günlük

Gazeteler yazıyor:

«Mülk sahipleri sırf İstanbul'da kiracılara 90 bin protesto telgrafı çekmiş...»

Demek bu günlük sadece bir «protesto telgrafı» çekmekle yetinmişler...

Canımızı çekip almakla değil...

M. Samim AKAY

BİR HAFTA BÖYLE GEÇTİ...

AĞLADIK, AĞLADIK, AĞLADIK, AĞLADIK, AĞLADIK, AĞLADIK, AĞLADIK... BİR HAFTA... PARDON YİRMİ BEŞ YIL BÖYLE GEÇTİ!

ŞEREN

BİR ONDAN, BİR BİZDEN

Önce, parti liderleri birbirleri için ağızlarına geleni söylediler. Sonra, başkan adayları... Memlekette seçim vardı. Ama neyin seçimi? İşte bunu ne partiler biliyordu, ne de partilerin gösterdiği adaylar... Ağzını açan, bir şeyler yumurtladı; gözünü yuman attı savurdu! Radyo konuşmalarını dinlediniz mi, bilmem. Ama seçim beyannamelerini çoğunuz görmemişsinizdir. Gelin bunlardan birini beraber inceleyip neşemizi bulalım: Bağımsız Belediye Başkan Adayı Sinan Sadi Sükan bakalım neler söylüyor:

«Pek muhterem hemşehrim
İstanbul'lu kardeşim;
Canım kadar sevdiğim
Kıymet bilir seçmenim
Sana hizmet arzettim:
Ben reyini isterim.
İnan hemşehrim inan!..
Başkan adaylarından
Oyuna lâyık Başkan
Bağımsız aday olan
Sinan Sadi Sükan»

Gördünüz mü? İşte size sazlı sözlü, davullu zurnalı, şiirli bir seçim beyannamesi! Başkan adayı mısın, keten helvacı mı mübarek? Neyse, kaldığımız yerden devam edelim. Aldı adayımız sazı eline, bakalım ne dedi:

«İstanbul'u seviyorsan,
İmarını istiyorsan,
Belediye özlüyorsan;
Tam bir hizmet bekliyorsan,
Oy vermeğe gittiğin an,
Üstünde anahtar olan
Sinan Sadi Sükan yazan,
Oy puslasını kullan.
Çarşıda ihtikârdan,
Fahiş kârla satıştan,
Hileden istismardan,
Dertten, karaborsadan
Kurtulmak istiyorsan,
Oy vermeye gittiğin an,
Üstünde anahtar olan,
Sinan Sadi Sükan yazan,
Oy pusulasını kullan!..
İnan hemşehrim inan!..
Başkan adaylarından;
Oyuna lâyık Başkan;
Bağımsız aday olan
Sinan Sadi Sükan.»

Artık sigorta şirketlerine, bekçiye, polise iş kalmıyacak. Baş, diş, nezle, grip, romatizma ağrıları, Sükan efendinin sayesinde şifa bulacak. Ha gayret aslanım.

«Kırtasiye ezasından
Git yarın gel cezasından,
Belediye noksanından,
Vesaitte izdihamdan,
Vasıta kıtlığından,
Trafik kazalarından
Yol tıkanıklığından,
Tozlardan, dumanlardan,
Gürültü patırdıdan,
Satıcı nârasından,
Hastane azlığından
Yatak, ilâç darlığından
Kurtulmak istiyorsan
Oy vermeye gittiğin an,
Üstünde anahtar olan,
Sinan Sadi Sükan yazan,
Oy pusulasını kullan!..»

Amanın bir şeyler oluyor. Ya biz tozutuyoruz, ya aday... Birader seçim beyannamesi mi yazıyorsun, Devlet mi kuruyorsun? Neyse hızını almışken devam et.

«Vergilerden, zamlardan,
Bütçenin açığından,
Ödenmeyen borçlardan,
Hizmet aksaklığından,
Türlü nizamsızlıktan
Mikroptan, hastalıktan,
Susuzluk, yolsuzluktan,
Pislikten, karanlıktan,
Kurtulmak istiyorsan,
Oy vermeye gittiğin an,
Üstünde anahtar olan,
Sinan Sadi Sükan yazan,
Oy pusulasını kullan
İnan hemşehrim inan!..
Başkan adaylarından,
Oyuna lâyık Başkan,
Bağımsız aday olan
Sinan Sadi Sükan!..»

Ne diyelim, Allah aklımızı saçmalardan, Belediyemizi böyle çalışkan adaylardan korusun, Amiiin!..

BİR AMCABEYLİ

GÖKAY, SAĞLIK VE SOSYAL YARDIM BAKANI OLDU (GAZETELER)

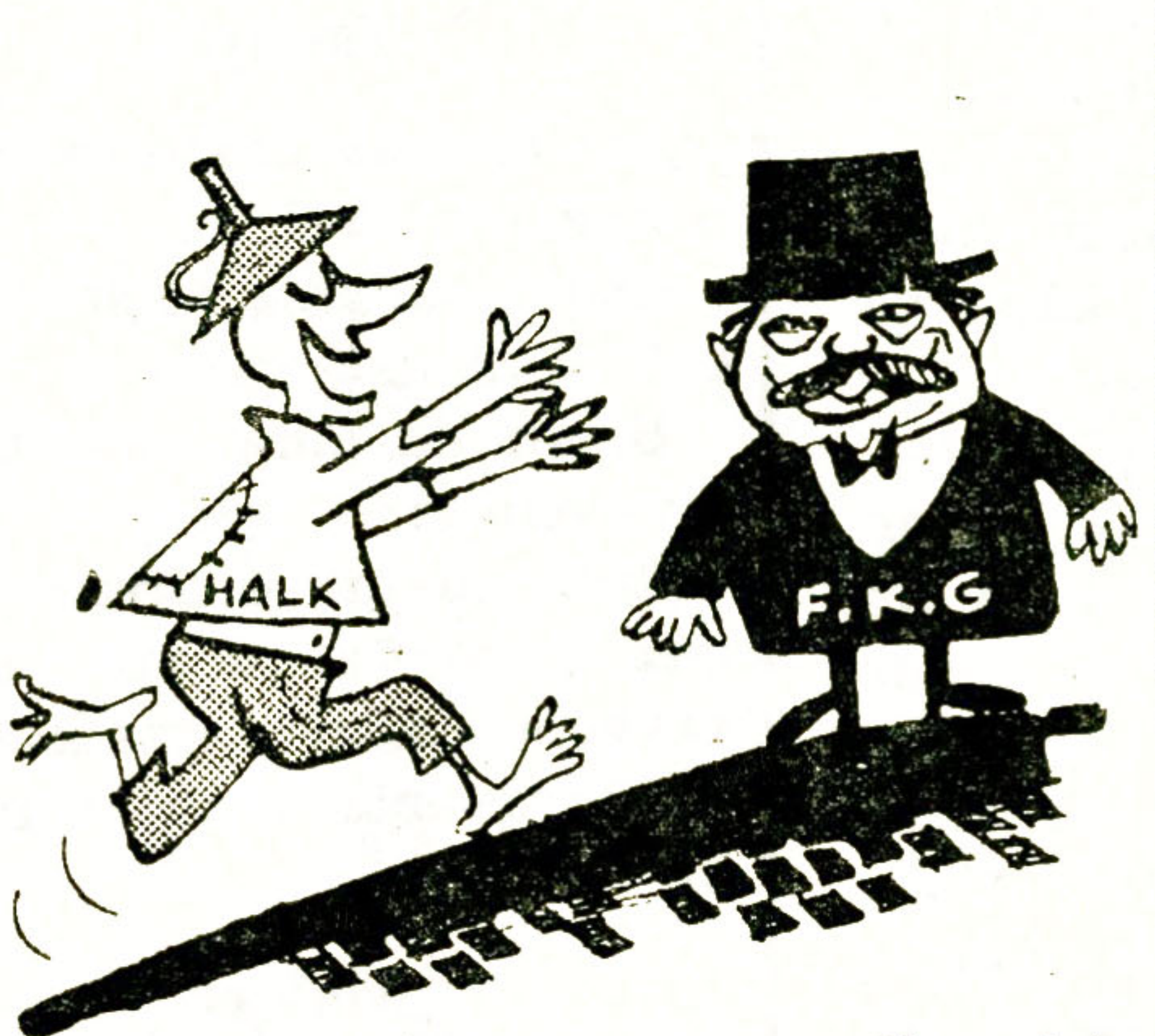

— TAM VAKTİNDE YETİŞTİN ÜSTAD!

ÖĞRETMEN ADAYLARI ANADOLU'YA GİTMEK İSTEMİYOR (GAZETELER)

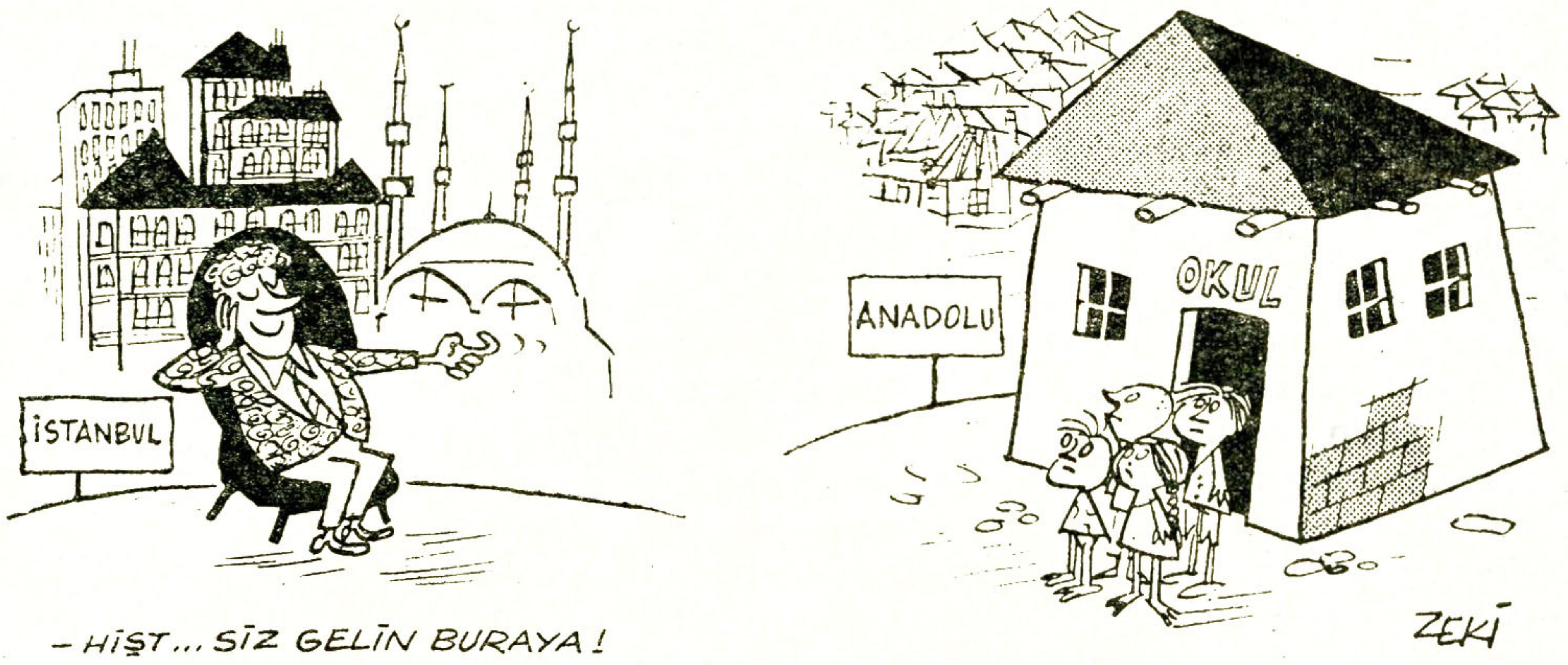

— HİŞT... SİZ GELİN BURAYA!

İNÖNÜ "A.P İLE KOALİSYON DÜŞÜNMEDİM!" DEDİ.

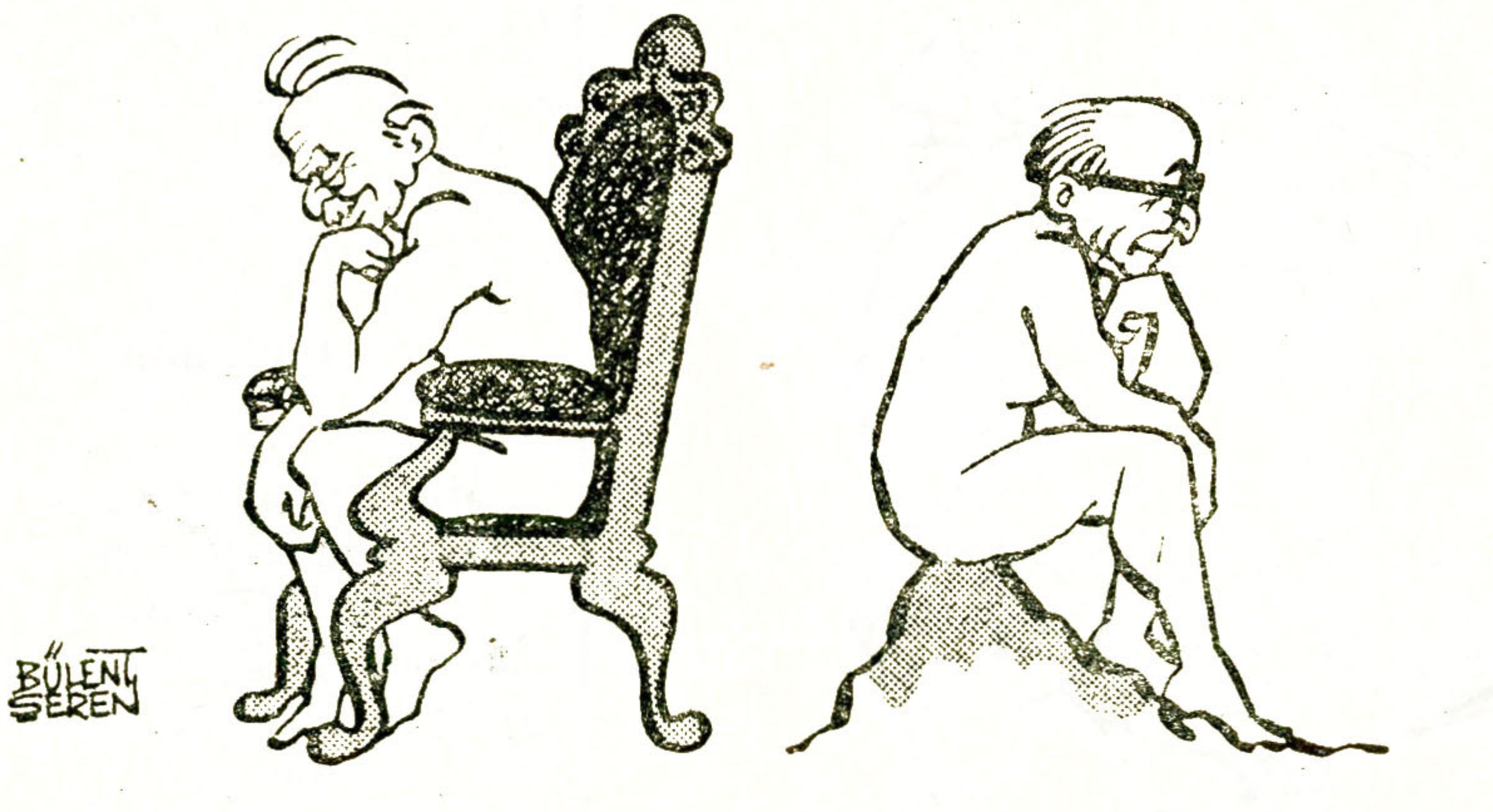

DÜŞÜNMEYEN ADAM

DÜŞÜNEN ADAM

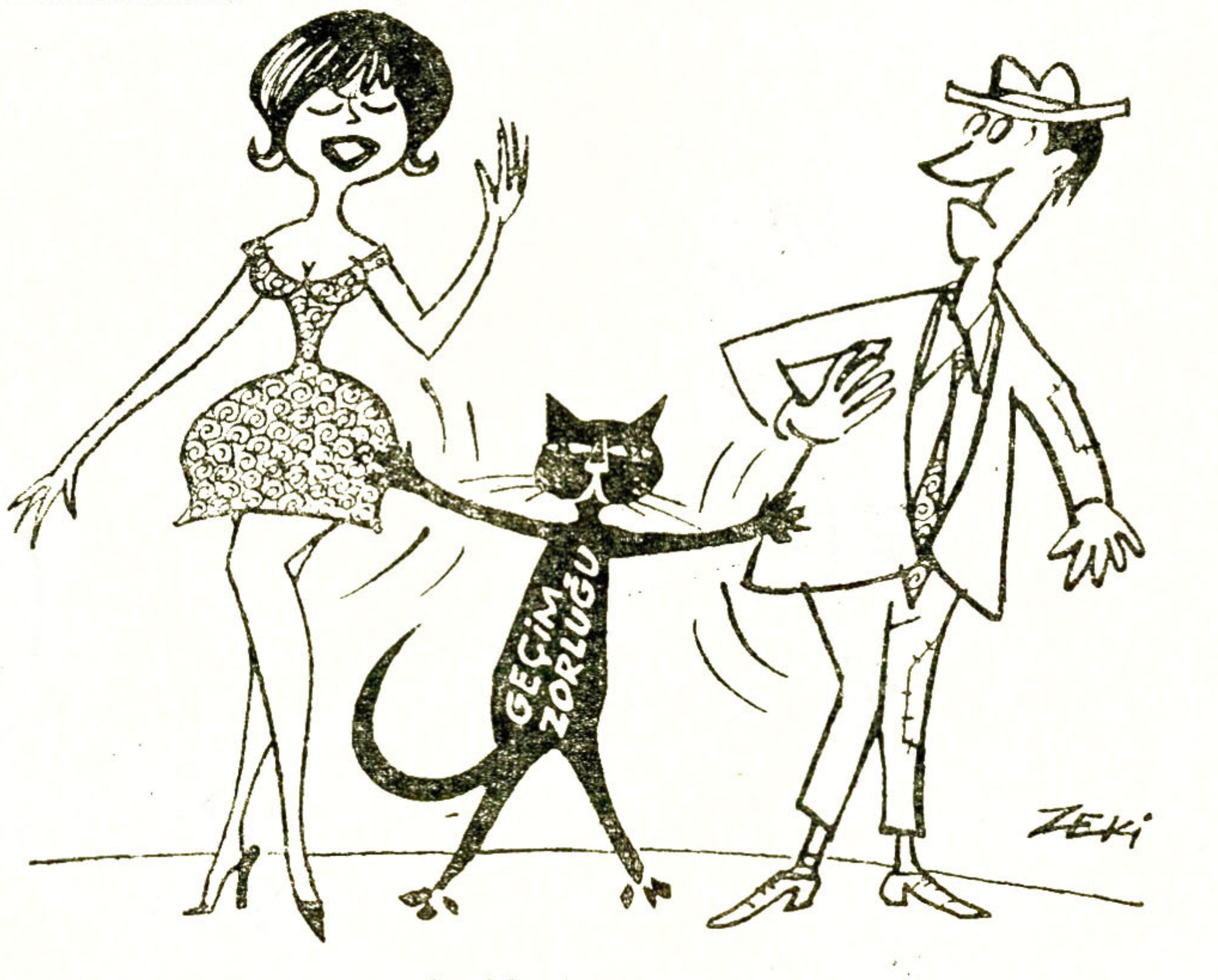

BOŞANMALAR ARTTI (GAZETELER)

TOTOZADE Rıza

Zafer Sülek'ten bir hikâye

Sanki o, gol kralı Galatasaraylı Metin'e inat, doğuştan ünvan kralı olmağa azmetmişti. Onbir yaşında ancak beşe kadar sayabildiğinden, kendisine:

— Say Rıza, diyorlardı.

— Biy, iki, döyt, beş...

— Hayır, bir, iki, üç, dört, beş...

— Biy, iki, üç, beş...

Mutlaka ya üçü, ya da dört rakamını atlardı. İşte o günlerde okuldaki adı, «Say Rıza» idi. Onüç yaşında alfabeyi sökmiye başlayınca, mahalle çocukları ona yeni bir isim bulmakta gecikmediler: Alfabe Rıza!

19 yaşında ilkokul diplomasını eline alınca, yeni isminin bulucusu annesi oldu: — Bravo Rıza!

Böylece, bizim Rıza'nın tahsil hayatı tamamlanıyordu. Rıza'nın, kendisinden üç yaş büyük bir de Nermin isminde ablası vardı. Ağırbaşlılığiyle tanınmış Nermin'i, mahallede sevmeyen yok gibiydi. Nermin, yanına kardeşini almadan sinemaya dahi gitmezdi. Hele annesi yalnız göndermeye kalkışsın, Nermin hemen kaşlarını çatıverirdi:

— Aşk olsun anne! Yanımda erkek olmadan beni nasıl sinemaya yollıyabiliyorsun?

Oysa mahallenin delikanlıları Nermin'in ağırbaşlılığını, erkeksiz dışarı çıkmıyacağını bildiklerinden peşini bırakmaz, iki kardeş giyinip, kuşanıp sinemanın kapısında belirdiler mi, delikanlılardan birinin elinde bir loca bileti, karşılarına dikiliverirdi! Bu âlicenap insanlar Rıza'nın çikolatasını da, asla ihmâl etmezlerdi. Rıza, bu çikolatalara öylesine alışmıştı ki, meselâ bir gün yine ablasıyla sinemaya gitmişlerdi. Film henüz başlamıştı. Locada o günkü biletlerini almak asaletini gösteren, mahalle delikanlısıyla beraber oturuyorlardı. Fakat Rıza filmi seyretmeyi bırakmış, boyuna delikanlının gözlerinin içine bakıyordu. Tabii bu durum, namuslu bir kız olan ablası Nermin'in canını sıkmış, ellerini yanındaki gencin avuçları içinden çekmeden:

— Film başladı Rıza, demişti.

Fakat Rıza da, onlara birşeyi hatırlatıyordu:

— Çikolatam gelmedi ki...

Sen misin bunu söyliyen! Ertesi gün mahalle delikanlıları onu:

— Çikolata Rıza, diye çağırmağa başladılar.

Derken bizim namuslu Nermin, bir kaza sonucu mahalle gençlerinden birinin başına patladı. Bu sefer eniştesi, ondan hep «kayın biraderim Rıza» diye bahsediyordu. Bu isim, vaktiyle ablasını sinemaya götüren diğer gençlerin de hoşuna gitmiş olacak ki, onlar da Rıza'yı, «Kayınbiraderim Rıza» diye çağırıyorlardı.

Bir süre sonra annesi, oğlunun mürüvvetini görmeden vefat etmişti.

Kadıncağız, sağlığında biricik arzusunu şöyle belirtirdi:

— Ben, Rıcacığımı, asîl bir kızla evlendireceğim.

Kadının bu emeline kavuşmadan ölmesi elbette ki, acı bir olaydı. İşte, Rıza'nın totoya merak sarışı böyle başlıyordu. Çünkü annesinin arzusu, onun için bir vasiyet kadar değerliydi. Kararı karardı: Zengin olacak ve asîl bir kızla evlenecekti!

Kahvedekiler Spor Toto kuponlarını doldururlarken kılı kırk yarıyor, takımların kuvvetlerini mukayese ediyor, futbolcuların moral durumlarını gözönüne alıyorlardı. Sonra kendilerinden gayet emin, bir köşede toto kâğıdını dolduran Rıza'nın başına üşüşüyorlardı. Rıza bütün tahmin ve hükümlerin aksine toto oynuyor, meselâ totoya dahil bir semt takımiyle, lig liderinin karşılaşması mı var? O, mahalle takımını favori gösteriyordu. Tabiî buna, bütün kahvedekiler kahkahalarla gülüyorlardı. Onlar güledursun, Rıza bir hafta oniki, ardından bir de onüç tutturunca, iki apartman sahibi «Totozade Rıza bey» olup çıktı!

Allah, «Yürü ya kulum» demişti artık. O, kendi halinde yürüye dursun, nâmı da şehir hudutlarını aştı gitti! Artık bir dakika olsun yalnız kalamıyordu. Bu her şeyin en doğrusunu, en iyi, en güzelini bilen adamda, elbet bir keramet vardı. Evi ziyaretçilerle, meraklılarla dolup dolup taşıyordu!

Hele bir yağmurlu gün bahçesinin çatlak duvarını gösterip:

— Bu duvar, bu gece mutlaka yıkılır! deyip, sabahleyin de yıkılmış olduğu görülünce, bizim totozade Rıza son ünvanına kavuştu. İsmi, «Ermiş Rıza» idi artık.

Yeni isminden sonra, nedense fazla yaşamadı. Bir seneyi yeter buldu kendine. Ama bu bir senede kısmeti kapanmış kızların kısmetini açtı, çocuğu olmıyanları tek başına, sırf kendi gayretiyle çocuk sahibi yaptı; baş diş, nezle, grip, romatizma ağrısı olanları kuvvetli nefesiyle iyi etti ve sırf insanlığa hizmet için bir onüç ikramiyesinin tutarı kadar parayı da doktorluktan kazanarak, bu pis dünyadan çekip gitti!

Fakat götüremediği iş yerleri, hâlâ çalışıyor. «Ermiş Rıza» türbesini kime sorsanız gösterebilirler size. Hem sormağa da lüzum yok canım. İster mahallî seçimlerde olsun, ister Genel seçimlerde, hangi adayı bir türbenin önünde ellerini açmış dua ediyor görürseniz, Ermiş Rıza'nın türbesine geldiğinizi anlayın ve ellerinizi açın. Yalnız geçim sıkıntısına karışmaz bizim Rıza. Diğer sıkıntılarınızı birkaç kuruş karşılığında hemen gideriverir.

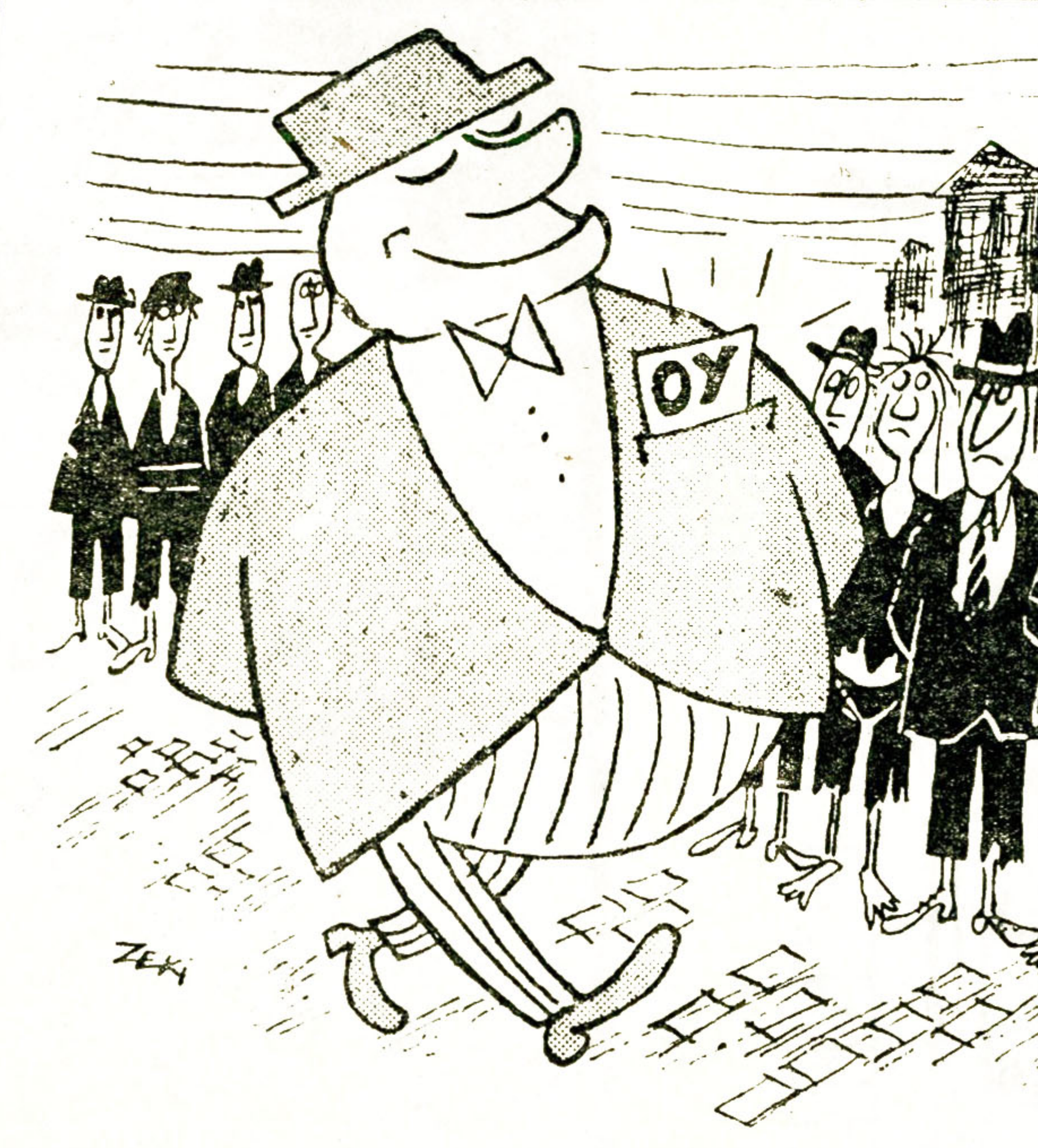

Seçim ertesi!

MÂNİ

Gönlüm senin avcunda,
Nasıl çırpınıyor, bak!
Bu heyecan sonunda
Ölmesin, onu bırak!

Bırak ta uçsun biraz,
Bak, gök ne kadar güzel!
Yetişir yaptığın naz,
Birazcık insafa gel!

Bakışların alevden
Daha al, daha sıcak!
Yanmış, kavrulmuşum ben,
Biraz da elleri yak!

Tahir NEDİM

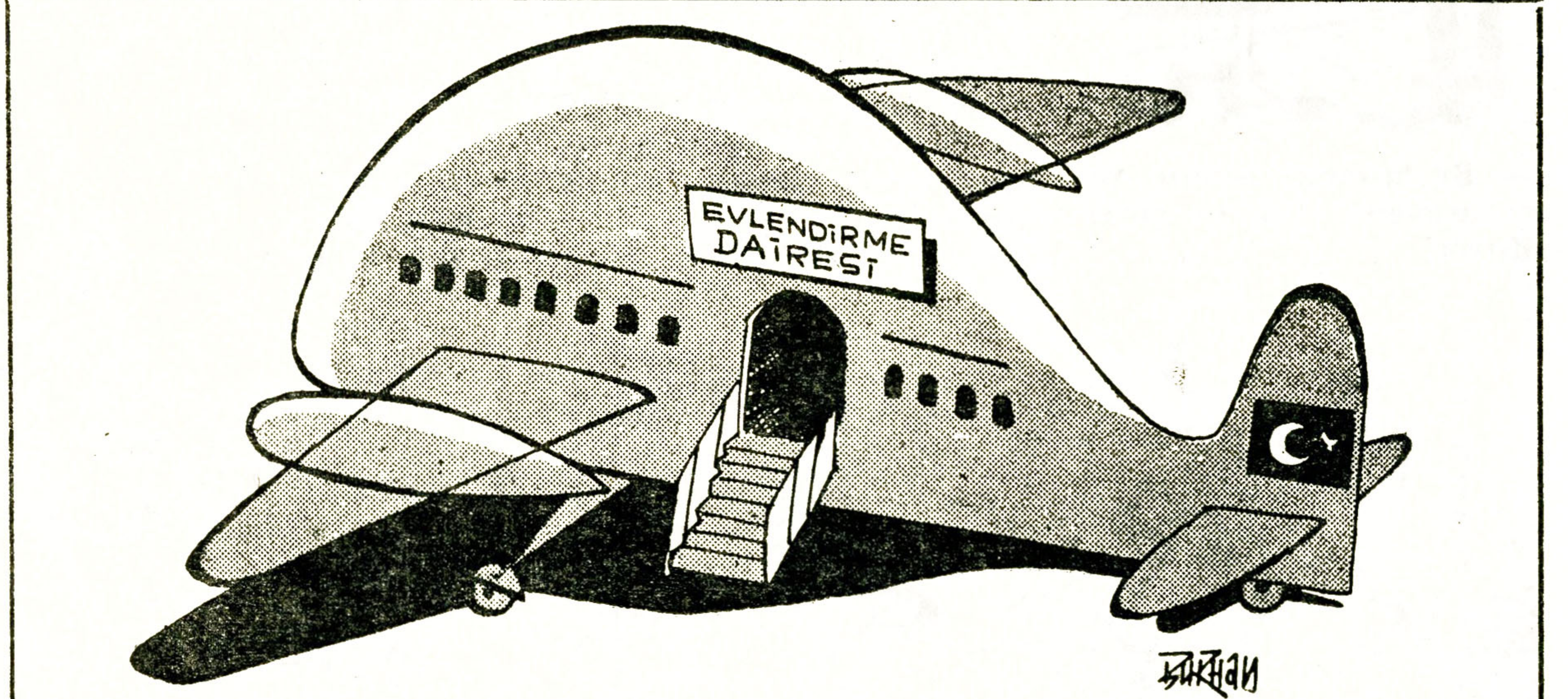

Hostesler çok çabuk koca buluyorlar. (Gazeteler)

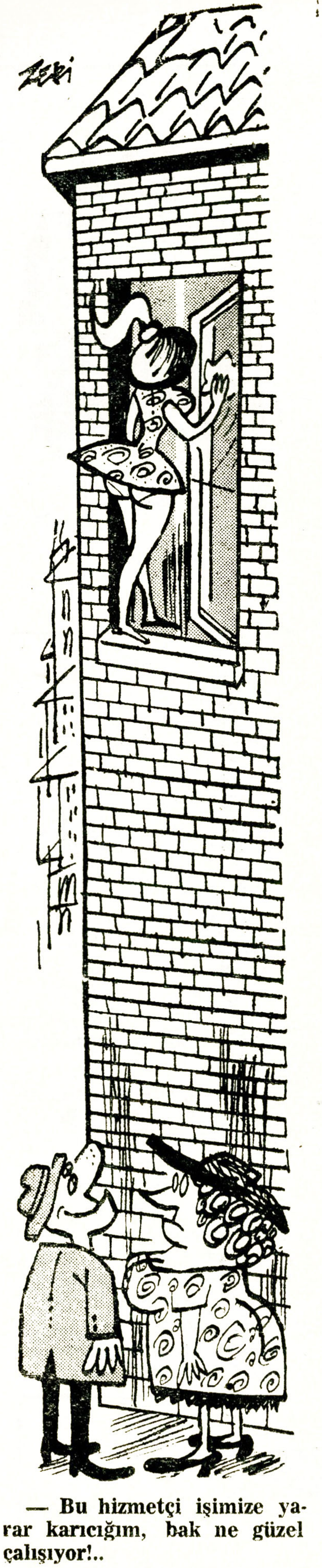

— Bu hizmetçi işimize yarar karıcığım, bak ne güzel çalışıyor!..

— Karanlıkta şu sokaktan geçmeye korkuyorum!
— Soyulursun diye mi?
— Yok canım, soyguncülara kepaze olurum diye!

MİNİK Hikâye

TÜRKÇE DAAA!

Onlar Türkiye'ye üç arkadaş gelmişlerdi ve yurdun her tarafında vazife alacaklardı... Jimi Karadeniz bölgesine gitti, Toni Doğu bölgesine, üçüncüsü Harri İstanbul'da kalmış, böylece birbirlerini altı ay kadar görmemişlerdi. Her biri bulunduğu yerde biraz Türkçe öğrenerek işlerini daha kolay görmek ve etrafla kaynaşmak istemişlerdi.

Jimi Karadeniz bölgesinde etrafını dinliyor, fakat bir şey anlamıyordu, çünki iki kişi bir araya gelince hemen:

— Ula Huseyin meraba.. derdemez öteki;

— Ula bırak şimdi merabayı da anlat bakalım ne ettun o arabayı, diye soruyor, artık sözler birbirini takip ediyordu:

— Sattum onu daaa,

— Kaça verdun onu daa,

— Verdum işte kaça, kaça ne edecesun?

Hasılı Jimi böyle dinleyerek birşey öğrenemiyeceğini anladı, tek bir adam buldu, sordu işaretle, meselâ ekmeği gösterdi, bizimki ona:

— Ekmek derler ona daaa..

Başka birşey gösterdi bizimki:

— Finduk daaa...

Jimi böylece birşeyler öğrendi ve meselâ birini görünce:

— Ula meraba daa...

— Has mısun daaaa.

— Nereye gideysun daaa...

Diyebilecek hale gelirken, Toni de Doğuda:

— Hardan gelirsen...

— Hara gidersen?

— Meni tanirsen?

— Men heç korkmirem, sen korkir misen?

Bunlar altı ay sonra İstanbula gelerek Harri ile buluştular ve tabii hemen bir içkili lokantaya gittiler, üçü de Türkçe öğrendiklerini göstermek için acele ediyorlardı, Doğulu garsona:

— Hele kurban beri tarafa baksana!.. dedi, Karadenizli:

— Ula gelsana buraya daaa...

Diye seslenince İstanbulda Türkçe öğrenmiş olan Harri artık ses çıkarmadı, evvelâ birer, ikişer içtikten sonra, başladılar birbirlerinin konuşmalarına gülmeye, Harri:

— İstanbul çok güzel, cidden insan burada kendi memleketini hatırlamıyor...

Deyiverince, diğerleri bu sözleri pek anlamadılar, Doğulu Toni ona dedi ki:

— Gardaş, sen he diyersen, sen Türkceyi kimden örgenmişsen yalniş örgenmişsen, bırak da kendi dilimizle konuşalım daha iyi.. dedi..

Karadenizden gelen Jimi de:

— Heee, ne has dedun be, Harri, sen delimusun nesun, ula sen Türkceyi hic öğrenememişsin daa... Senun dediklerini duysalar çatlar herkes cülmekten, haburaya alti ay otirmişsun da aklina Türkçeden bir şey girmemiş daaa... Ayiptur be, sen ne hamhalat herifsun daaa!.. Ula Harri sakın bir yerde Türkçe konusavim demeyesun, rezil edersun bizi daaa..

Harri dinledi, dinledi ve:

— Ya senin bu konuştuğun dil nedir? diye ingilizce sordu, Jimi gayet mağrur bir eda ile cevap verdi:

— Türkçe konişavrum daaa!..

Bundan sonra bir daha Türkçe konuşmadılar ve içmeğe devam ettiler....

Rüknettin AKBULUT

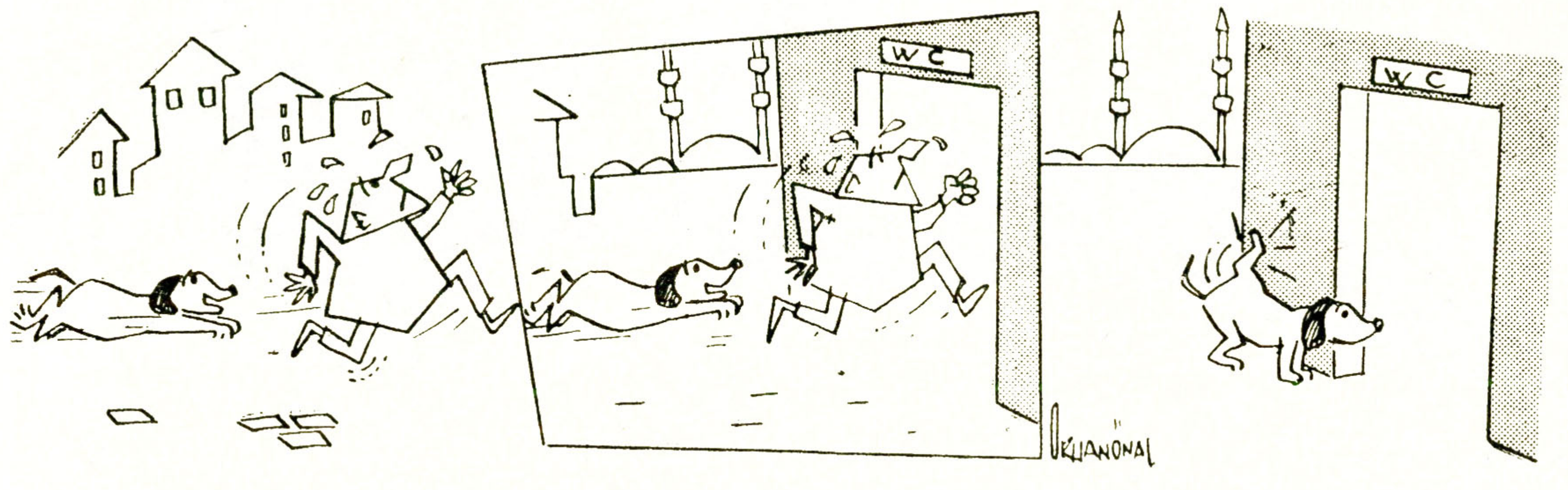

YAZISIZ!

Uzmanlar geçidi...

— Siyasettir en zorlu iş..
Sulh konseyi dâvet etmiş,
Ben deleğe gideceğim!..
— Mesleğiniz nedir?
— Hekim!..

— Esirgemem bu gayreti,
Çünkü deniz ticareti
Memlekete servet sağlar!..
— Mesleğiniz nedir?..
— Mimar!..

— Ne yazık ki, çok zamanlar
Bakılmadı bu ormanlar,
Servet var mı ağaç gibi!..
— Mesleğiniz?..
— Diş tabibi!..

— Yapılacak birer birer
İktisadî projeler:
Atılacak büyük adım!..
— Mesleğiniz?..
— Avukatım!..

— Memlekette su işleri
Gidecektir çok ileri,
Çünkü mühim projem var!..
— Mesleğiniz nedir?..
— Baytar!..

— Önem verip operaya,
Getirmeli bir araya
Artist ruhlu bir çok genci!..
— Mesleğiniz?..
— Maliyeci!..

— Sıvanırsa eğer kollar
Asfalt olur bütün yollar;
Ben çakarım bu hesaptan!..
— Mesleğiniz nedir?..
— Kaptan!..

— Kalır mıyım hiç arkaya:
Bu yıl vardır bir Bankaya
Müdür olmak ihtimali!..
— Mesleğiniz?..
— Eski Vali!..

Necdet Rüştü EFE

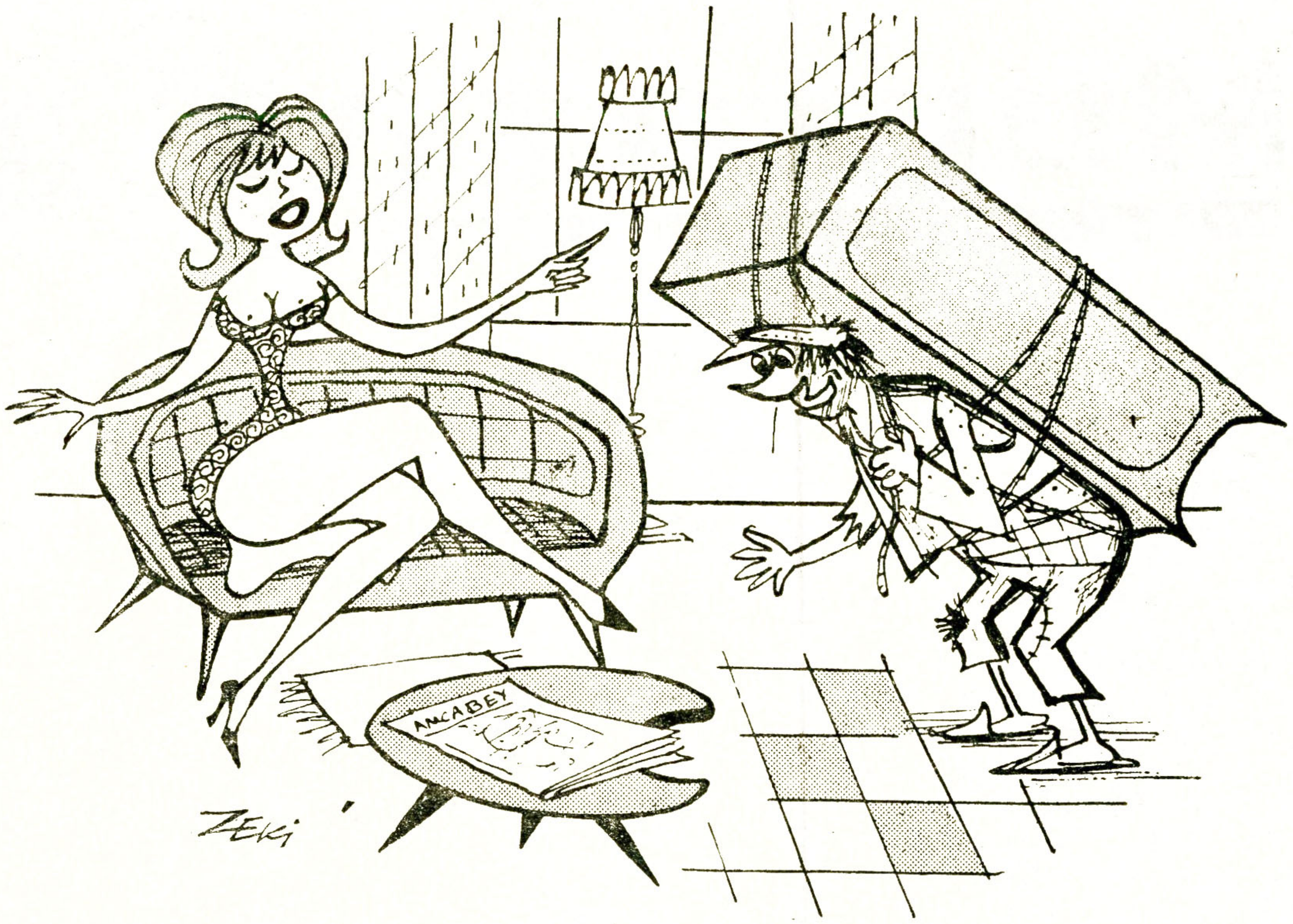

— Duymuyor musun ayol, karşıki odaya diyorum!
— Yalnız duymasam neyse bayancığım, başka oda da görmüyorum!

Kültürlü Köpek!

Çeviren :
Semiramis AYDINLIK

İndiana'lı bir çiftçinin dâr-ı dünyada sevgili oğlundan başka kimsesi yoktu. Fakat adamcağız onu da, kendisi gibi çiftçi yetiştirmektense, yüksek okullara gönderip meslek sahibi yapmak istiyordu. Zaten çocuk da, okumağa hevesliydi. Baba, kararını verdi: Delikanlı, Earlham Kolejine gidecekti.

Yalnız, oğlanın bir derdi vardı. O uzak diyarlarda kendine arkadaş olması ve hasret acısını hafifletmesi için, sevgili köpeği Jak'ı da beraber götürmek istiyordu.

Baba razı oldu. Köpek ve çocuk yola çıktılar.

Earlham'a vardıktan bir süre sonra delikanlı, babasına şöyle bir mektup yazdı:

«Sevgili babacığım:

Sana, sevinçli bir haberim var. Buraya gelince, Jak'a birşeyler oldu. Konuşmağa başladı. Yaa... Herkes hayretler içinde kaldı. Jak, buralıların bir çoğundan daha güzel konuşuyor. Meğer kendi kendine okuma yazma da öğrenmiş. İlk sözü, benimle birlikte koleje gitmek istediğini bildirmek oldu. Okadar akıllı bir köpek ki, babacığım, onun bu isteğini reddetmek inanın insafsızlık olur. Hem onu okutursak konuşan kültürlü köpeğimizle ben, İndiana'ya döndüğüm zaman ne para kırarız babacığım, düşün! Şimdi, eğer bana göndermekte olduğunuz parayı iki misline çıkarırsanız, Jak'ı da koleje yazdırır, okul masraflarını karşılıyabilirim.

Teklif çok garipti! Fakat oğlunu çok seven ve bu işin çekiciliğine kendini kaptıran çiftçi, kabul etti.

Böylece yıllar geçmeğe başladı. Oğlundan gelen mektuplar, Jak'ın başarıları ile doluydu. Köpek daima sınıf birincisi idi. Bütün talebeleri mat ediyordu. Hatta bir keresinde hocanın dahi yapamadığı bir fizik problemini beş dakikada çözüvermiş, herkesi şaşırtıp utandırmıştı. Bu köpeğin yazarlığı da vardı. Kolejin haftalık dergisindeki baş yazılar, yüzde doksan ona aitti ve bu yazılar çok ilgi çekici başlıkları havi idi. Meselâ: «Köpekler ve Aynştayn teorisi», «Köpeklerdeki ruhsal kompleksler», «Bir kemik mi, bir kitap mı?», «Tazıların koşu adaleleri anatomisi» gibi...

Nihayet öğrenim yılları sona erdi. Okulu birincilikle bitiren bu harika köpekle çocuğun, İndiana'ya dönecekleri gün geldi, çattı. İstasyonda sonsuz bir heyecanla bu iki sevgili varlığı bekleyen çiftçi, tren gara girerken, artık yerinde duramaz olmuştu.

Fakat o ne? Oğlu yalnız olarak trenden indi ve babasını kucakladı. Baba:

— Hani, dedi, hani nerde bizim tahsilli köpeğimiz?

Çocuğun yüzü ekşidi:

— Sorma baba, dedi, sana yazdığım gibi okul bitti. Eşyalarımızı topladık, beraberce Vinceines trenine bindik. Orada bir kayık kiralayıp karşıya geçecek ve sana kavuşacaktık. Sandalda sevinçten yerimde duramıyordum. Bir ara köpeğime:

— Ne iyi değil mi, dedim. Bir saate kadar babama kavuşmuş olacağız.

O zaman bu pis hayvan gayet kurumlu, bana:

— Hımm, dedi, anladım. Hani şu benim tahsil masrafımı sana gönderen enayi ve cahil köylüyü diyorsun.

İşte babacığım o anda tepem attı, bu nankör hayvanı kaldırdığım gibi suya fırlattım! Gel gör ki, herşeyi bilen ukalâ hayvan, meğer yüzme bilmiyormuş; tabii o boğuldu gitti, biz de kurtulduk!

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel Romanı

— 5 —

Fen müdürünün dediklerini söylese miydi? Tıpa tıp söylese, önce Azgın'ın, sona da fabrika ustaları, usta yardımcıları, işçilerin önünde piyasası bozulacaktı. En iyisi tıpa tıp söylememek.

Kapıcının barakasına girdi, alçak bacaklı iskemlelerden birini çekti altına, bafon cigara tabakasını çıkardı. Çok sinirliymiş de burnundan soluyormuşçasına, soluğunu söylamağa çalışıyordu.

Helâ bekçisi Azgın'sa sabırsızlıktan patlıyordu. Oracıkta iki iskemle daha olduğu halde birini altına çekip oturmadı. Ayakta, Nuh'un cigara sarışına bakıyordu.

Nuh, sardığı cigaranın kâğıdını tükrüklerken, gözlerini Azgın'a kaldırdı:

— Yok ağa yok, dedi. Bunca yıl itlernen çuvala girdiğim yeter kendi nefsime. Amasya'nın bardağı, biri olmazsa bir daha. Hemşeri memşeri...

Azgın hiçbir şey anlıyamamıştı.

— Yâni ne gibi?

— Ne gibi olacak? Ben bırakıyorum pâlikeyi mâlikeyi arkadaş!

İnanılmıyacak şeydi:

— Deliye bak!

— Delisi melisi bu. Ne dedi Kâmran bileyin mu?

— Ne dedi?

— Amma bak, kimseye bi şey kaçırmıyacaksın...

— Davara hele, kosnük, şimdiyedek ne didin de kaçırdım lan? Ben sen miyim?

Nuh alışkındı Azgın'ın böyle karşılıklarına, aldırmadı:

— Didi ki, bu pâlkiye mücerret bi Mırtaza ilâzım, dedi. Benim pâlikem Mırtaza'sız olmaz!

İşte buna inanmak istemiyordu Azgın. Kalın kırçıl kaşları seyirmeğe başlamıştı.

— Bismillâh, dedi, tööbe estafurullaaah... O ne demek oluyor lan?

Azın'ın bir zamanlar dünyaya nam salmış eşkiya gözleri dönmüştü birden. İri, patlak gözlerinin aklarına kan yürüyordu. Kaşlarının, yüzünün seyirmesi de inadına artmıştı. Elinin tersiyle Nuh'un alnına vurdu:

— Lâf vir, o ne demek oluyor?

Nuh kendine geldi. Azgın bu hâle geldi mi, gözü dünyayı görmezdi.

— Ben dimiyom Azgın agam, dedi. Fen müdürü diyor!

— Sen di, o disin. Sen olmayınan kaç paralık adamsın yâni?

— İyi amma Azgın ağam...

Azgın ağasının avradına söğdü:

— İt, dedi osnunda. Beni emmilerinden, dayılarından sor. Devir devran değişti, millet pantola mantola girdi, kravat takdıysa ne yâni? Başlarım pantolunuza da, kravatınıza da. Ben gene o Azgınım ha! Emmilerin, dayıların iyi bilir beni. Senin de bilmen ilâzım!

Nuh inledi:

— Bilmem mi Azgın ağam? Seni ben değil, bizim oralarda herkes bilir. Namın az mı söylendiydi Yunan'dan evvel...

— Ne Yunan'dan evveli? Harbiumumîden evvel, de, Balkan harbinden evvel de. Kosnük, ben burda çalışıyorsam keyfimden mi? Git söyle o Fen müdürü olacak oğlana, anam avradım olsun deli kafamı kızdırmasın, yıkarım pâlikesini.

Nuh, «Yitirmezsek tam bulduk» diye düşündü. «... ben diyorum bayram haftası, o diyor mangal tahtası. Deli cenabetin tuttu gene tutanağı!»

Hiç bozmadı:

— Canım bilmiyor muyum Azgın ağam?

— Neyi bilmiyor musun?

— Kafan kızınca pâlikeyi yallah deyip bir umuzda yıkacağını!

— O da biliyor mu?

— Kim?

— Anayın dini!

Nuh anladı:

— Fen müdürü mü?

— Ne boksa...

— Bilmez mi? Onun sana lâfı yok ki zaten. Onun lâfı bana!

Tehdit edercesine sokuldu:

— Ne dimek o? Onun lâfı sana da, ben adam değil miyim lan?

Nuh ayağa kalktı, bafon tabakasını uzattı:

— Huylanma Azgın ağam, al şunu, bi cuvara kıvrat hele...

Azgın ağa bafon tabakayı aldı, Nuh'un iskemlesine otururken her an parlamağa hazırdı. Soluğunu topladı, cigara sarmağa başladı:

— Onun lâfı bana değilmiş de kendineymiş. Benim bulunduğum yerde sen kaç paralık it oluyon lan?

— Doğru Azgın ağam.

— Fen müdürü kaç paralık it oluyor?

— Heç canım. Çocukluğunda umuzuma işlemiş bir insan meselâ...

— O kadar!

(Devamı var)

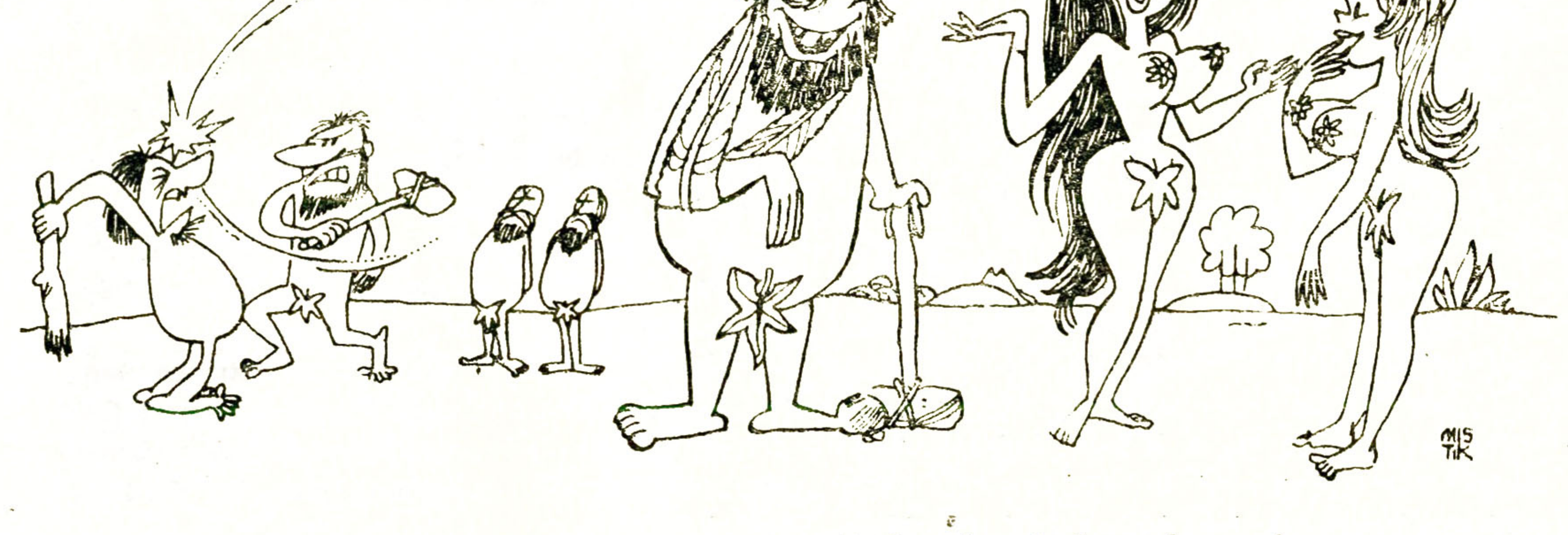

— Tanıştırayım: Kocam... Yeni silâhlar üzerinde çalışıyor!

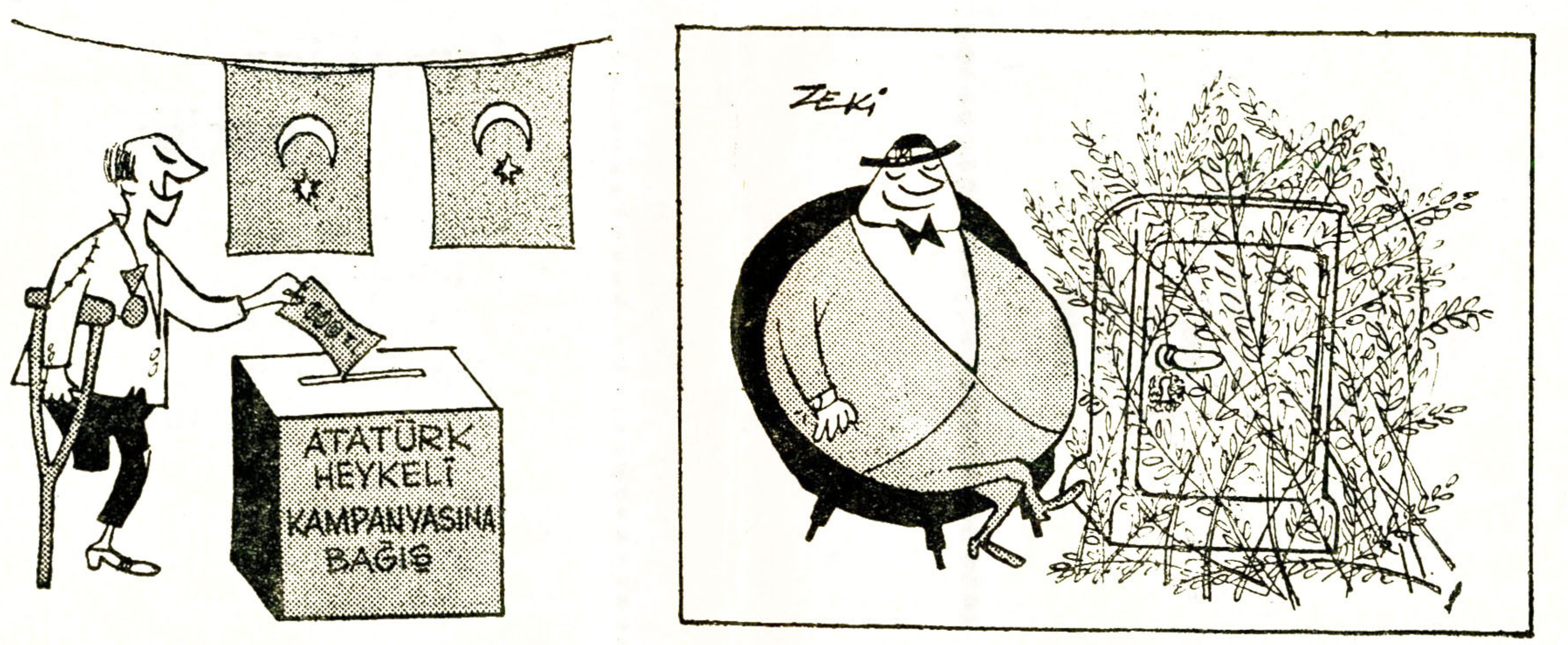

Atatürk heykeli kampanyasına gaziler de katıldı. (Gazeteler)

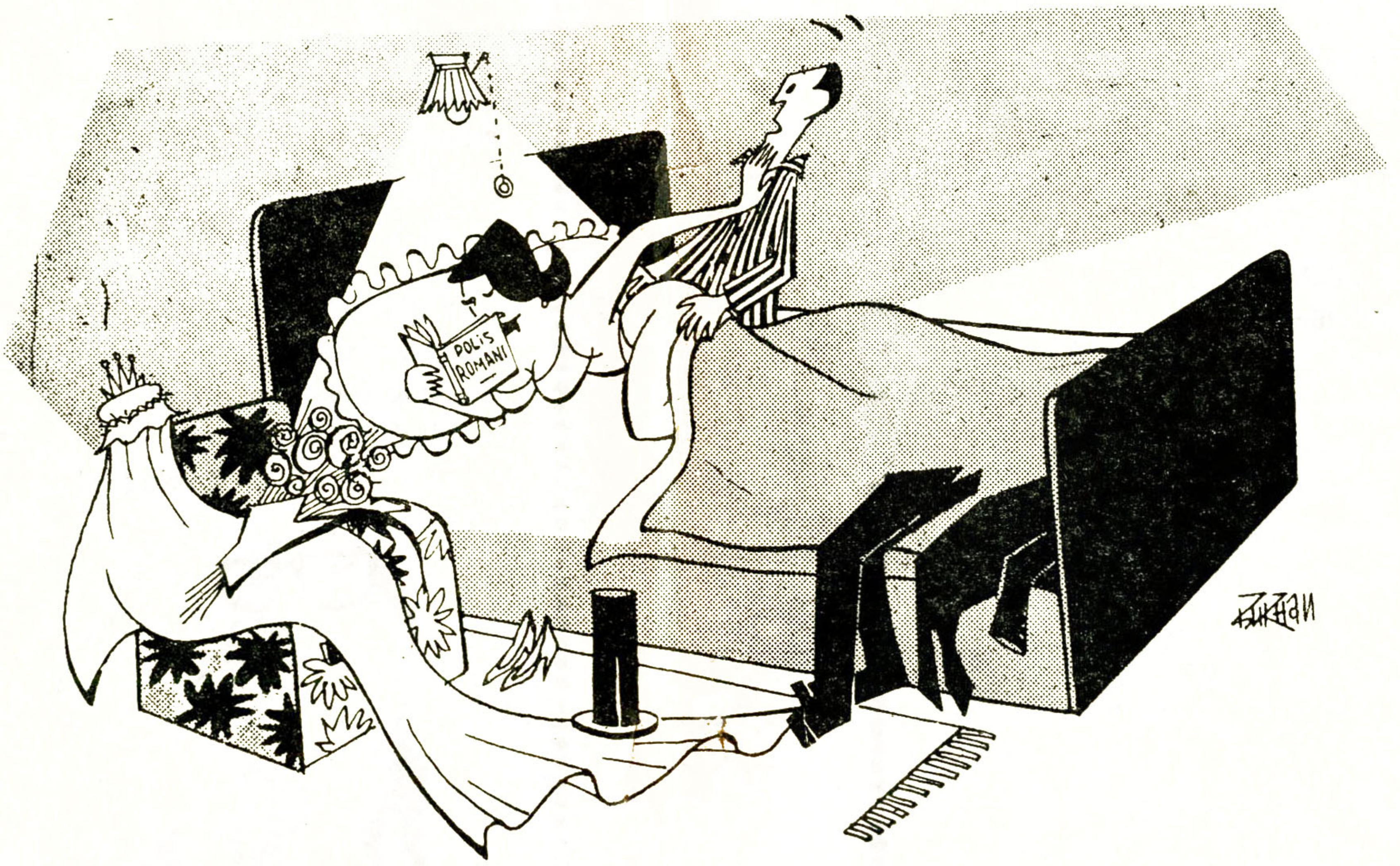

— Dur ayol, en heyecanlı yerindeyim şimdi!

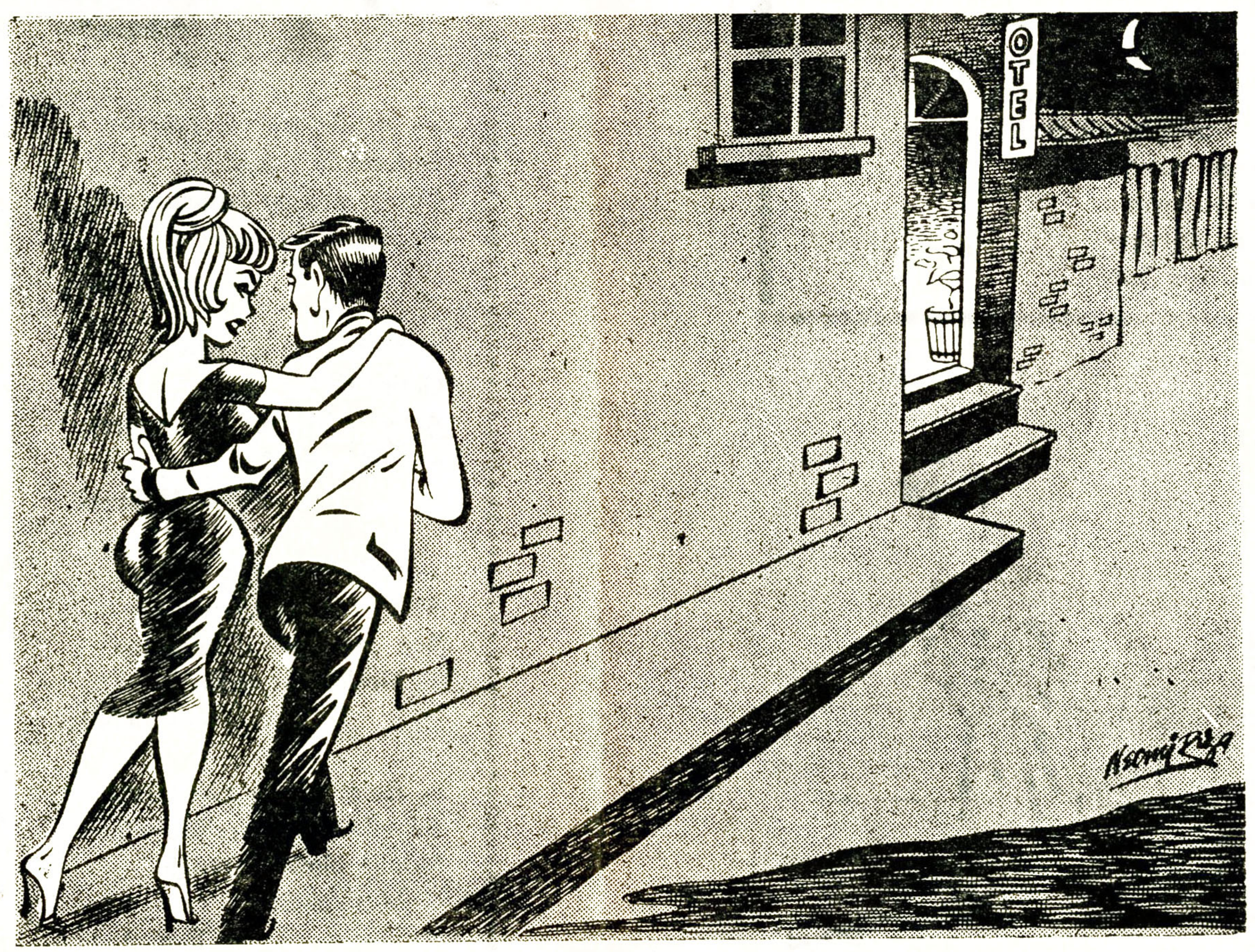

— Aşk sonsuz bir yolmuş sevgilim, acaba bitmiyecek mi?..

— Yok canım, az kaldı: İlerimizde otel var!

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den: Vedat G. Üretürk

— 5 —

O halde gerekli dümenler aramak, üç gönüllüyü amca ile temas ettirmek için bir vesile bulmak gerekiyordu; tayları incelemek ve seçimini yapmak için Casimir'in ne de olsa boş zamanı olacaktı.

Charlotte:

— Gelişinizi kutlamak için evde küçük bir samimî toplantı yapabiliriz, diye karar verdi. Üç gönüllüyü çağırırım. Hiç şüphesiz, iki üç saat derli toplu davranmak zorunda kalacaksınız.

Casimir amca kalabalık içinde bulunmasını bildiğini ve kendisine önceden ders verilmesine ihtiyacı olmadığını söyledi. Sonunda, tasarıyı onayladı.

— Yarın akşam saat dokuzda evinde olur, işlerin ne yolda gittiğini görürüm. Yalnız, şunu da unutma ki, seni ilgilendiren bu işte herşey yarın akşamdan tezi yok düzene girmiş olmalı, evlenmek için bir gün kalıyor geriye çünkü.

— Bu size bağlı, Casimir amca; hoşunuza gideni seçin; boynum kıldan ince.

Casimir:

— Güzel! dedi.

Ve Charlotte toplantı tasarısını aileye bildirmek, davetlileri çağırmak, ve öldürücü geceyi hazırlamak üzere acele acele evine döndü.

BÖLÜM II

I

Ertesi sabah gün doğar doğmaz, Madellis ailesinin kişileri için işkence başladı.

Bn. Léo naneruhu şişesini koklaya koklaya:

— Bu yabanînin ne tavır takınacağını Allah bilir! dedi.

Elisabeth:

— Goşolar gibi giyinip geleceğinden şaşmam, diye homurdandı.

Robine:

— Döşemeye tükürecek, yedi dilden küfürler savuracak, kadınların çıplak sırtına şap şap tokat indirecek, diye hıçkırıyordu.

Bununla beraber Casimir amca iki dirhem bir çekirdek giyinmiş geldi; yere hiç tükürmedi ve kadınların hiç omuzlarına vurmadı. Doğrusu efendi olduğu söylenebilirdi.

Çağrılılar akın akın sökün etti ve bizim üç çelebi de kalabalık arasında idi. Charlotte en beklenmedik ustalıkla onlara manevra çevirdi. Önce biri, derken öbürü, sonra da üçüncüsü ile gidip bir köşede konuşma fırsatını buldu; üçüne de dertli dertli görünmesini bildi ve onlara Casimir amcasının kendi üzerinde pek büyük etkisi olduğunu çıtlattı.

— Onun hoşuna gitmeyen insanla dünyada evlenemem. Bu garip gibi görünüyor ama, benimle evlenmek için, benimle değil de amcamla kur yapmalı.

Bu hafif yollu söylevin sonunda, her gönüllü küçük eli o kadar güçle sıktı ki, Charlotte kendinden geçti ve gidip Casimir amcanın yanına kapağı attı.

Beriki âdet olduğu üzere yapılan tanıştırmalardan ve gönül okşayıcı birkaç sözden sonra, küçük Japon salonuna çekilmişti. Kont Donalt yanına geldiğinde fosur fosur sigara içiyordu.

Gelen kibarca Casimir amcaya:

— Bayım, ister misiniz şöyle birlikte zaman öldürmeğe çalışalım? Küçük bir iskambil oynayabilir miyiz? diye sordu.

Casimir seve seve kabul etti, oynadı, gevezelik etti. Bunun üzerine kont Charlotte'un tepeden inme bir ustalığı ile öbür salona geçirildi ve kont Donalot'nun yerini doktor Grimal almağa geldi; bundan sonra sıra B. de Parpay'ın oldu. Artık Charlotte üç hayranının da baş belâsı amcının alt çenesinden girip üst çenesinden çıkmağa bakabilmelerini sağlayacak biçimde dümen çevirmişti. Bu işte en iyi başarıyı amca kazandı, ki, bu da çok sonra anlaşılabildi, Casimir amca, tek başına kalınca, Charlotte'u getirtti ve ona hemen sordu:

— Eee? Üç saf kan tayı görebilir miyiz, yoksa göremez miyiz bakalım?

Charlotte gülümseyerek:

— Casimir amca, dedi, onları gördünüz demin; sizi terkeden üç baydı işte bunlar. Size yalnız seçmesi kalıyor. Hangisini tercih ediyorsunuz?

Casimir amca, dediği dedik soydan:

— Hiçbirini! diye konuştu. Başkalarını göster yoksa herşey bozulur.

Charlotte usul usul konuştu; yedekteki hayranlarının artık arkası kesildiğini ve hemen yenilerini bulamıyacağını açıkladı. Sonunda:

— Bana bir mühlet verin, dedi. Size şimdi başka gönüllüler gösteremem ki.

Casimir amca saatini çıkardı.

— Hemen hemen gece yarısı olmuş, dedi: bu saatte yeni zebralar bulamıyacağını biliyorum; bir gün daha veriyorum sana. Yarın sabahtan tezi yok, bana esaslı bir koca getirmelisin yoksa artık hiç ağzımı açmıyacağım!

Charlotte:

(Devamı var)

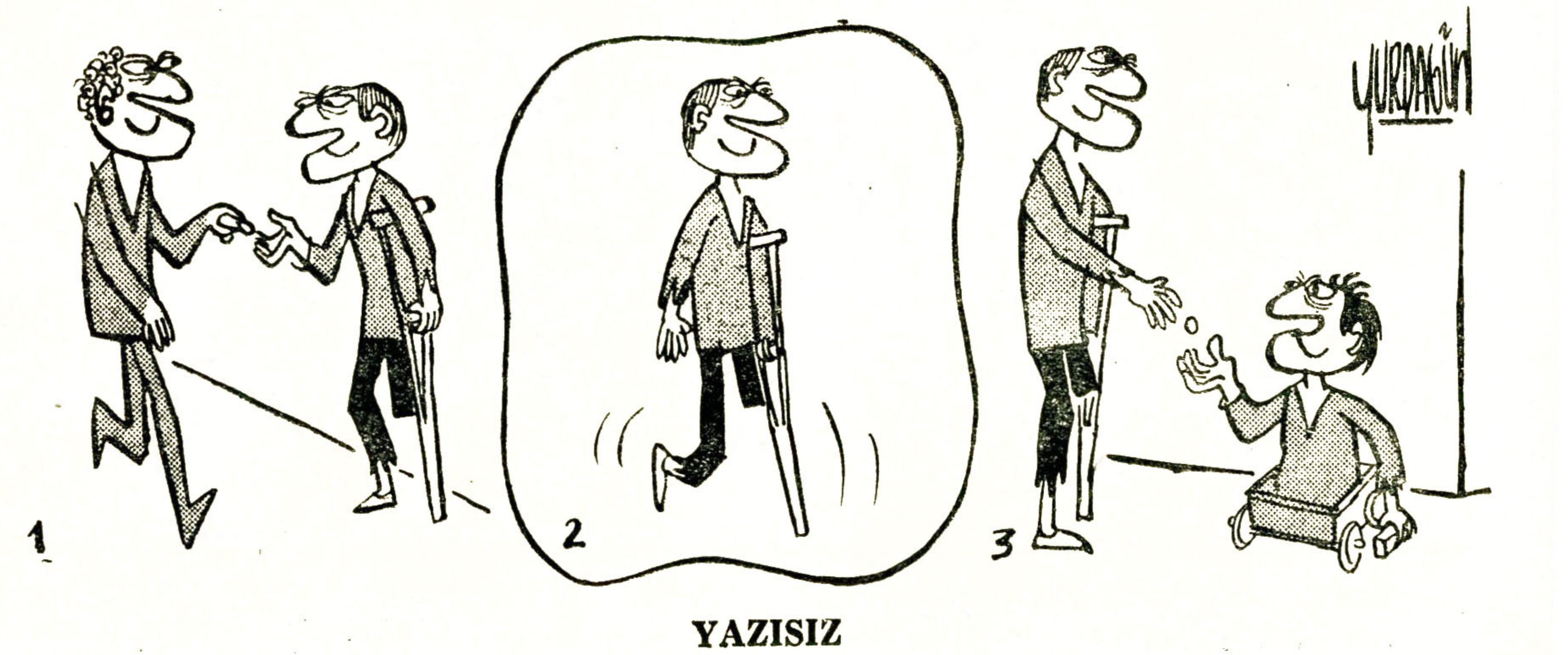

YAZISIZ

akıl akıldan üstündür...

Deliler delirmezler!

Bulainte Sage - Chéraine

MEKTUPTA NE YAZILI?

Bir akıl hastası, elinde bir mektupla gayet sevinçli dolaşıyordu. Hastahanede onlara çok iyi bakan bir hemşire sordu:

— Ne o?... Pek sevinçlisin... Kimden geldi o mektup?...

— Ben yazdım mektubu, ben yazdım!...

— Kime yazdın?...

— Kendime!...

— Peki; ne havadis var, ne yazıyor içinde?...

Genç hasta sinirlendi:

— Dur, yahu... Amma da meraklısın. Daha zarfı açıp okumadım!..

Ben deli değilim...

Tımarhanede, yaz günü, hastaları oyalayıp hava aldırmak için bahçeyi sulatıyor, düşen yaprakları toplatıyorlardı.

Doktor bir aralık bahçeye çıkınca şaşırdı: Bir hasta, kendi sıskalığına bakmadan, çok ağır demir el arabasını sırtına almış, bahçenin bir ucundan bir ucuna gidip geliyordu.

Doktor, yanına gidip tatlı bir sesle sordu:

— Oğlum; bak yorulmuşsun. Bu ağır bahçe arabasını niye böyle sırtında taşıyorsun?.. Bırak yere!..

Hasta hiç oralı olmadı:

— Yaa.. Sırtımdan bırakayım da, bana avuç avuç yaprak taşıtsınlar, değil mi!..

Medeniyet ve cinnet

Bir adam aklını oynatmış ve yirmi yıl tımarhanede kalmıştı. Son keşifler neticesi, tıbbın mucizesi olarak bir ameliyatla ona aklını iade ettiler.

Adamcağız dışarı çıkınca bu sefer de fizik ve kimya mucizelerini gösterdiler:

— İşte bu, bir füzedir. Aya gitmek falan dalavere... Aslında bu füzenin ucuna bir büyük atom bombası taktın mı, dünyanın öbür bucağındaki şehirlerde canlı hiç bir mahlk kalmaz!..

— Yaa... Ne korkunç şey!..

— İşte bu kimya bombasıdır. Hangi memleketin topraklarına atarsan, artık orada ot bile yeşermez, millet aç kalır!..

— Yaa... Ne korkunç şey!..

— İşte bu Hidrojen bombasının nasıl yapılacağını anlatan projedir. Bu bomba yapılıp, üç dört tanesi gelişi güzel atılırsa, dünyayı ortasından çatlatır!..

Adamcağız bu sefer, ne korkunç şey, demiye vakit kalmadan tekrar çıldırdı. Onu gene tımarhaneye koydular.

Akıl imtihanı

Hastahanede iki deli konuşuyorlardı. Biri:

— Kardeşim... Bizi deli sanıyorlar.. dedi, halbuki biz akıllıyız. Bunu ispat için, hasta bakıcıların önünde bir gösteri yapalım.

— Gösteri mi?.. Ne gibi meselâ?..

— Biri birimizi imtihan edelim. Akıllı olduğumuzu hem biz anlarız, hem de onlar!..

İki zararsız deli, hastabakıcıları çağırdılar. Biri, ötekine göstermeden avusuna bir kibrit kutusu alıp sordu:

— Avucumda kısa, kalın bir şey var. Bil bakalım, nedir?..

— Bildim gitti: Galata kulesi!..

İmtihan eden deli bağırdı:

— Yooo, bunu saymam, gördün de söyledin!..

Çapkın Karacaoğlan

—V—

Seherden uğradım dostun köyüne
Hoş geldin sevdiğim in dedi bana
Tomurcuk memesin verdi ağzıma
Yorgunsun sevdiğim em dedi bana.

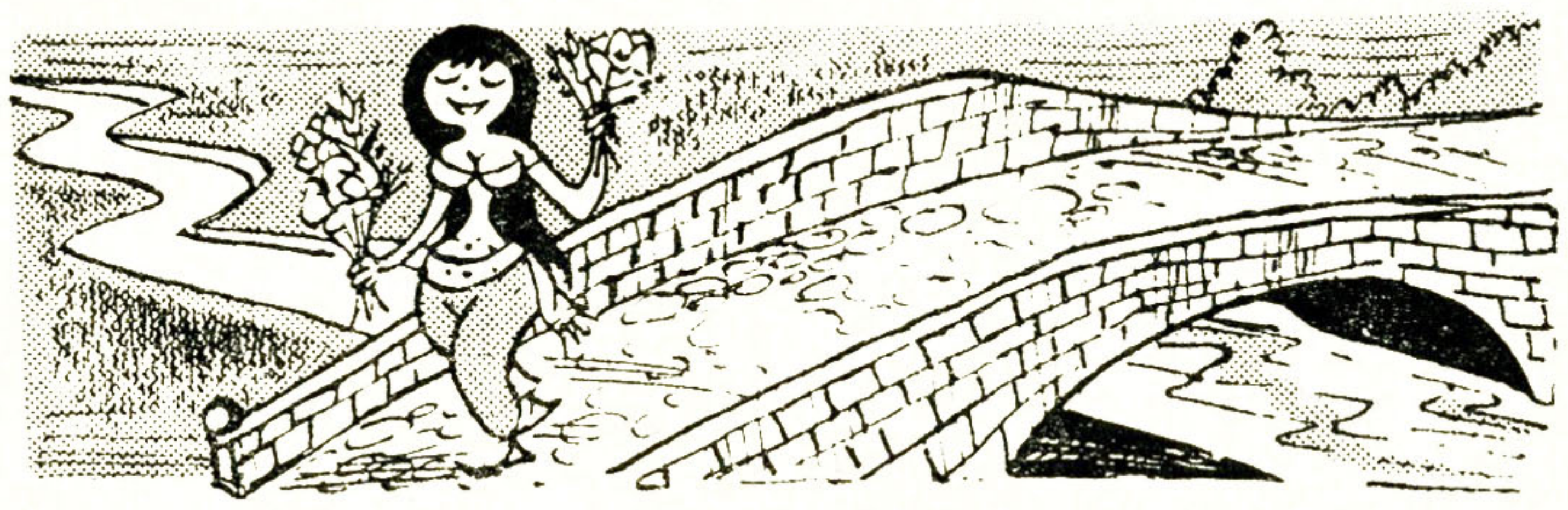

Benim yârim gelişinden bellidir
Ak elleri deste deste güllüdür
İbrişim kuşaklı ince bellidir
İnce bellerimi sar dedi bana.

Benim yârim bana yalan söylemez
Söylerse de gıybetimi eylemez
İl yanında ikrarını söylemez
Elleri uyut ta gel dedi bana.

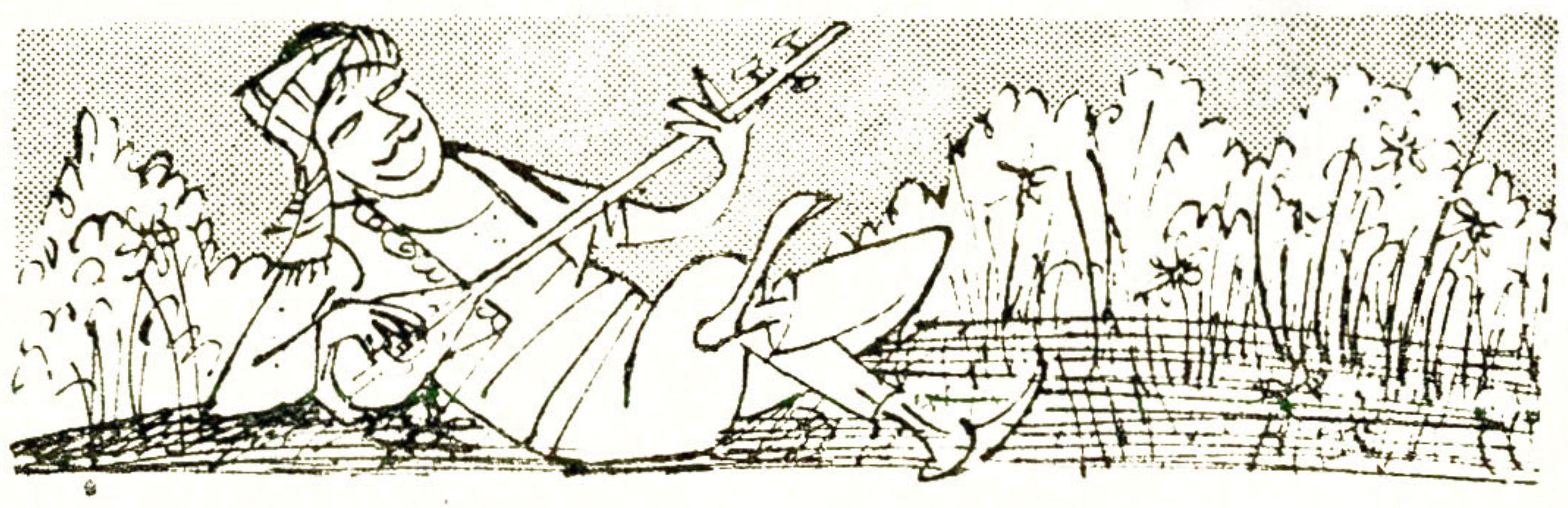

Mestine de deli gönül mestine
Âşık olan gül gönderir dostuna
Telli marhamasın attı üstüme
Terlersen sevdiğim sil dedi bana.

Karac-Oğlan sırrın kime danışır
Siyah zülfü mah yüzüne kıvrışır
Ayrılanlar elbet birgün kavuşur
Ağlama sevdiğim, gül dedi bana.

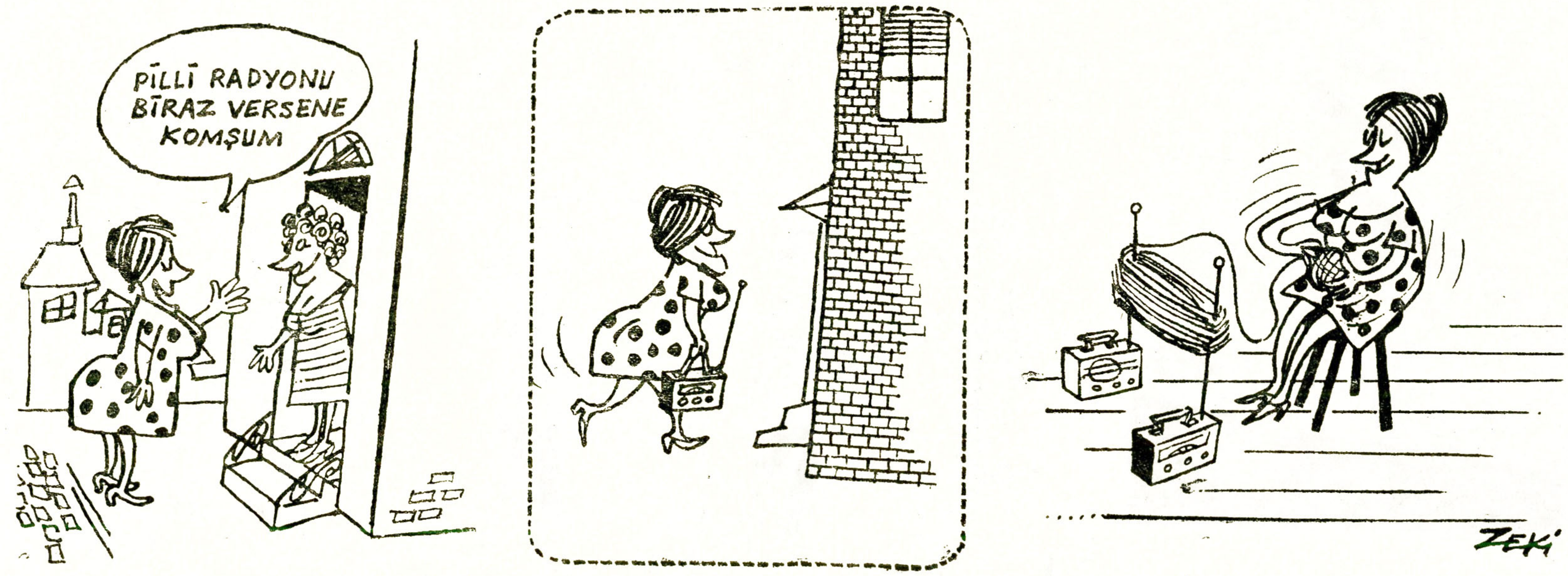

Aşk ve Hasta

Genç adamın sesi kısılmıştı. Öyle ki, fısıltı gibi konuşuyordu. Bir ilâç almak için boğaz hekimine koştu.

Kapıyı gayet güzel bir hizmetçi kız açmıştı. Bu güzellik karşısında gözleri parlayan adam, gene o kısık sesile sordu:

— Doktor burada mı?..

Gülümsiyen kız da onun gibi yavaş bir sesle cevap verdi:

— Yok.. Gel içeri, gel!..

Gerdeğe Kim Girecek?

Köyde, saf bir çobanı evlendirmiye karar vermişlerdi. Zengin çiftçiler aralarında para toplayıp güzel bir kızla düğünü yaptılar.

Akşam, diğer yemekler arasında, sofraya zerde konulmuştu. Sıkılgan çoban zerdeye uzanamamış, hiç kimse de ona şimdiye kadar hiç yemediği bu tatlıdan vermeyi akıllarına getirmedi. Çobanın yutkunduğu sırada zerde bitiverdi.

Gece, uyku zamanı gelinin yanına götürmek istedikleri zaman, saf çoban ayak diredi:

— Gitmem.. Sarı aştan kim yediyse, gerdeğe onlar girsin!..

Mektubunuzu Aldım...

B. Hüseyin DEMİR
ELÂZIĞ

Okurumuz, «Sayın Müessese» diye başlayan mektubunda, «Almanya'da bir Alman kızıyla evlenmeyi arzu ediyorum. Gereken temasın yapılmasını hassaten rica ederim.» diyor.

Anlaşılan, vatandaşın işi acele. Ama, yazıya bakıyoruz, mektup değil. İsteğine bakıyoruz, yerine getirebilmemiz mümkün değil. Hele hele kendilerine bir hususu belirtmek isteriz; aslanım bizim müessese evlendirme dairesi hiç değil!

* * *

Bayan Süheylâ SADIKOĞLU
BARTIN

Okumak, yalnız okula gitmek değildir. İmkânlarınız dahilinde elinize geçen kitaplardan istifade etseniz, o bile genel kültür bakımından büyük faydalar sağlar. Okula devam edememeyi kendinize üzüntü yapmayın. İngilizce'ye olan ilginiz çok yerinde. Başarılar diler, bahsettiğiniz müesseseden yararlanacağınızı umarız.

* * *

Bay D. T.
ANKARA

Valla ne diyelim bilmem ki... İlkin kızın adını bilmiyorsunuz. Gözgöze gelmişliğiniz bile yok. Siz penceresinin dibinden ayrılmıyorsunuz, siz ayrılmadıkça o dışarı çıkamıyor, «N'olucak?» diyorsunuz. Biz de, size soralım: «Kuzum, n'olucak sizin bu hâliniz?»

Oldu olacak en iyisi ne yapın biliyor musunuz? Ya okulu bırakın, ya kızı!.. Çünkü yazınızdan anlaşıldığına göre notlarınız direğe dönmüş, siz muma!..

Gönül SIRDAŞ

Dikkat Tehlike

Adamın birinin karısı ölür. Tam mezarlıktan içeri girecekleri sırada tabut, mezarlığın parmaklıklarına çarpıp parçalanır. Kadın da bu sarsıntının tesiriyle canlanıverir. Adamcağız üzüntüden mi, sevinçten mi, pek anlaşılmayan bir nedenden göz yaşları arasında karısını alıp eve döner. İki sene sonra kadıncağız tekrar ölür. Tabut, taşıyanların omuzlarında mezarlığın kapısına gelindiği zaman adam bağırır:

— Aman parmaklıklara dikkat!

Biraz Dikkat

Bekârdı. Ama ölen karısından bir küçük oğlu vardı. Gelen hizmetçinin çocuk bakım işini de üzerine alması gerekiyordu. Bir arkadaşı tarafından gönderilen genç kadına sordu:

— Ortalık hizmeti bilir misiniz?

— Bilirim efendim.

— Bulaşık?..

— Yıkarım efendim.

— Yemek?..

— Pişiririm efendim.

— Bunlar iyi, ama çocuk sever misiniz?..

Hizmetçi bir an düşündü:

— Olmamasına dikkat etseniz daha iyi beyefendi, dedi.

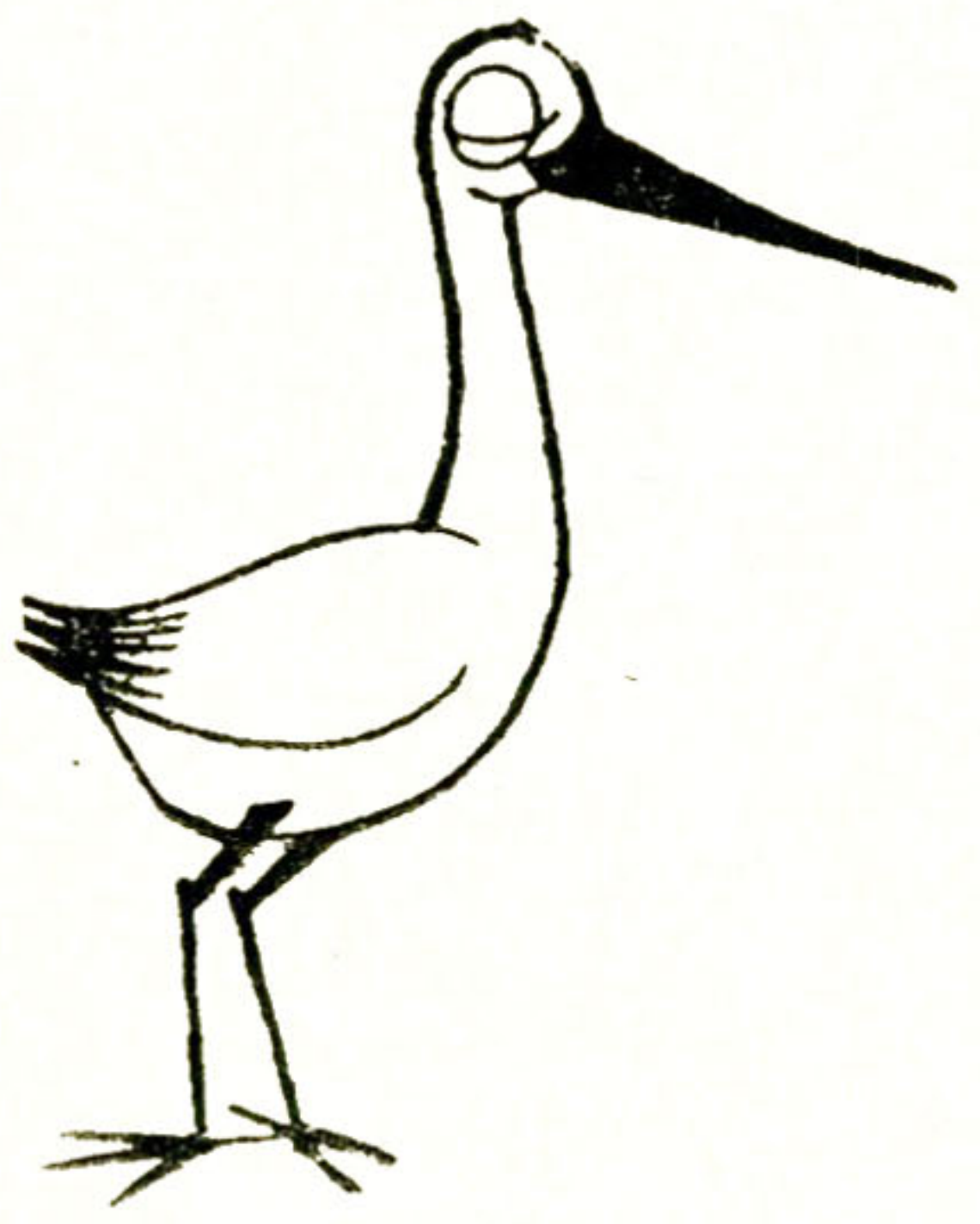

Arkadaşımız Mustafa EREMEKTAR (Mıstık) ın çizerler kadromuza katılarak okuyucularımıza «Taş Devri» nin tatlı günlerini yeniden yaşatmasını sevinçle karşılar, bu sevinci okuyucularımızla paylaşmaktan gurur duyarız!

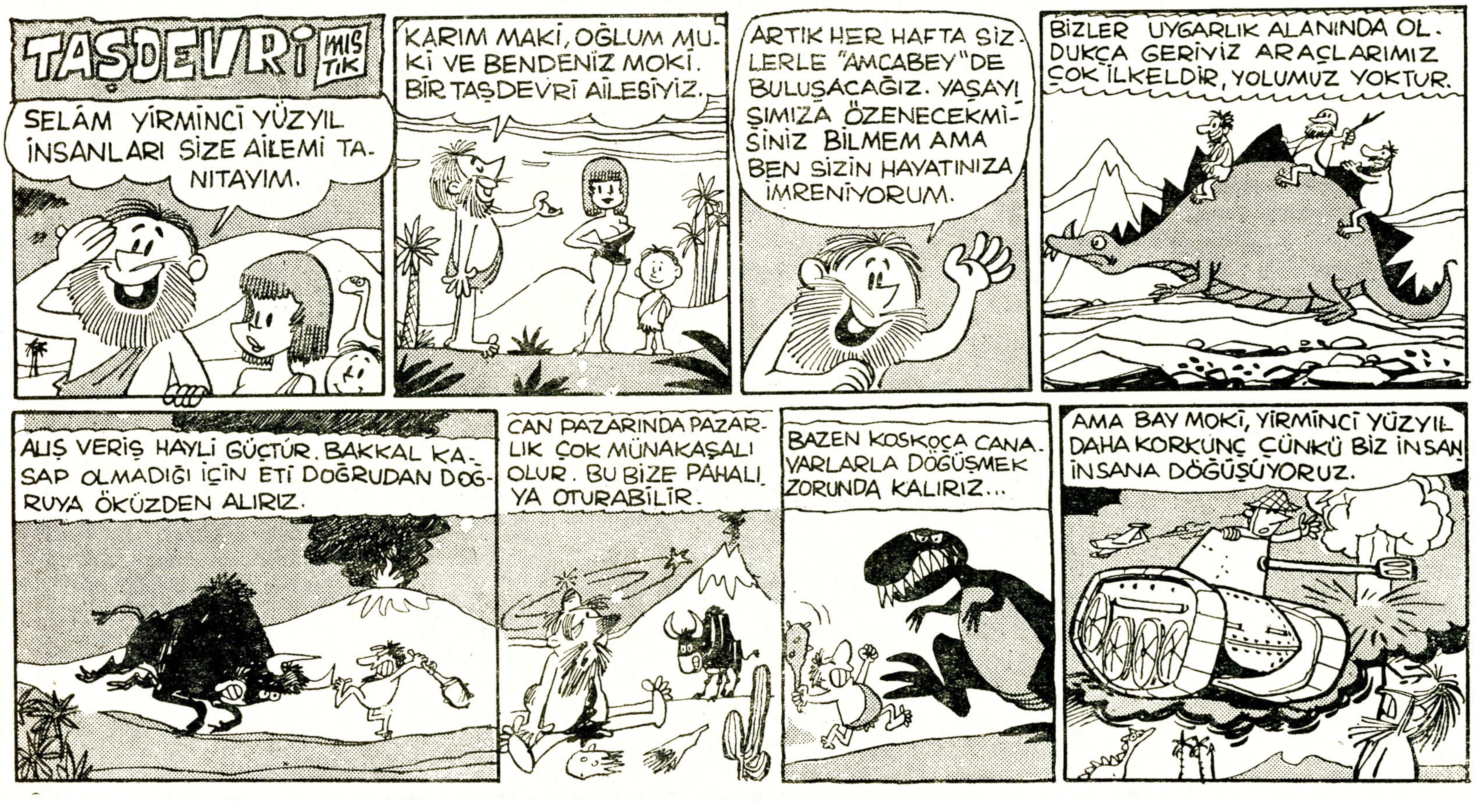
TAŞDEVRİ
MISTIK
SELÂM YİRMİNCİ YÜZYIL İNSANLARI SİZE AİLEMİ TANITAYIM.
KARIM MAKİ, OĞLUM MUKİ VE BENDENİZ MOKİ. BİR TAŞDEVRİ AİLESİYİZ.
ARTIK HER HAFTA SİZLERLE "AMCABEY"DE BULUŞACAĞIZ. YAŞAYIŞIMIZA ÖZENECEKMİSİNİZ BİLMEM AMA BEN SİZİN HAYATINIZA İMRENİYORUM.
BİZLER UYGARLIK ALANINDA OLDUKÇA GERİYİZ ARAÇLARIMIZ ÇOK İLKELDİR, YOLUMUZ YOKTUR.
ALIŞ VERİŞ HAYLİ GÜÇTÜR. BAKKAL KASAP OLMADIĞI İÇİN ETİ DOĞRUDAN DOĞRUYA ÖKÜZDEN ALIRIZ.
CAN PAZARINDA PAZARLIK ÇOK MÜNAKAŞALI OLUR. BU BİZE PAHALIYA OTURABİLİR.
BAZEN KOSKOCA CANAVARLARLA DÖĞÜŞMEK ZORUNDA KALIRIZ...
AMA BAY MOKİ, YİRMİNCİ YÜZYIL DAHA KORKUNÇ ÇÜNKÜ BİZ İNSAN İNSANA DÖĞÜŞÜYORUZ.

HOCA DİYOR Kİ:

M. UYKUSUZ

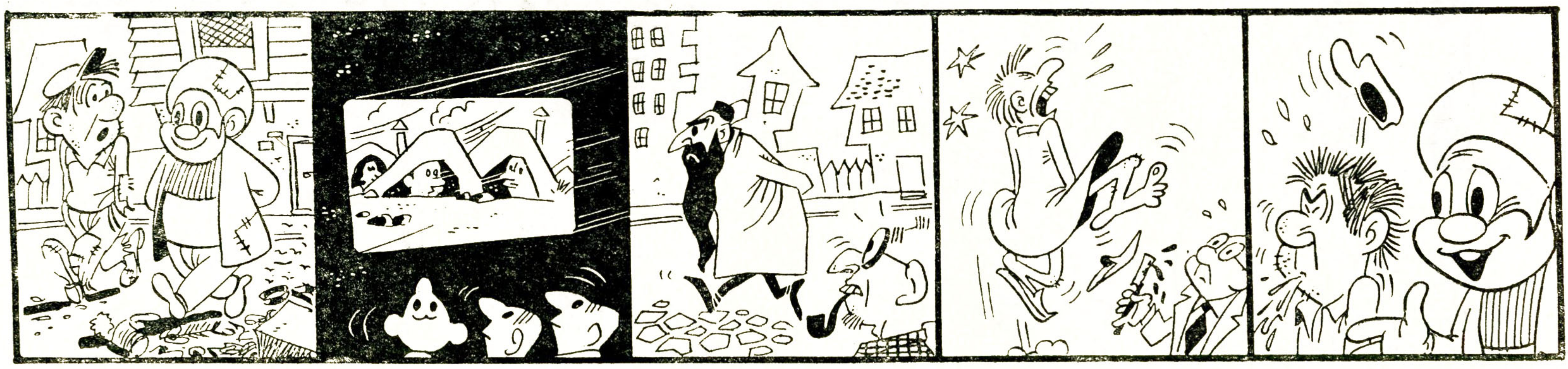

— Eksik olmasınlar, bütün dünya milletleri arasında bizi seven dostlarımız var Hocam...

— Bunların kimi ceplerinden para harcayıp programlar hazırlıyor, bizi tanıtmaya çalışıyor...

— Kimi yurdumuzun değerlerini ortaya çıkarmaya uğraşıyor, kimi müslüman oluyor...

— İki Alman genci de bize özenip sünnet olmuş. Artık bizim gibi kasaba minnet etmezler değil mi?..

Hoca — Elbette bayım, elbette... Bizden olduktan sonra eğer bir daha kasabın yüzünü görebilirlerse!..

Kralın eli

Fransa kralı XIV. Lui av meraklısı idi. Bir kış günü elleri soğuktan morarmış, bakışları uzakta, bir av kolluyordu. Maiyetinden biri, yanındakine:

— Hayret ediyorum, dedi, kralın elleri morardığı halde eldiven kullanmıyor.

Bunu duyan bir köylü, hafifçe gülümsedi:

— Merak etmeyin, dedi, kralın elleri üşümez. Çünkü onlar, daima bizim ceplerimizdedir.

⁂

Evin alt katı

Genç ve zengin adam iki mes'eleyi halletmekle meşguldü: Birincisi evlenmek.. İkincisi bir apartman almak...

O gün annesi ona güzel bir kız bulmuş, bir emlâk tellâlı da bir apartman göstermişti.

Akşam bütün aile salonda toplanmışlardı. Ana, baba; oğullarının bu güzel ve asîl kızı almakta niçin tereddüt ettiğini düşünüyor, delikanlı apartmanın bâzı mahzurlarını inceliyordu.

Baba, oğlunun evlenme işini düşündüğünü sanıp sordu:

— Pek münasip.. Niçin almıyorsun?..

Dalgın genç cevap verdi:

— Alt katı güneş görmüyor, nemli!..

⁂

Çocuğun babası

Bir öğretmen Bayan, evde ve okulda öğrencilerine hep: Benim çocuklarım. derdi.

Bir gün, otobüste bir adamı öğrencilerinden birinin velisine benzeterek sordu:

— Siz galiba çocuklarımdan birinin babasısınız?

Adamcağız, ne olur ne olmaz, ilk durakta otobüsten atlayıp kuru iftiradan kaçındı.

Dünyanın Neşesi

★ Dünyanın kaydettiği her terakki adımı, sehpadan, sehpaya, kazıktan kazığa olmuştur.

Wendell Phillips

★ İngiltere, bir parlementodan başka hiçbir şey tarafından tahrip edilemez!

Lord Burlergh

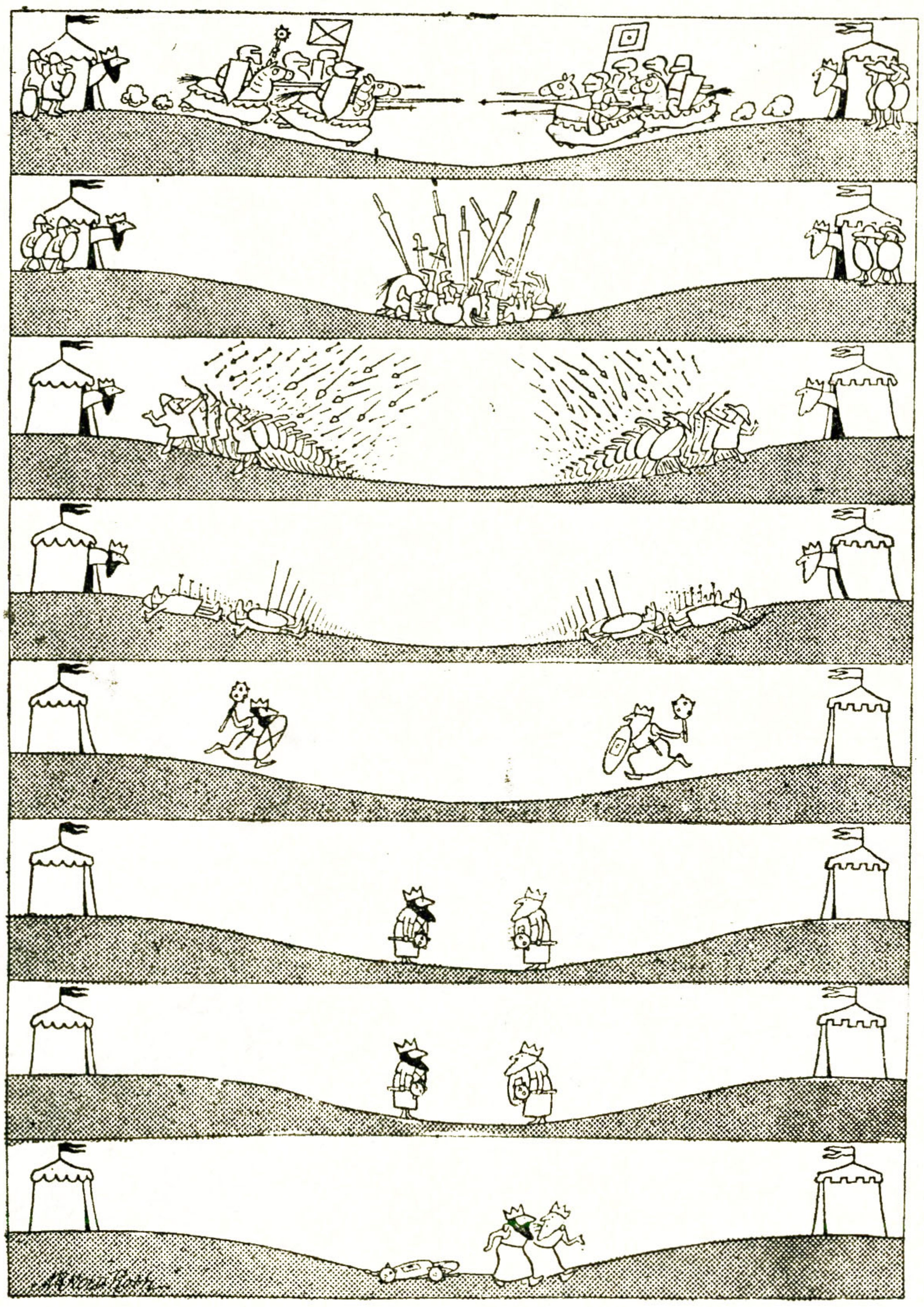

Nereden geliyorsun?

Üç Musevi aynı kompartımanda yolculuk ediyorlardı. Yolları uzundu. Canları sıkılınca, bir Museviyi en çok ilgilndiren sualleri, birbirlerine sormağa başladılar.

Birinci Musevi:

— Nereden geliyorsunuz? diye sordu.

— Przemichl'den geliyorum.

— Nasıl bir yerdir?

— Altı bin kadar insan yaşar.

— Altı bin kişinin kaçı Musevi?

— Dört bin beş yüz kadarı.

— Ne iş yapıyorlar?

— Ticaret ve zenaatle uğraşıyorlar.

— Peki, Musevi olmayanlar ne iş yapıyorlar?

— Onlar mı? Çöpçülük, kayıkçılık, itfaiyecilik yapıyorlar.

Sırası gelen ikinci Musevi:

— Ben, Novogroudek'ten geliyorum, dedi. On iki bin kişi yaşar. On bir bini Musevidir bu şehirde. Bizde de Musevi olmayanlar çöpçülük, itfaiyecilik, kayıkçılık yaparlar.

Üçüncü Musevi atıldı:

— Ben, New-York'tan geliyorum. Yedi milyon insan yaşıyor bu şehirde. Üç milyonu Musevi...

Diğer iki Musevi hayretle bağırdılar:

— Üç milyon Musevi için ne kadar çok çöpçü, itfaiyeci kullanıyorsunuz!...

Borç para

Bir gün, Honoré de Balzac sayısız alacaklılarından birinin hücumuna uğradı.

— Borcunuzu yarına kadar muhakkak ödemelisiniz, dedi adam. Ben de çok acele bir borç ödemek mecburiyetindeyim.

— Buna hakkınız yok! diye bağırdı Balzac. Borç harç e-Şimdi de gelmiş, para istiyorsunuz!

bir zamanlar maziye bak...

JURNAL

Mezartaşında, kardeşi tarafından:

«Şimşek mürekkep olmalıdır, yıldırım kalem,
«Tahrir için kitabe-i seng-i mezârını!»

Mısraları yazılmış bulunan Süleyman Nazif merhum, zehir gibi nüktedandı. Bu eşsiz kaabiliyetini her türlü hâdisede ve her şekilde kullanmasını bilirdi.

Memuriyetle bulunduğu bir vilâyette, Valinin maruf ve azılı bir hafiye olduğunu öğrenen üstad, birgün sohbet arasında, valiye sır tevdi eder gibi:

— Sadrazam matuh, filânca nazır mürtekip, öteki ahmak, beriki cahil...

Diye atıp tutmaya başlamış.

Bir jurnal hazinesi bulmaktan ağzı kulaklarına varan vali, o anlattıkça güler:

— Ey, daha... daha?.. dermiş...

— Dahası, şey efendim... Beriki nazır hırsız, filânca da âdî ve müfteri bir hafiyedir. Siz zat-ı şahanenin ulüvvü iktidarına bakınız ki, bu matuh, bu mürtekip, bu hafiye ve hırsız alayıyla şu koca memleketi âlemce malûm olduğu gibi, bihakkın hüsnü idare buyuruyorlar...

Jurnalcı vali, sözün burasında bir yığın jurnal mevzuunu kaçırdığına yanarak, elini dizine vurmuş:

— Neyse, demiş, sonunu iyi getirdiniz!..

ne kadar şendiiiiik!

Anlayış

Karı koca oturma odasına kurulmuşlar, biri gazetesine dalmış, diğeri örgüsüne gömülmüştü. Telefon çaldı. Erkek ahizeyi aldı, kısa bir süre sonra da:

— Ne bileyim ben, dedi. Belediyeden sorsanız a...

Karısı sordu:

— Kimdi?

— Zıppırın biri... Yol açık mı diye soruyor. Üstelik bir de «sevgilim» demez mi...

Döktürüler:

- ★ Şeref, gözle görülmeyen bir şeydir ve çok kere onunla ilgisi olmayanlar, onun sahibi gibi görünürler.

Shakespeare

- ★ Hâlâ öğreniyorum.

Michael Angelo

- ★ Eğer dağları göze almazsan, ovaları göremezsin.

Çin sözü

- ★ Tembellik o kadar yavaş yürür ki, sefalet çok geçmeden onu yakalar.

Franklin

- ★ Vazife denilen şey, başkalarından beklediğimizdir.
- ★ Sanki hayatta, tabiatta, tarihte ahlâk varmış gibi, her şeyde ahlâktan bahseder dururuz.

Nietzche

- ★ Dünyada taklit edilmiyecek bir şey varsa, o da cesarettir.

Napoleon

DÜNYANIN İLK YAZISIZ RESİMLİ ROMANI

Zeki Beyner

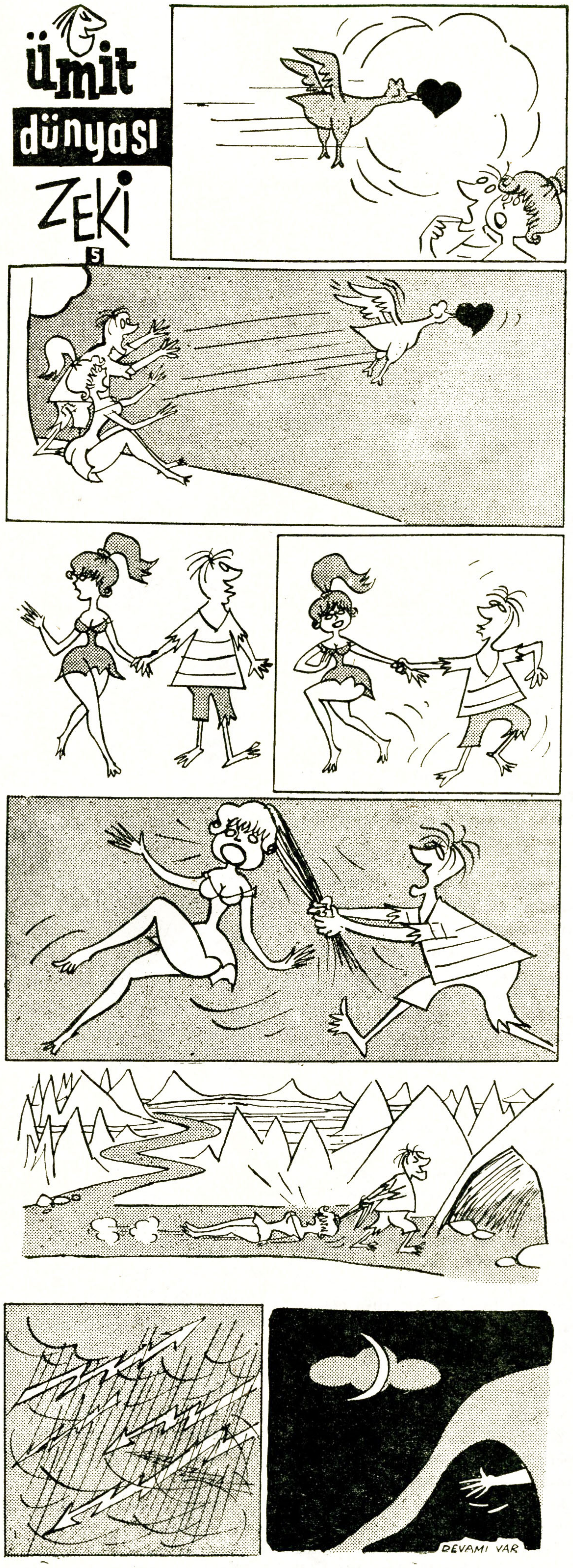

Dul Bakire

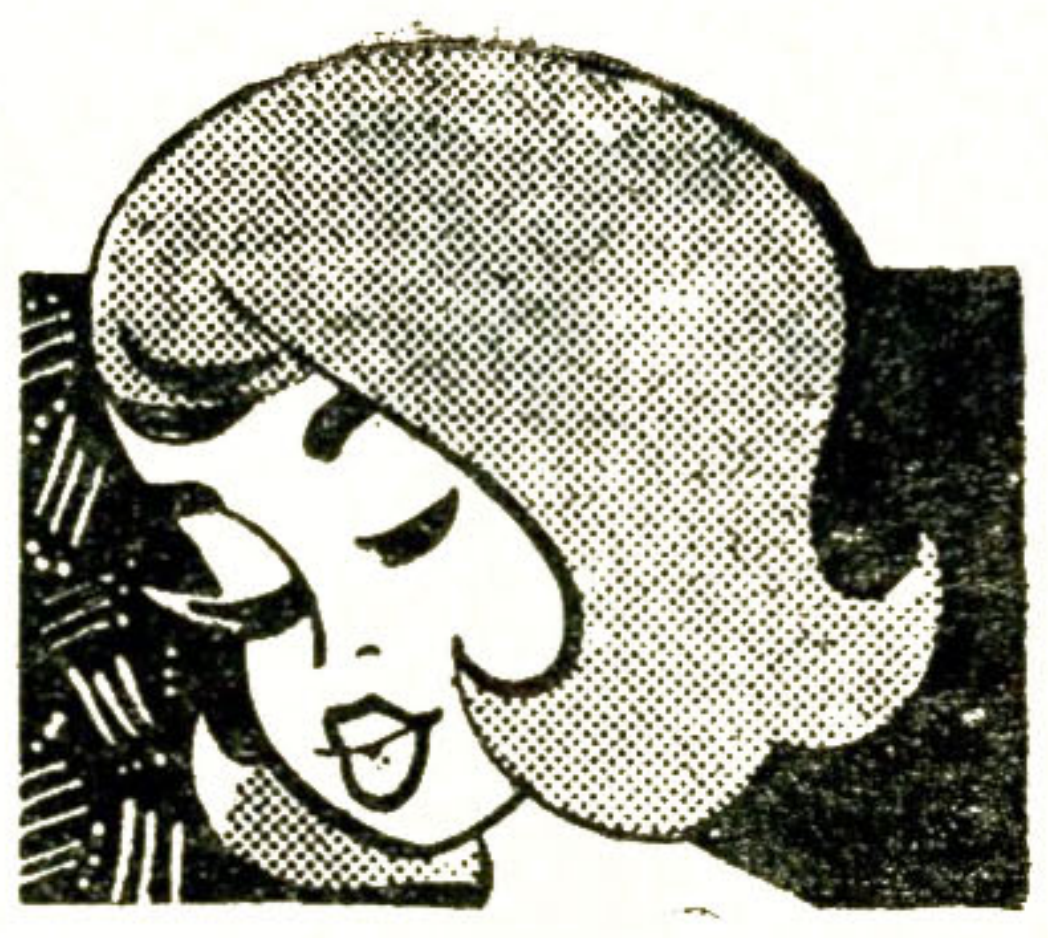

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Şer

— 5 —

— Eeee... Patlatma insanı canım, söyle, neyin var öyleyse? Neden uyumuyorsun?

Bu sefer öyle tuhaf, öyle mânası karmakarışık bir sesle konuşmuştu ki, Neriman, ablasının bu haline, çıngıraklı bir kahkaha koyuverdi. Sonra, Uurhayat'ı renkten renge sokan bir şeyi pat diye soruverdi:

— Canım benlen uğraşacağına, kendin neden uyumuyorsun, onu söylesene?...

— Ben mi, şey, içim sıkılıyor...

— Neyin var, hasta mısın?..

Hınzır kız suallerini öyle alaycı bir sesle sıralıyordu ki, Nurhayat tahammül edemedi:

— Ööööf, kızdırma insanı be! Alay edeceksen, başkasını bul!

Kız tekrar ve daha çıngıraklı bir kahkaha savurdu:

— Oh ne âlâ, dedi kendin bulmuşsun ya, artık bize de tavsiye ediyorsun!

Nurhayat kardeşinin bu zehir gibi alayından neye uğradığını şaşırmıştı. Verecek cevap bulamadı. Ne demekti bu? Bu kızın dilinin altında neler dolaşıyordu? Kendini güç toparlayarak, kararlı bir sesle kızkardeşine çıkıştı.

— Anlamıyorum, ne diyorsun? Hem sen ablanlan böyle konuşmaya ne zamandır alıştın bakayım?..

Sözlerini samimî bir kırgınlıkla söylediği ve üzüldüğü belliydi. Neriman da fena kız değildi hani. Ablasının durumunu derhal anlamış, boşboğazlığını ileri götürdüğünü farketmişti. Birdenbire yatağından fırlayarak ablasının koynuna atladı. Onu yanaklarından, gözlerinden öpmeye başladı. Bir taraftan:

— Kızma ablacığım, kızma... Diye mırıldanıyordu. Affet, şaka yaptım...

Nurhayat, onu önce itmek istediyse de, kollarında bu kuvveti bulamadı. Heyecan bütün sinirlerini yormuştu. Bitkin bir hareketsizlik içinde, gözlerini tavana dikerek, düşünmeye başladı. Kardeşine daha başka şeyler sormaktan korkuyordu. Bir yandan da, bu gece başına üstüste gelen bu muamma gibi hâdiselerin, belki de bir rüya olacağını düşünüyordu. Bu rüyada, yeni bir isim öğrenmişti: Rıfat!

★

Sabah ,geç kalktılar.

Pazardı...

Nurhayat uyandığı zaman, Neriman uykulu gözlerle yatağında oturmuş, dalgın dalgın düşünüyordu. İlk önce ablasının da uyandığını farketmedi. Bakışları dalgın, yüzü asıktı. Tuhaf bir tutukluk içindeydi... Sonra, telepatik bir hisle irkildi. Ablasının uyandığını farketmişti. Yüzünün ifadesini birden değiştirerek, güldü.

— Günaydın ablacığım, nasılsın? dedi.

— Günaydın, sen nasılsın?

Bir müddet bakıştılar.

— Bugün ne yapacağız?

Neriman sormuştu bunu. Nurhayat, hayırdır inşallah, bu kızın içinde birşeyler var diye düşündü. Birşey biliyor, yahut da hissediyor olmalı... Ama, ağzından nasıl almalıydı lâfı? Mesele bundaydı! Bu gibi mevzularda pek yüzgöz olmak da istemiyordu kardeşiyle. Dur bakalım, hele şimdilik sâkin olalım diye, tembihledi kendi kendini... Sonra sâkin bir edâyla —ki uyumak sinirlerine hayli iyi gelmişti— Neriman'a baktı.

Sinema seyircisi azalıyor. (Gazeteler)

— Ne mi yapacağız, dedi, hiiiç... Her pazar ne yapıyorsak onu...

— Bir yere gitmiyecek miyiz?

— Nereye? Bizim bir yere gidecek halimiz mi var yavrucum?

— Neden ablacığım, sinemaya gidiyoruz ya?

— Sinema başka... Kalabalıkta girip çıkıveriyoruz, o kadar! Ama bir yere gezmeye gitmek için...

Sözünü yarım bıraktı. Herşeye rağmen kardeşini üzmek istemiyordu. Sabah sabah yokluktan, sefaletten, kılıksızlık, kıyafetsizlikten uzun uzadıya bahsetmek pek hoş olmıyacaktı.

— Aman, dedi, sıkıntılı sıkıntılı konuşturma beni. Birgün olacak inşallah... Biz de herkesler gibi, gülüp eğleneceğiz. Bu günlerin acısını çıkaracağız... Allah büyüktür...

Neriman kalkmış, terliklerini arıyordu. Bir yandan da ablasının hiç bir hareketini gözden kaçırmamak istercesine, onu dikkatle süzüyordu. Ablasının sustuğunu görünce:

— O günler ne zaman gelecek ablacığım? diye sordu. Sen evlenince mi?

— Evlenmek mi? O da nereden çıktı şimdi?

Neşesi gene dağılmıştı Nurhayatın. Kaşlarını çattı, dudaklarını ısırdı. Bu işin lâmı cimi yoktu işte. Kız birşeyler biliyor, birşeyler yumurtlamak istiyordu. Açıkça konuşsa mıydı acaba?

— Bana bak Neriman, dedi sertçe, sen ne yumurtlamak istiyorsun?

— Hiiiç...

Nurhayat kardeşini adamakıllı süzdü. Yumurcak gecedenberi aynı numarayı yapıyordu. Önce arsız arsız açılıp, pervasız bir lâf atıyor, sonra gayet masumâne, sanki hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibi kabuğuna çekiliyordu. Yüzünün ifadesine artistleri bile hayran bırakacak bir şaşkolozluk oturtarak: Hiiiççç... diyordu!

— Hiç olur mu? Yok birisini bulmuşsun, yok evlenseymişsin, yok o günler ne zaman gelecekmiş... Bir sürü saçma sapan yıvışıklık. Sen hiç benlen böyle konuşur muydun? Bu yüzsüzlük de nereden çıktı? Yoksa sen mi buldun terbiyeni bozan birisini?..

Adamakıllı hiddetlenmiş, sert bir tonla konuşuyordu. Onun bu gibi çıkışmaları karşısında kardeşi daima süklüm püklüm olurdu. Ama, çıkışmalar böyle bir mevzuda olmadığı zamanlar tabiî... Şimdi ise, Neriman'ın süklüm püklüm olacağı yerde, şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla kendisini dinlediğini ve sözlerinin bitmesini bekleyerek, âdeta cevap vermeye hazırlanır gibi bir ifadeler takındığını görüyordu. Ondaki, ablasına karşı bu sessiz dikilişin, kuvvetli bir sebebi olmalıydı. Olmaz olasıca sebep! Muhakkak bu kız, sinemada peşlerinden kalkmış ve kendisinin Rıfat'la konuştuğunu ve bütün olup bitenleri, adamakıllı seyretmişti. Başka izahı yoktu bu işin. Daha fazla lâubalileşmesine meydan vermeden, kestirip atmalıydı meseleyi.

— Bana bak Neriman, dedi, bir daha böyle boyundan büyük haltlara burnunu sokarsan, hatırını fena halde kırar ve benlen saçma sapan konuştuğun müddetçe de ablalığımı senden geri alırım... Anlıyor musun?

Neriman biraz sarardı. Ablasını hiç bu kadar hiddetli görmemişti. Bir hayli önüne baktıktan sonra, oldukça terbiyeli bir sesle konuştu.

— Ablacığım, dedi, ben seni ne kadar severim biliyorsun. Bana bu kadar kırılmana müsaade edemem. Beni yanlış anlamandan korktuğum için şu kadarını söyleyeyim ki, ben senin hakkında kafamı kesseler fena birşey düşünemem. Sadece içimden geçen iyi bir dileği sana anlatmak istedim. Ne kadar yorulduğunu, ne kadar çırpındığını, bizler için kendini ne kadar feda ettiğini görüyorum da, senin bir an evvel koruyucu bir insana kavuşarak rahata ermeni istiyorum... Bunu da boş bulunarak açıkça söyledimse, çok büyük kabahat mi işledim?..

Sözlerini bitirince yüzünü ağlamaklı bir ifade ile pencereye çevirdi. Dışarısını seyre koyuldu.

— Peki ama, dedi ablası, sen daha ondört yaşındasın. Bu gibi ince meselelere aklının ereceği çağda mısın ki, bir de ablana akıl vermeye kalkıyorsun. Daha benim aklım ermiyor bu işlere doğru dürüst... Hem daha dur bakalım, evlenmek kim, önümde yapılacak ne kadar iş var benim...

Daha yumuşak bir sesle ilâve etti:

(Devamı var)

DÖRT BUCAKTAN KARİKATÜR

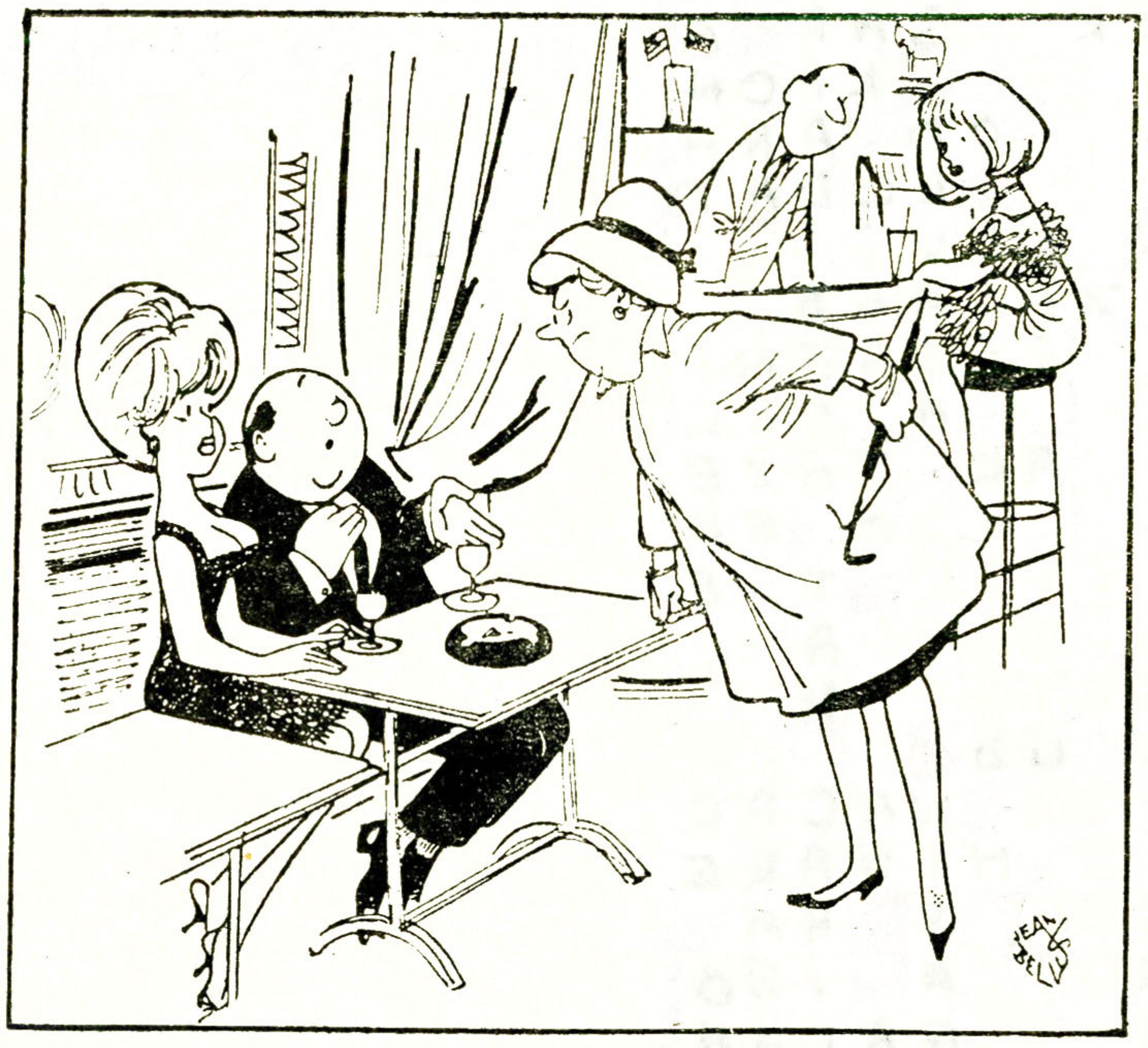

—NE OLMUŞ YANİ KARICIĞIM... İKİ KADEHCİK İÇİYORUM DİYE, BU KADAR KIZILIR MI?..

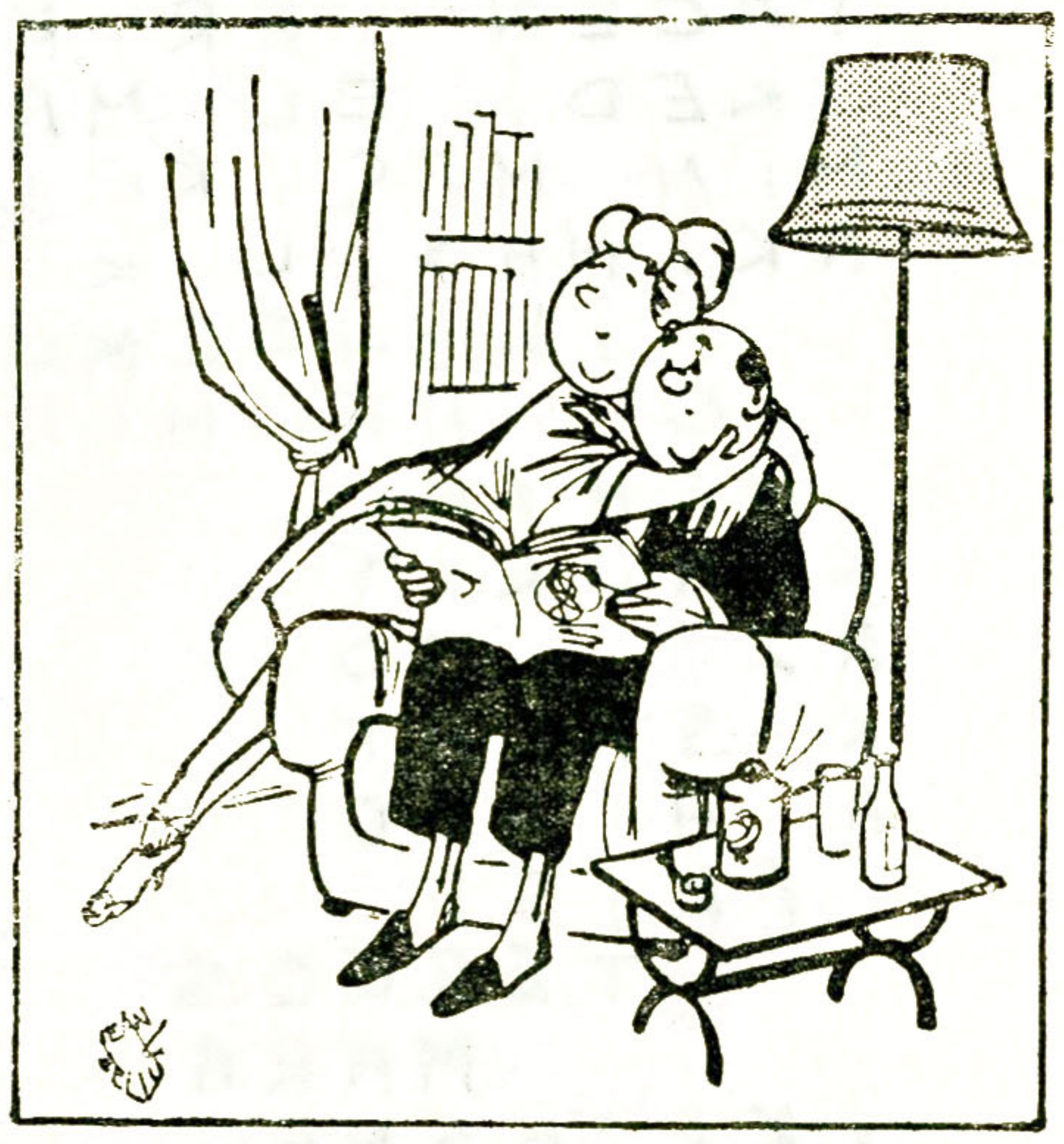

—YILBAŞINA BİR BUÇUK AY KALDI.. UNUTMA, E Mİ SEVGİLİM?..

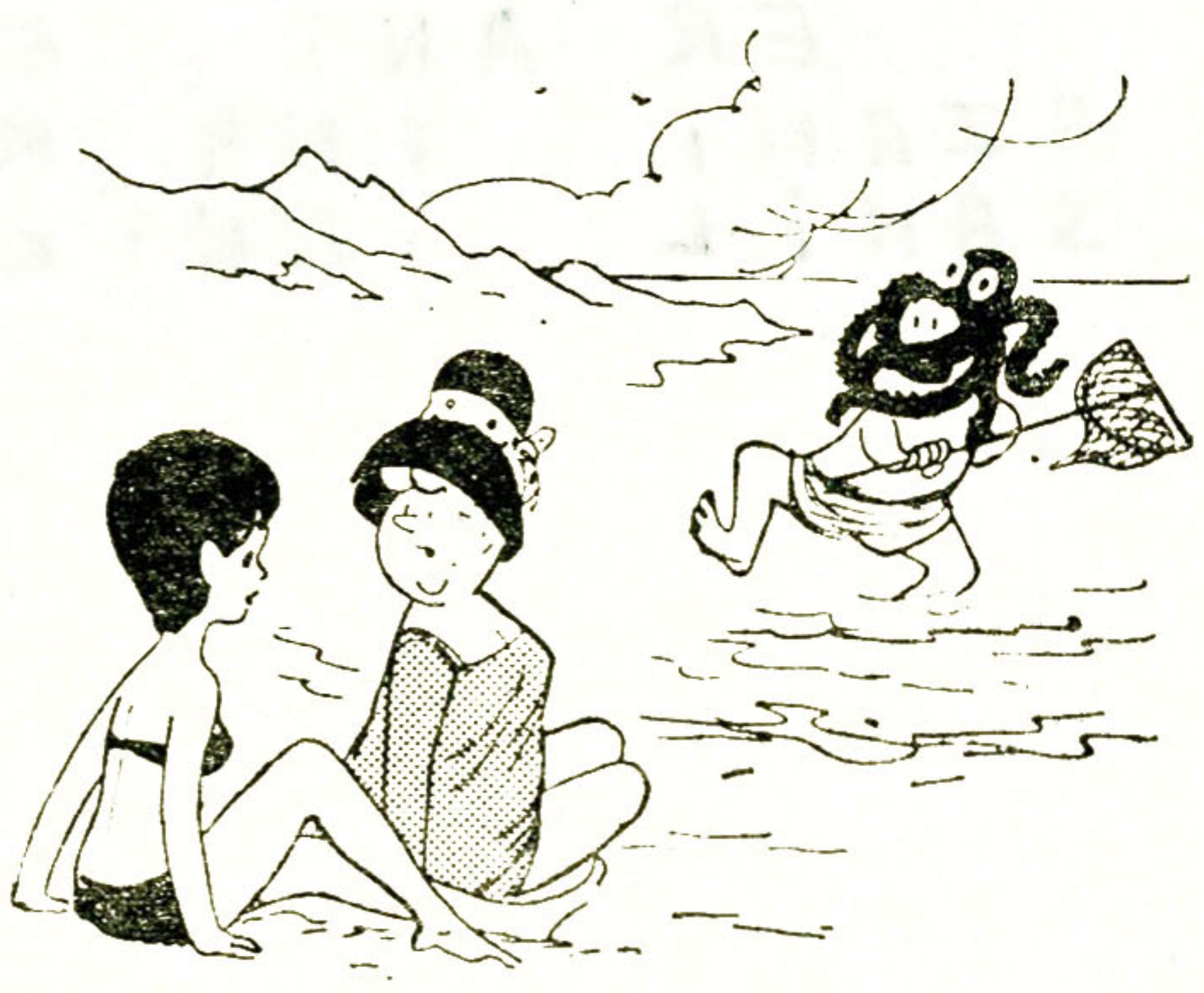

—BABAN GENE BİRŞEY YAKALAMIŞ GALİBA!..

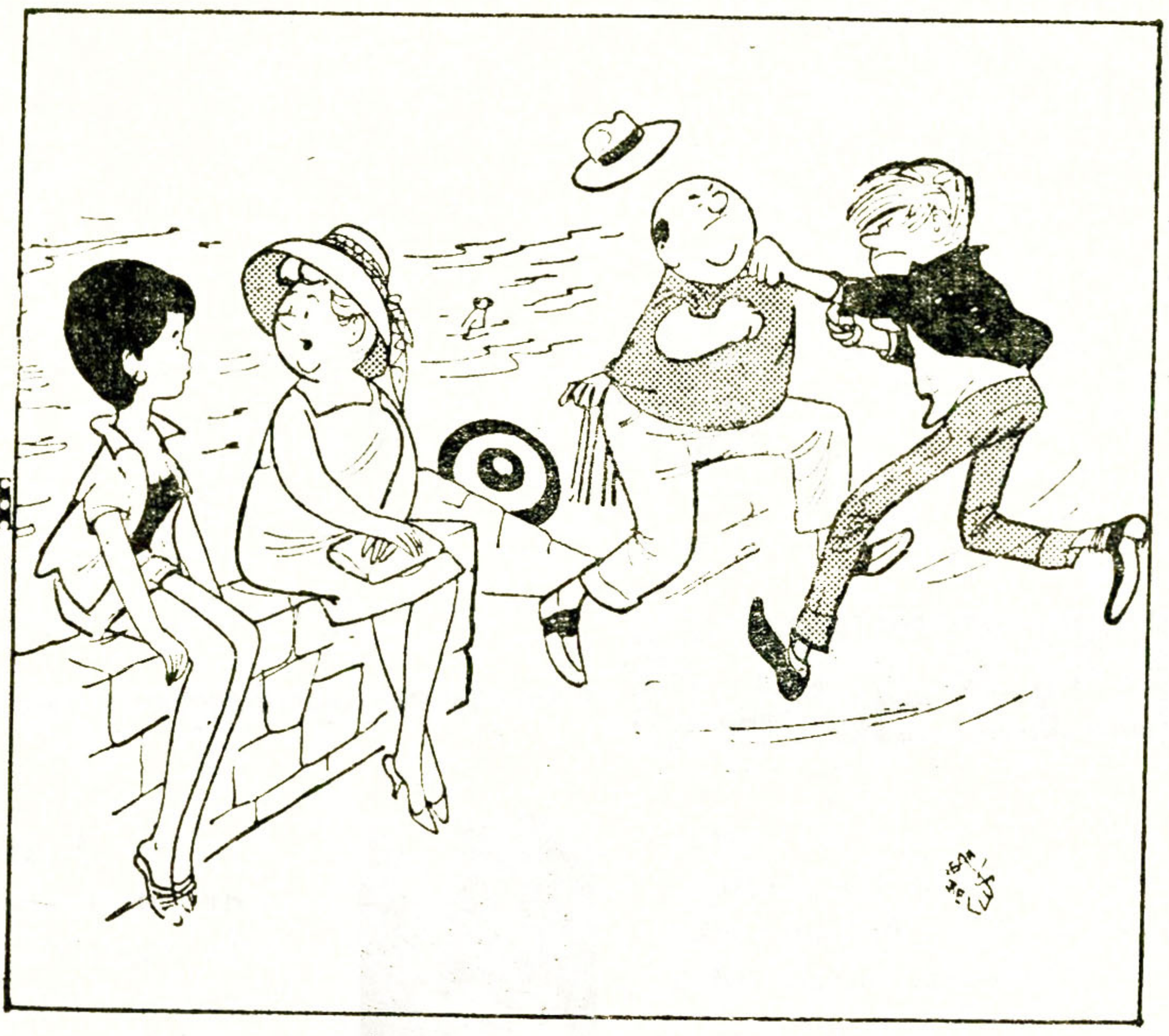

—BABAN NE FEDAKÂR ADAM! SENİN KORUNMAN İÇİN MUTLAKA BİR BOKSÖR DAMAT BULACAĞINI SÖYLÜYOR!

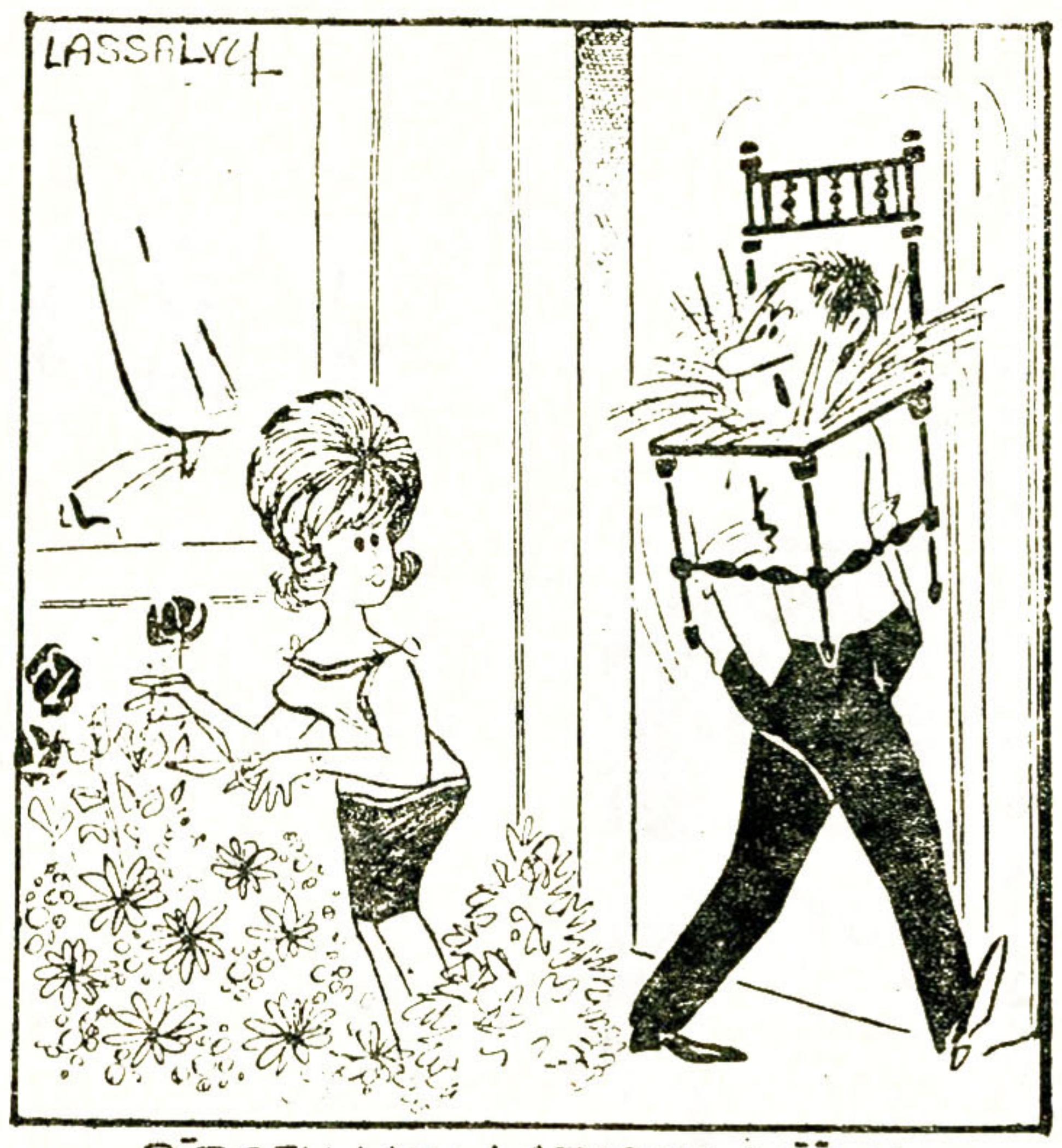

—BİRŞEY YOK! AZICIK MÜNAKAŞA ETTİK ANNENLE!..

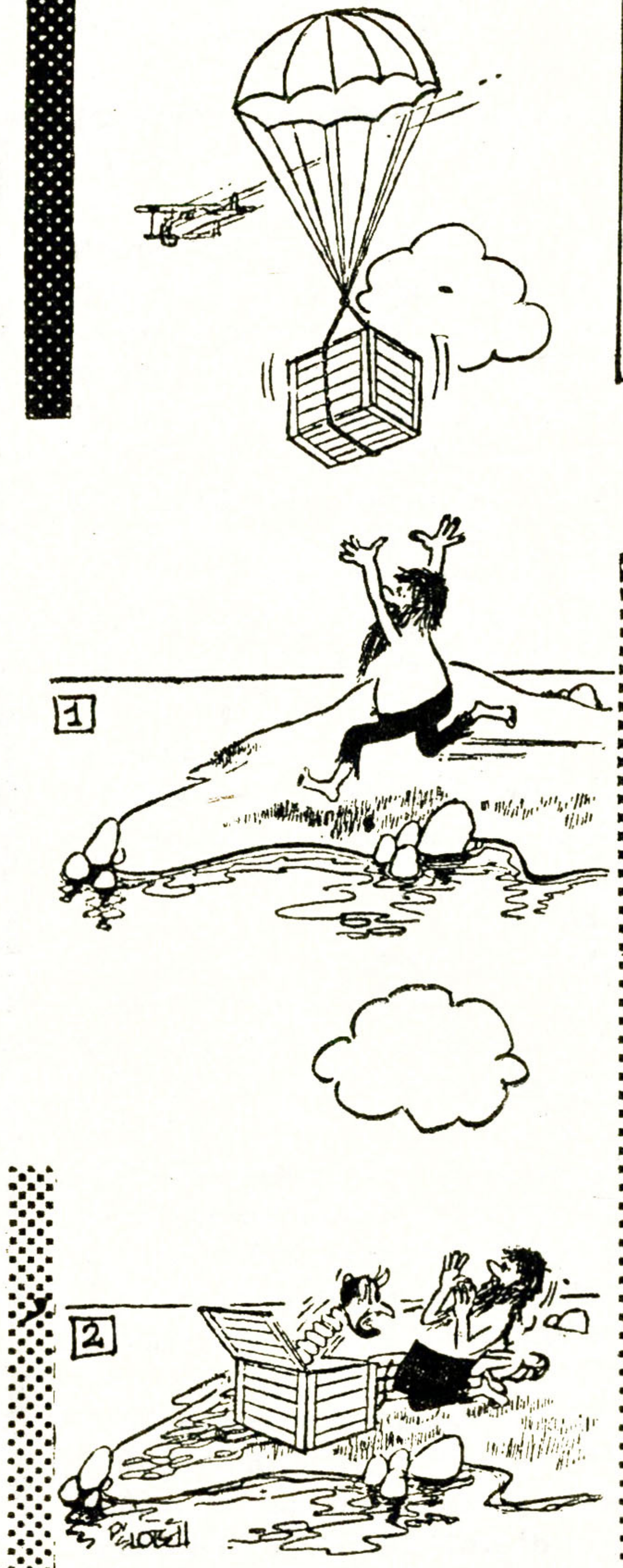

YAZISIZ!

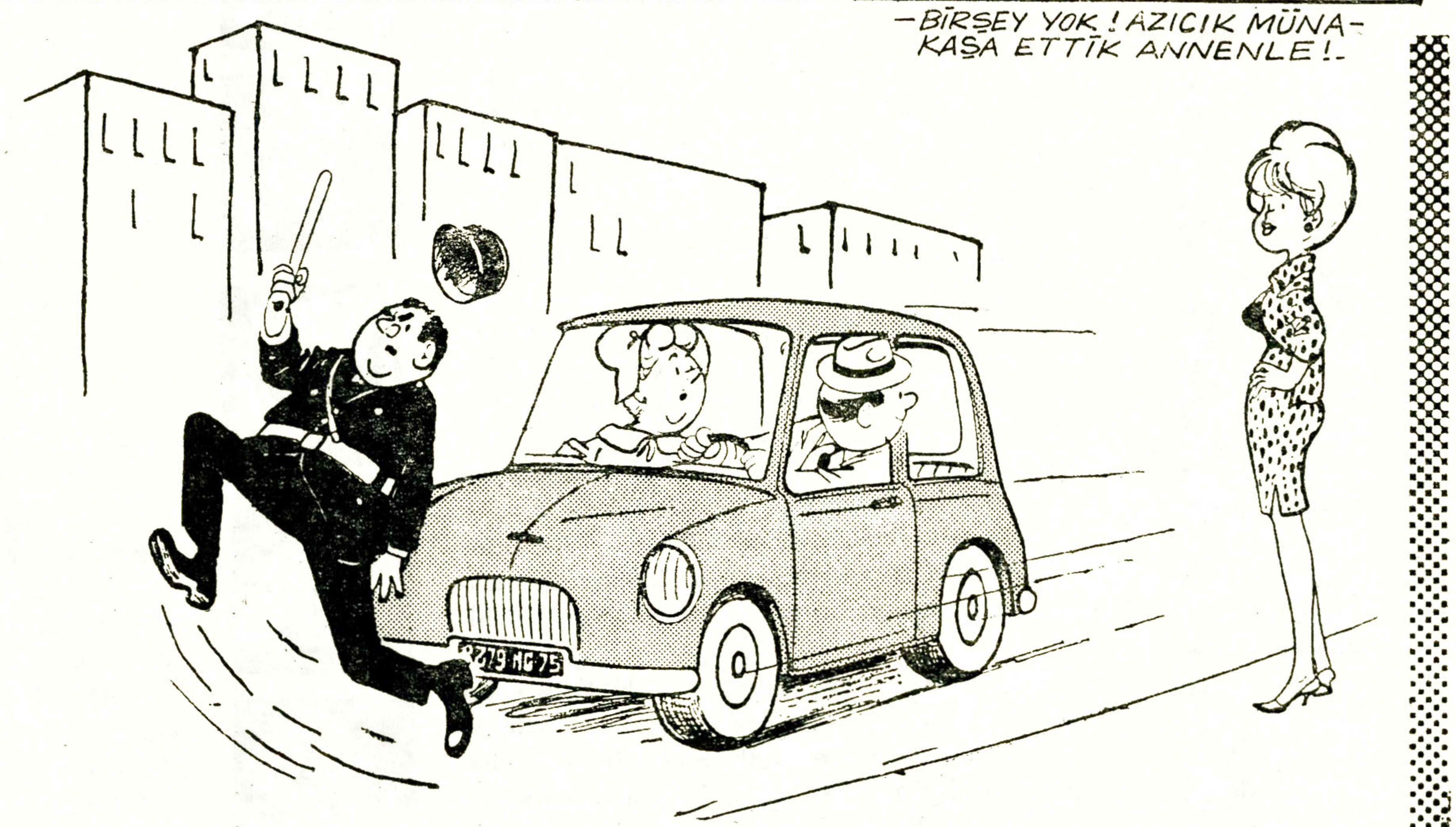

—GASTOOON... ÖNÜNE BAKSANA AYOL!

Eğlencelik Eğlencelik

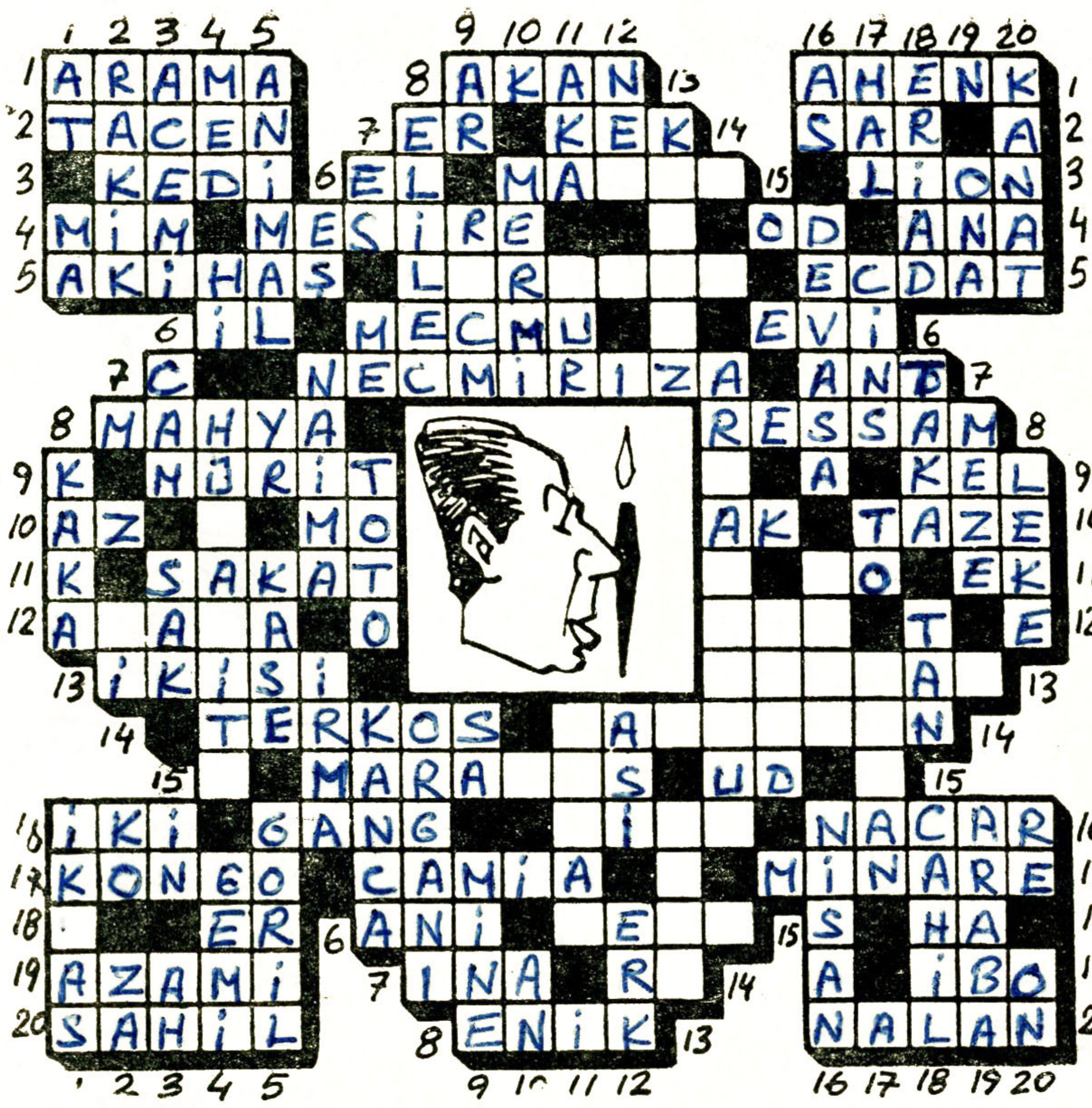

Soldan sağa :

1 — Blmaya çalışma. — Sızan, dökülen. — Tempo. 2 — Tersi, bir erkek ismi. — Asker. — Üzümlü çörek. — Dola. 3 — Bir hayvan. — Bir uzvumuz. — Nota'nın kalını. — Aslan, Fransızca. 4 — Bir erkek isminin kısaltılmışı. — Yemekli, oyunlu kır gezmesi. (Eski dil). — Ateş. — Anne. 5 — Tersi, zirve. — Cesur efe. — Soy. 6 — Vilâyet. — Topu, tamamı. — İkâmetgâhı. 7 — Yurdumuzun ve dergimizin en sevilen karikatüristlerinden biri (resmi ortada). — Yemin. 8 — İki minare arasına kurulan ışıklı yazı. — Resim yapan. 9 — Tarikat mensubu. — Hastalık sebebiyle saçsız kalan. 10 — Çok değil. — Sığır sesi. — Beyaz — Bayat değil. 11 — Bir yerinden eksikliği olan — Bir nota — ilâve. 12 — Bir ilimiz — İspanyolca bir. 13 — Birisi değil — Bir soyadı. 14 — Musluklarımızdan akan — Soytarı. 15 — Marmara hattında çalışan bir vapurumuz — Bir telli çalgı. 16 — Birden sonra gelen — Gangsterin kısaltılmışı. — İhtimâl hesabı — Bir saat markası. 17 — Afrika'da bir devlet — Topluluk — Her camide bulunur. 18 — Asker — Ansızın — Çok iyi — Tersi nida. 19 — En çok — Tersi, hâtıra — Bir Tanrı — İbrahim'in kısası. 20 — Deniz kenarı — Köpek yavrusu — Ağlayan.

Yukarıdan aşağıya :

1 — Bir hayvan — Su — Çocuklara, el sürmelerini istemediğimiz şeyler için söyleriz — Tersi, zannedilen. 2 — Ruh inceliği — Dilin ve dişin başı — Tersi, iptidaî bir silâh — Tersi, çok değil. 3 — Tecrübesiz — Pencereye takılır — Tersi, adale — Bir emir — Nida. 4 — Eskrim kılıcı — İngilizce, o (müzekker) — İnsanlık — Bir deniz aracı. 5 — Hayvan — Arasına, «a» konursa zemin olur — Bir mutfak eşyası — Maymunun büyüğü. 6 — Çift — Meşhur bir tarihçi — Ecnebi kadın ismi. 7 — Sessizlik (müzik terimi) — Kuzu sesi — Futbolda müşterek bahis — Çengel. 8 — Tersi, bayan ismi — Uzuv. 9 — Namus — Osmanlı'ların fahişelere verdikleri ceza — Tersi, emir. — Bir çiçek. 10 — Kurşun — En küçük zaman. 11 — Eski bir medeniyet — Emir — Bir içki. 12 — Fransızca, kar — İsyankâr — Başına T gelirse, bırakmak olur. 13 — Fırtınalı havalarda teknelerin barındığı yer — Bir kuş. 14 — Avrupa'da bi rdevlet. 15 — Dinî manzum eser. 16 — Emir — Dev kadar — Vurmak — Aylardan biri. 17 — Durum — Çeşit — Tersi, bitki — Erkek ismi. 18 — Tersi, yuvarlak — Bir deniz aracı — Şafak — Bilgisiz. 19 — Başkasına — İçki yemeği — Bir taşıt. 20 — Uçağın bir kısmı — Kir — Nota — Rakam.

GEÇEN HAFTAKİ :

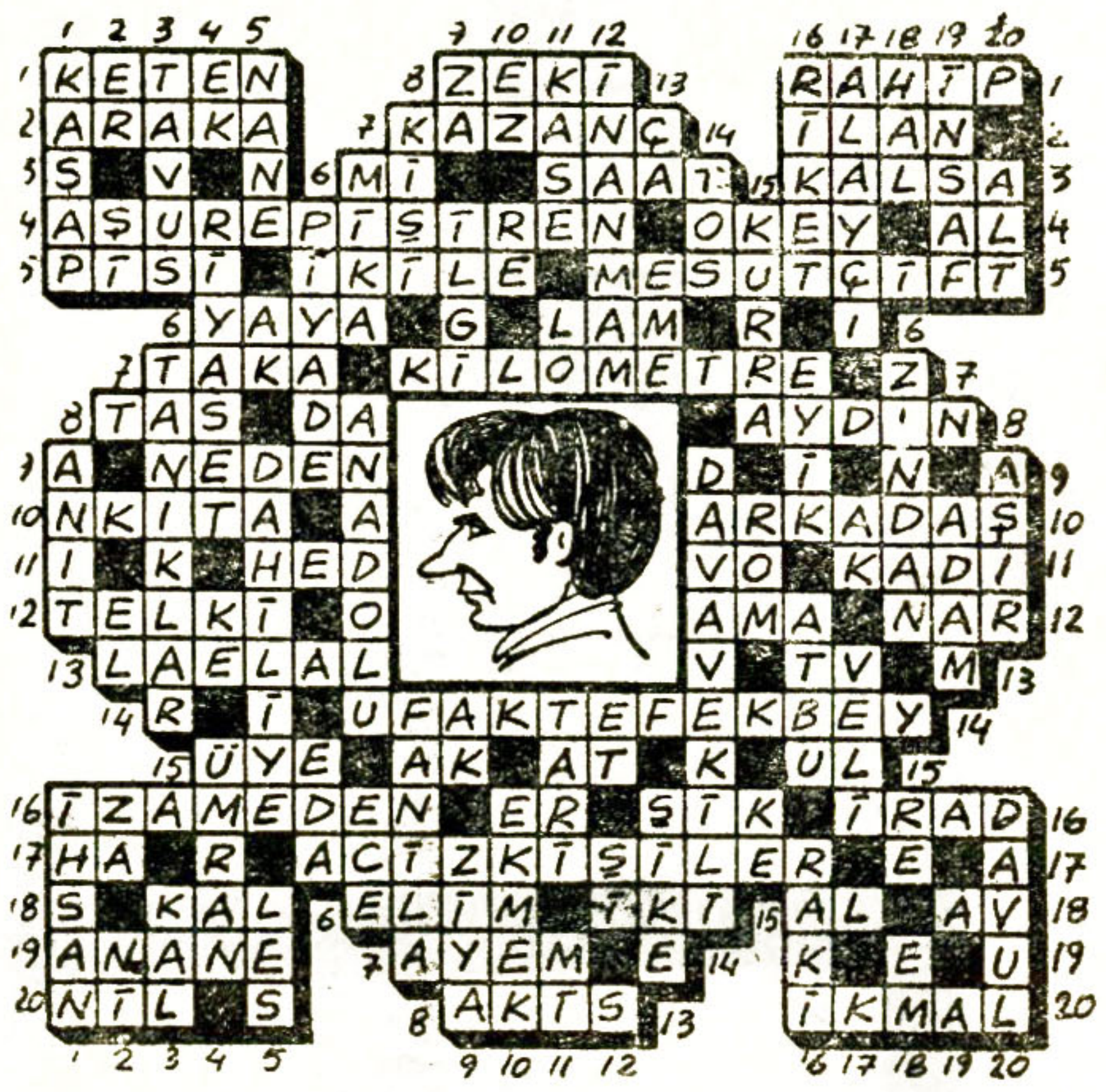

FALINIZ

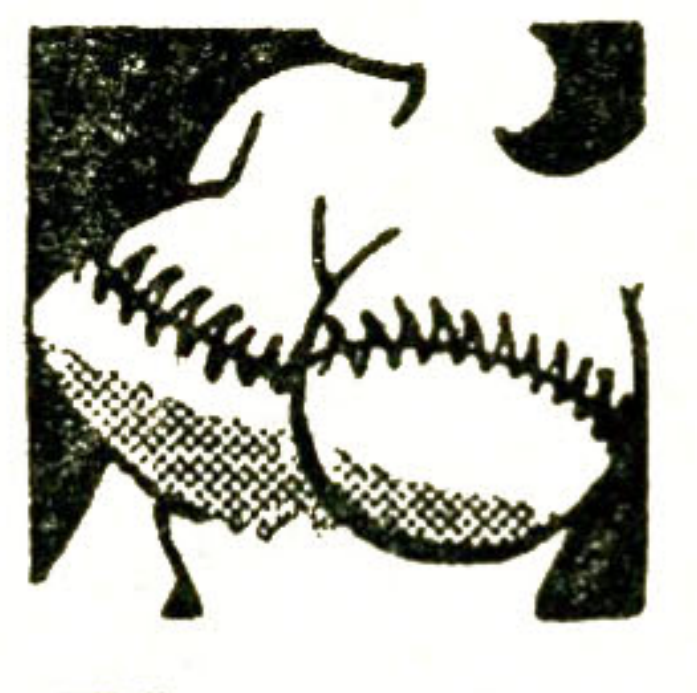

KOÇ BURCU: «21 Mart - 20 Nisan» Bu haftanın nasıl geçtiğini anlıyamıyacaksınız. Siz gazetenizi açıp seçim dedikodularını okurken, haftanın günleri parmaklarının ucuna basa basa, hayatınızdan sıvışıp gidecekler!

BOĞA BURCU: «21 Nisan - 20 Mayıs» Kendinize gelin! Böyle ağzı açık ayran budalası gibi caddeden geçen karılara bakmakta devam ederseniz, daha çoook seçim kaybedersiniz. Dikizcilikten kendinizi alamıyorsanız siyah gözlük kullanın. Vatan millet kurtulsun!

İKİZLER BURCU: «21 Mayıs - 20 Haziran» Hiç tanımadığınız biriyle aranız açılacak. Bu nasıl olur demeyiniz Ne mal olduğunuzu kendiniz de bilirsiniz, bizim söylememize lüzum yok. Siz, ne yapar yapar, bu olmıyacak işin de içinden çıkarsınız.

YENGEÇ BURCU: «21 Haziren - 20 Temmuz» Bu hafta, gazetelere ilân vererek başınızı kaşımak için bir adam arayacaksınız. Çünkü işinizden gücünüzden elinizi kıpırdatacak haliniz yok. Aman, bu ilânı bizim gazeteye vermeyin, zira, bizim de başımızı kaşıyacak vaktimiz yok!

ASLAN BURCU: «21 Temmuz - 20 Ağustos» Bu hafta ne yapmak isterseniz, yapınız. Neşeniz bilir. Yalnız ayakkabılarınızı giyerken dikkatli olmalısınız. Sürpriz yapmayı seven biri, neşenizi arttırmak maksadiyle, pabucunuzun burnuna raptiye atmış olabilir.

BAŞAK BURCU: «21 Ağustos - 20 Eylûl» Bu kışı zahire anbarlarında çürüyerek geçirmek istemiyorsanız, hemen, herkesin yutabileceği bir lokma haline girmeniz lâzım. Aksi halde, bazı açıkgöz ve de cessur farelerin dişlerinde öğütülmeniz ihtimali çoktur.

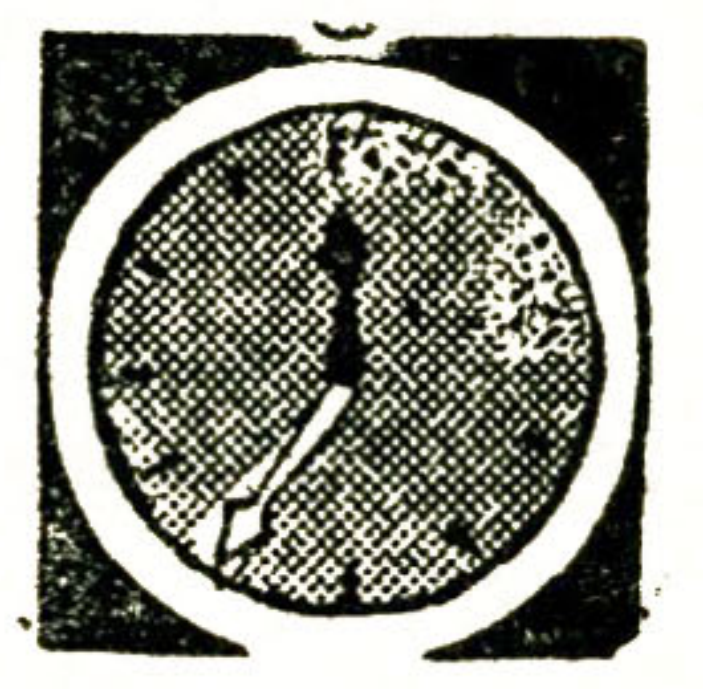

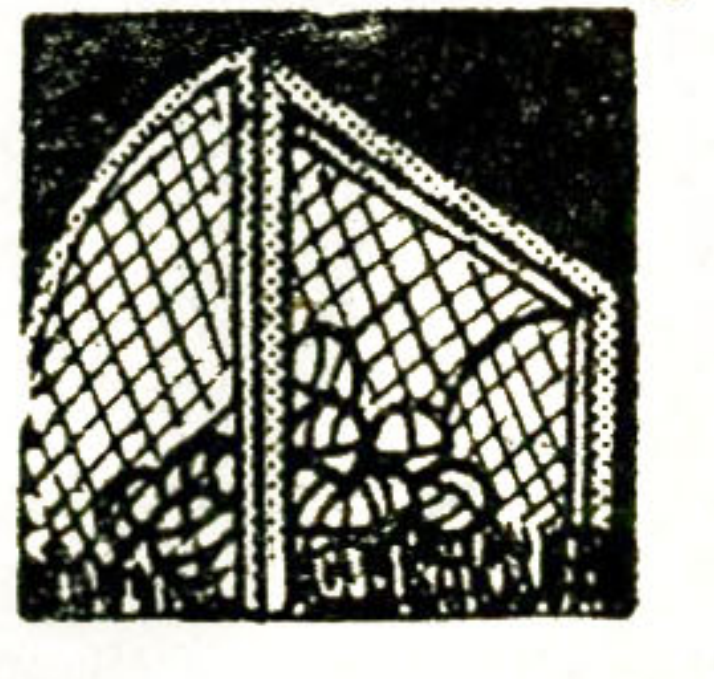

TERAZİ BURCU: «21 Eylül - 20 Ekim» Hayatınızın problemlerle dolu olduğunu söylüyorsunuz ama, daha iki kere ikinin kaç ettiğini öğrenmemişsiniz. Fakat bakkaldan dört yumurta alırken müthiş bir kazık yiyerek, bu hafta, bunu da öğreneceksiniz. Veresiyeye paydos!

AKREP BURCU: «21 Ekim - 20 Kasım» Bu hafta bir kalabalığa karışacaksınız. Miting mi desem, dostlar başından ırak, cenaze merasimi mi desem, kokteyl parti mi desem, bir siyasî parti mi desem... Her ne ise, siz siz olun da, gürültüye gitmemeye bakın!

YAY BURCU: «21 Kasım - 20 Aralık» Bu hafta trafik polislerine ehliyetinizi isbat etmek zorunda kalacaksınız. Arabam yok demeyiniz. Mutlak bir yerlerde eşya piyangosu bileti satılıyordur. Bu satırları okur okumaz, fırlayıp, alınız.

OĞLAK BURCU: «21 Aralık - 20 Ocak» Kim ne derse yapınız, ne isterlerse veriniz. Bu haftanız kıyak geçecek. Göreceksiniz herkes sizi nasıl sevecek. Ama işiniz çokmuş, ama paranız yokmuş, aldırmayın...

KOVA BURCU: «21 Ocak - 20 Şubat» Çok dalga geçiyorsunuz. Böyle olmaz... Biz sizin yaşınızdayken böyle dalga geçmezdik. Anamızın babamızın bir dediğini iki etmezdik... Efendim, altmış yaşında mısınız? Üzülmeyin canım, biz sizin sözünüzü dinleriz olur biter.

BALIK BURCU: «21 Şubat - 20 Mart» Bu haftanın üçüncü günü sıkı bir gazel söyleyeceksiniz. Hamamda mı desem, güvertede mi desem, sahilde mi desem, bir dâme düşürdü beni kim baht-ı siyahım mı desem, ben de bilmiyorum. Siz biliyorsanız insaniyet namına bildirin.

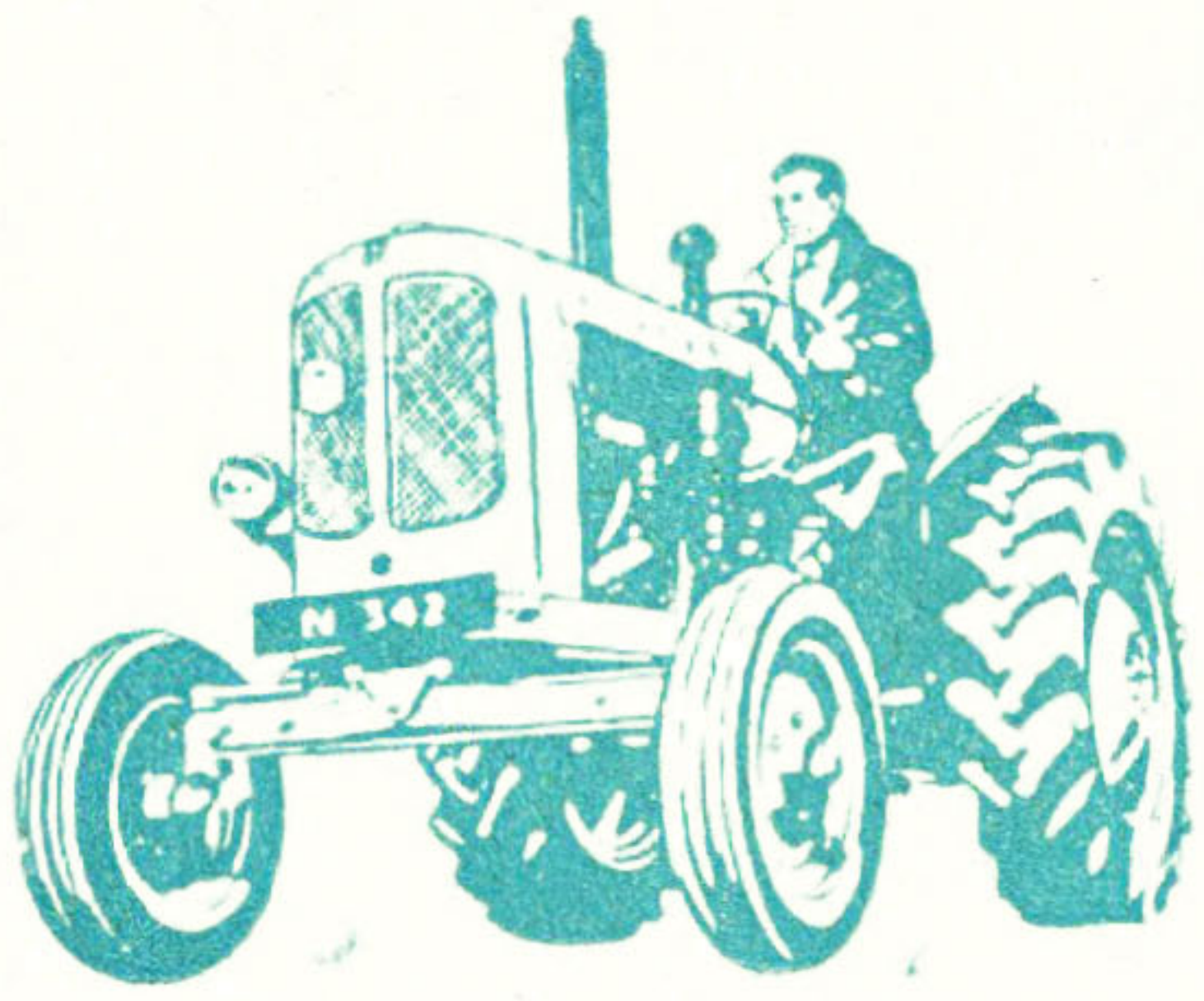

EN UZUN ÖMÜRLÜ LÂSTİĞİ ALARAK TRAKTÖRÜNÜZÜN LÂSTİK MASRAFINI ASGARİYE İNDİRİNİZ

Yapısında Armorubber ipliği bulunan Kelly «Kant Slip» Nylon Traktör ve Greyder lâstikleri sağlamdır. Uzun ömürlüdür, her çeşit toprakta en yüksek çekme kuvvetini sağlar

KELLY
Springfield
TIRES

Türkiye Umumi Mümessili :

ÇUKUROVA İTHALÂT VE İHRACAT T. A. Ş.

İSTANBUL	**ANKARA**	**İZMİR**	**ADANA**
474830	**124460**	**24159**	**4723**

(Amca : 15)

AMCABEY

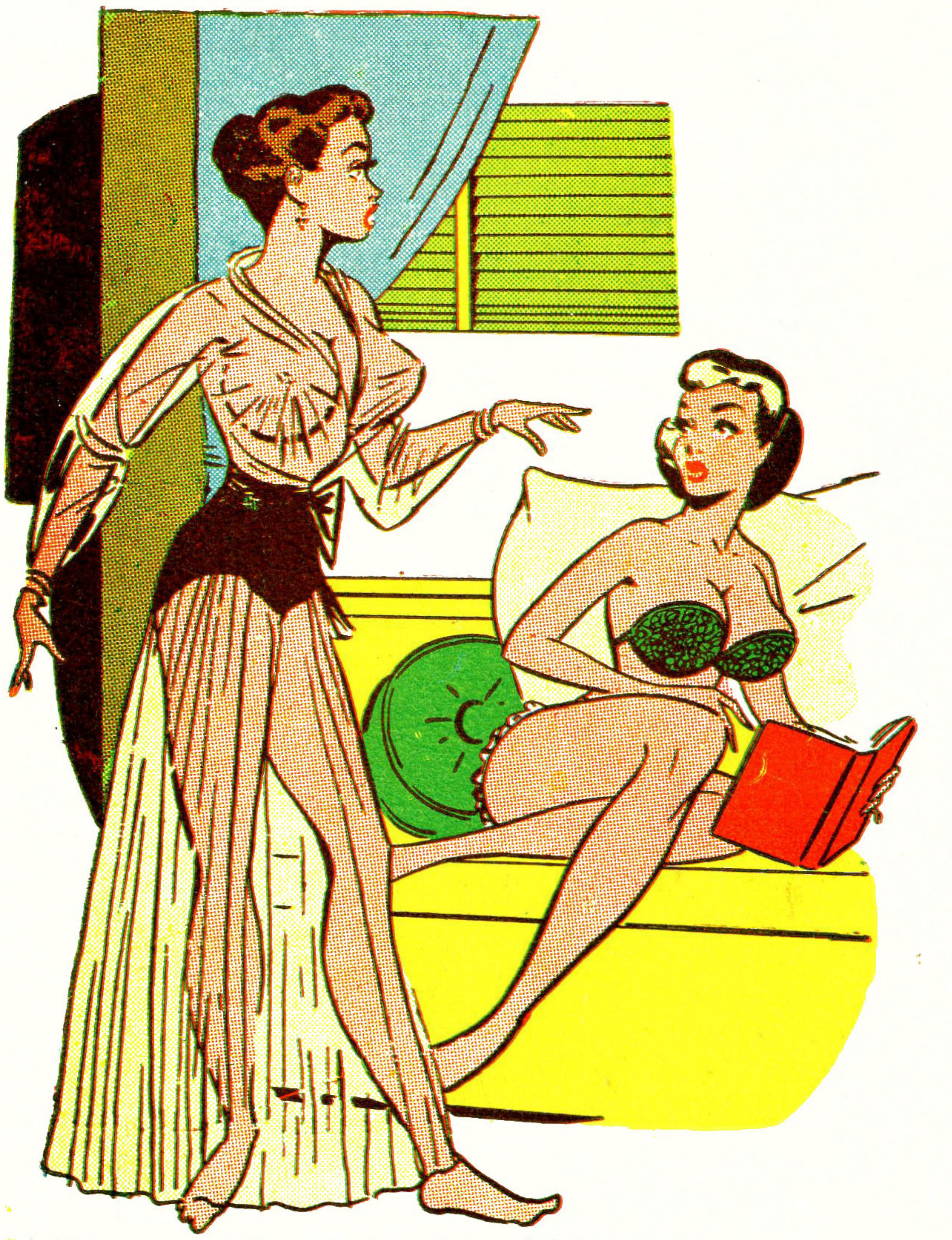

-NİŞANLI DEĞİLİZ, EVLİ DEĞİLİZ... KUZUM BİZ KİME GÜVENİP DE GECE GÜNDÜZ PARA HARCIYORUZ ?..

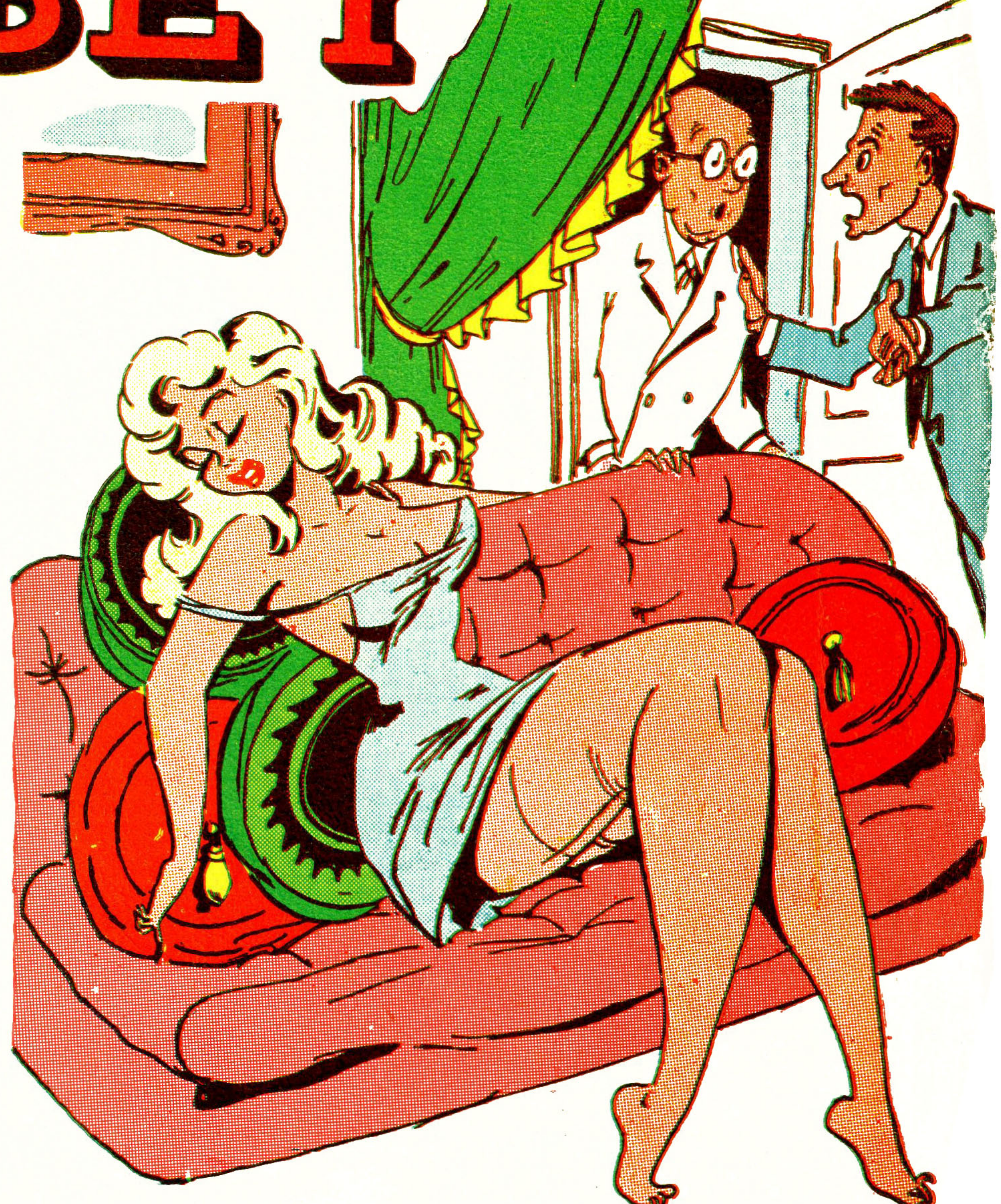

-AMAN DOKTOR YETİŞ! KENDİNDEN GEÇTİ..,
-DAHA NE İSTİYORSUN A ÇOCUK, DOKTOR ÇAĞIRMANIN SIRASI MI ?..

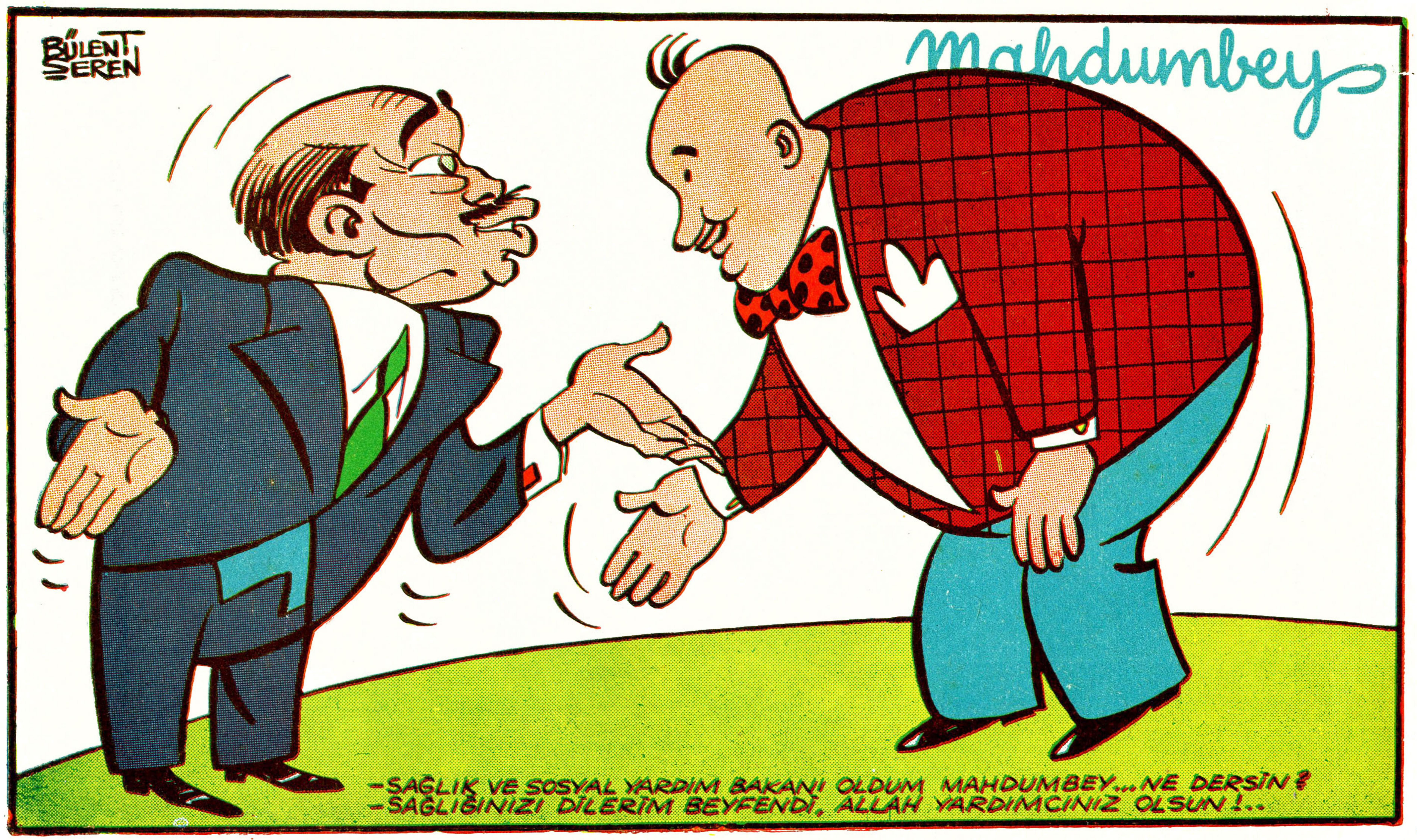

-SAĞLIK VE SOSYAL YARDIM BAKANI OLDUM MAHDUMBEY... NE DERSİN ?
-SAĞLIĞINIZI DİLERİM BEYFENDİ, ALLAH YARDIMCINIZ OLSUN !..